virtual-project.eu

Karin Fossum

Nu privi înapoi!

KARIN FOSSUM

NU PRIVI ÎNAPOI!

Original: *Se deg ikke tilbake*!
[*Don't Look Back*] (1996)

Traducere din limba norvegiană:
ALINA DOMINTE ANTONSEN

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2005

În ciuda faptului ca unele nume au fost modificate, peisajul, locul unde se petrece acţiunea ar putea fi recunoscute de cei care locuiesc acolo. De aceea mă simt nevoită să asigur cititorul că niciunul dintre personajele din această carte nu este real.

Valstad, februarie 1996,
Karin Fossum

Ragnhild deschise uşor uşa şi privi afară. Pe drum era linişte deplină, iar vântul care se jucase printre case în timpul nopţii se potolise în sfârşit. Fata se întoarse şi trecu căruciorul păpuşii peste pragul uşii.

— Nici măcar nu am mâncat, se plânse Marthe. O ajută apoi să împingă căruciorul.

— Trebuie sa ajung acasă. Mergem la cumpărături, răspunse Ragnhild.

— Pot sa vin la tine după aceea?

— Sigur că poţi. După ce ne întoarcem de la magazin.

Mergând prin pietriş, începu să împingă căruciorul pe măsură ce urca dealul, spre poartă. Era prea greu, aşa că se întoarse, iar acum îl trăgea după ea.

— Pa, Ragnhild.

Uşa *se trânti.* O izbitură dură de lemn şi de metal. Ragnhild se luptă puţin cu poarta, dar nu îndrăzni să facă gălăgie. Câinele Marthei putea să iasă. O privea atent de sub masa din gradină. După ce se asigură că poarta era bine închisă, porni înspre garaje. Ar fi putut să o ia pe scurtătură în jos printre case, dar îşi dădu seama că ar fi fost prea greu cu căruciorul. Unul dintre vecini tocmai închidea uşa de la garaj. Îi zâmbi şi se încheie la sacou, puţin stângaci, cu o singura mână. Un Volvo mare, negru turuia domol.

— Ragnhild, ai ieşit cam devreme, nu? Marthe nu s-a trezit încă?

— Am dormit la ea astă-noapte, îi explică. Pe o saltea, pe jos.

— Aşa deci!

Bărbatul încuie garajul şi se uită la ceas. Era 8:06. Puţin după aceea, maşina ieşi în stradă şi dispăru.

Ragnhild împingea căruciorul cu amândouă mâinile. Ajunsese pe partea cealaltă a dealului, care era foarte abruptă, şi trebuia să ţină bine de el, să nu o ia la vale. Păpuşa, pe care o chema Elise, ca şi pe ea – numele ei fiind Ragnhild Elise alunecase la capătul căruciorului. Nu arăta prea bine, aşa că luă o mână de pe cărucior, trase păpuşa, o acoperi cu plăpumioara şi-şi continuă drumul. În picioare avea papuci de plastic, unul roşu cu şireturi verzi şi unul verde cu şireturi roşii, pentru că aşa trebuia să fie. Mai purta un costum de jogging roşu, cu leul Simba pe piept, şi o geacă verde de vânt pe deasupra. Avea părul extrem de subţire şi blond, nu prea lung, dar îl purta totuşi prins cu un elastic în vârful capului. De elastic erau agăţate fructe din plastic colorate, iar în mijloc era moţul de păr, ca un palmier micuţ, neîngrijit. Avea şase ani şi jumătate, dar era fragilă pentru vârsta ei. Abia când deschidea gura să vorbească, se putea ghici că era aproape şcolăriţă.

Nu se întâlnise cu nimeni pe deal, dar, apropiindu-se de intersecţie, auzi o maşină turuind. Se opri, se dădu deoparte şi aşteptă, timp în care o camionetă hodoroagă se balansă la trecerea peste o denivelare de teren. La

vederea copilului îmbrăcat în roşu, şoferul încetini şi mai mult. Ragnhild voia să traverseze strada. Pe partea cealaltă era trotuar, iar mama îi spusese să meargă de fiecare dată pe trotuar. Aşteptă să treacă maşina, dar, în schimb, aceasta se opri. Şoferul lăsă geamul în jos.

— Poţi să treci tu întâi, aştept eu, strigă acesta.

Ezită puţin, dar apoi trecu. A trebuit să se întoarcă pentru a putea trage căruciorul pe trotuar. Maşina mai merse puţin, apoi se opri din nou. Geamul de pe cealaltă parte se lăsă în jos. „Are ochii ciudaţi, se gândea ea. Foarte mari şi perfect rotunzi." Erau depărtaţi unul de celălalt şi albicioşi precum gheaţa subţire. Avea gura mică şi buzele groase, puţin lăsate, precum o gură de peşte. O privea fix.

— Urci pe dealul Skifer cu căruciorul acela?

Fata dădu din cap afirmativ.

— Locuiesc pe Granittveien.

— Îţi va fi foarte greu. Dar ce duci acolo?

— Pe Elise, răspunse fata, ridicând păpuşa.

— E frumoasă, spuse el şi zâmbi larg.

Atunci gura lui îi părea mai frumoasă. Băiatul se scarpină pe cap. Părul ciufulit părea că îi creşte în smocuri groase din vârful capului, ca frunzele unui ananas. Acum arăta şi mai rău.

— Pot să te duc eu cu maşina, îi propuse el. Este loc şi pentru cărucior în spate.

Ragnhild se gândi puţin şi privi înspre dealul Skifer, un deal înalt şi foarte greu de urcat. Bărbatul trase frâna de mână şi privi în spate în maşină.

— Mă aşteaptă mama, spuse Ragnhild. Îi trecu prin cap un gând, dar nu reuşi să-l deslueşească.

— Ajungi mai repede acasă dacă te duc cu maşina, insistă el.

Aceasta era soluţia problemei. Ragnhild era o fetiţă practică, aşa că târî căruciorul până în spatele maşinii, timp în care şoferul coborî. Deschise uşa din spate, ridică cu o mână căruciorul şi apoi o ajută pe Ragnhild să urce.

— Trebuie să stai în spate ca să ţii căruciorul. Dacă nu, o să se mişte dintr-o parte în alta.

Apoi se duse în faţă, urcă şi trase frâna de mână.

— Urci dealul ăsta în fiecare zi? o întrebă el privind-o prin oglindă.

— Numai când merg la Marthe. Am dormit la ea.

Ridică o trusă de toaletă înflorată de sub plăpumioara păpuşii şi o deschise. Lucrurile erau la locul lor, cămaşa de noapte imprimată cu Nala, peria de dinţi şi cea de păr. Camioneta mai trecu peste o denivelare. Bărbatul se uita mereu în oglindă.

— Ai mai văzut o perie de dinți ca asta până acum? îl întrebă Ragnhild, ridicând periuța ca s-o vadă și el. Periuța avea picioare.

— Nu! răspunse el încântat. De unde ți-ai luat-o?

— Tata mi-a cumpărat-o. Tu nu ai așa una?

— Îmi doresc să primesc de Crăciun.

Trecu, în sfârșit, peste ultima denivelare și schimbă în viteza a doua. Motorul se înecă îngrozitor. Fetița stătea jos în camionetă și se lovea de cărucior. „O dulceață de fetiță, se gândea el, roșie și frumoasă în acel costum de jogging, precum o căpșună coapta." Fredona o melodie și se simțea ca un rege în spatele volanului, în mașina aceea mare și cu o fetiță în spate. Era nemaipomenit.

•

Satul se afla la baza unei văi, pe un fiord, la poalele unui munte. Era precum o albie cu apă liniștită. Se știe foarte bine, de altfel, că doar apele curgătoare sunt și cele mai curate. Sătucul era ca un copil adoptat de comună, iar toate străzile care duceau într-acolo erau într-o stare jalnică. Foarte rar se întâmpla ca vreun autobuz sa oprească lângă lăptăria dărâmată ca să ia câțiva pasageri pe care să-i ducă în oraș. La întoarcerea acasă era și mai rău.

Dealul Kollen era un colos întunecat aproape neatins pentru cei care locuiau acolo, dar vizitat cu regularitate de cei veniți de departe. Acest lucru se datora mineralelor neobișnuite și unei flore deloc nesemnificative și chiar foarte rare. În zilele liniștite se putea auzi vuietul de pe vârful dealului, care părea să fie bântuit. În realitate erau doar oile care pășteau acolo. Crestele din jur erau albastre și păreau că plutesc pe pătura de ceață franjurată și moale precum lâna. Konrad Sejer urma strada principală urmărind harta cu degetul. Se apropiau de un sens giratoriu. La volan era inspectorul de poliție Karlsen, care privea cu atenție spre dealuri, urmând instrucțiunile.

— Acum trebuie să o iei la dreapta pe strada Gneisveien, apoi în sus pe dealul Skifer și la stânga spre strada Feltspatveien. De acolo ajungem pe Granittveien prin dreapta. O stradă cu drum închis, spuse Sejer gânditor.

— Numărul cinci trebuie să fie a treia casă pe stânga.

Era încordat. Vocea îi era mai stinsa decât de obicei.

Karlsen manevră mașina spre zona caselor, peste denivelări. Ca în multe alte locuri, localnicii mai noi se grupaseră undeva departe de comunitatea locală. Cei doi polițiști nu își spuneau multe în afară de instrucțiuni. Se apropiară de casa, încercau să pară duri și se gândeau că poate copilul dispărut ajunsese acasă. Probabil că stătea în brațele mamei, surprinsă și îngrijorată de agitația provocată. Era ora unu și fetița lipsea de cinci ore. Două ore ar fi fost rezonabil, dar cinci era cu siguranță prea mult. Neliniștea

creştea asemenea unui nod în piept care nu lăsa sângele să circule. Aveau amândoi copii, Karlsen avea o fetiţă de opt ani, iar Sejer avea un nepoţel de patru ani. Tăcerea dintre ei alterna cu imagini care se puteau chiar materializa. Exact acest lucru îl frapă pe Sejer în clipa în care au virat în faţa casei. La numărul 5 era o casă mică, albă, cu pervaz albastru închis. O casă din acelea gata construite, fără personalitate, dar decorată precum o cameră de joacă, cu obloane decorative şi grinzi cu margine dantelată. Gradina era bine întreţinută. De jur împrejurul casei era o terasă cu un gard frumos aranjat. Erau aproape de vârful dealului şi aveau panoramă asupra întregului sat, o aşezare mică, drăguţă, cu ferme şi terenuri. Lângă căsuţa poştală era o maşină de serviciu care fusese trimisă mai devreme.

Sejer o luă înainte, îşi şterse conştiincios pantofii pe covoraşul de la uşă şi se aplecă la intrarea în casă. Într-o clipă înţeleseră situaţia. Fata încă nu apăruse, iar panica se instalase deja. Mama şedea pe canapea. Era o femeie solidă îmbrăcată cu o rochie în carouri. Alături de ea stătea o femeie ofiţer, ţinând-o de braţ. Ofiţerul aproape că mirosea spaima din cameră. Femeia îşi folosea restul forţelor să se abţină din plâns sau să înăbuşe un ţipăt strident de frică, de aceea ofta la cel mai mic efort, cum ar fi să se ridice şi să-i întindă mâna.

— Doamnă Album, spuse el, cineva caută fetiţa, nu-i aşa?

— Nişte vecini. Au luat şi un câine cu ei.

Femeia se aşeză din nou.

— Trebuie să cooperăm.

Bărbatul se aşeză în fotoliul din faţa ei şi se aplecă spre ea. N-o scăpa deloc din priviri.

— Vom trimite o patrulă însoţită de câini. Acum însă trebuie să-mi povestiţi totul despre Ragnhild. Cine e, cum arată şi cu ce e îmbrăcată.

Nu primi niciun răspuns, ci doar un continuu gest afirmativ din cap. Expresia feţei îi era aspră şi nemişcată.

— Aţi sunat în fiecare loc posibil?

— Nu sunt atât de multe locuri, mormăi ea. Am sunat peste tot.

— Aveţi rude prin alte locuri din sat?

— Nu, niciuna. Nu suntem de aici.

— Ragnhild merge la grădiniţă sau în grupa pregătitoare?

— Nu, n-am găsit loc.

— Are fraţi?

— O avem doar pe ea.

Bărbatul încercă să-şi tragă răsuflarea fără să se audă.

— Mai întâi, spuse el, hainele fetei. Fiţi cât mai precisă cu putinţă.

— Costum roşu de jogging, se bâlbâi ea, cu un leu pe piept. Geacă de vânt verde, cu glugă. Un pantof roşu şi unul verde.

Vorbea cu greu, iar vocea părea să n-o mai ţină.

— Iar Ragnhild? Descrieţi-mi-o, va rog.

— 1 metru şi 10 centimetri. 18 kilograme. Părul perfect blond. Am fost de curând cu ea la controlul de şase ani.

Femeia se îndreptă spre peretele cu televizorul, unde erau câteva poze. Majoritatea erau cu Ragnhild, unele cu ea însăşi în costum popular, iar alta cu un bărbat în uniformă militară de camuflaj, aparent soţul ei. Alese o poză în care fetiţa zâmbea şi i-o întinse. Părul copilului era aproape alb, al mamei era negru ca pana corbului. Tatăl era însă blond. I se zărea puţin păr de sub cască.

— Ce fel de copil e?

— Foarte dezinvoltă, spuse ea printre suspine, vorbeşte cu toată lumea. Această afirmaţie o făcu să tremure.

— Tocmai copiii ca ea reuşesc să se descurce perfect pe această lume, conchise el. Trebuie să luăm poza cu noi.

— Înţeleg.

— Spuneţi-mi, reluă el, aşezându-se din nou, unde merg de obicei copiii din sat dacă vor să iasă la plimbare?

— La fiord. Pe plaja Prestegård sau la Horgen. Alţii merg pe vârful dealului, la iaz sau în pădure.

Bărbatul se uită pe fereastră şi zări brazii întunecaţi.

— A văzut-o cineva pe Ragnhild după ce a plecat?

— Vecinul lui Marthe a întâlnit-o lângă garaj când era în drum spre serviciu. Ştiu asta pentru că am sunat-o pe soţia lui.

— Şi unde locuieşte Marthe?

— La Krystallen. Doar câteva minute de aici.

— Avea şi căruciorul păpuşii cu ea?

— Da, un Brio roz.

— Şi cum se numeşte vecinul? Cel care a văzut-o lângă garaj?

— Walther, răspunse ea surprinsă, Walther Isaksen.

— Unde-l putem găsi?

— Lucrează la Compania Dyno. Departamentul de resurse umane.

Sejer se ridică, luă telefonul şi sună la Informaţii. După ce obţinu numărul, îl formă şi aşteptă.

— Aş dori să vorbesc cu un angajat de-al dumneavoastră cât mai repede cu putinţă. Numele lui e Walther Isaksen.

Doamna Album îl privea îngrijorată de pe canapea, Karlsen studia priveliştea prin fereastră, dealurile cenuşii, terenurile şi turla albă a unei biserici în depărtare.

— Konrad Sejer de la poliţie, spuse el scurt. Sun de la numărul 5, Granittveien, şi poate că înţelegeţi şi de ce.

— Încă nu au găsit-o pe Ragnhild?

— Nu, dar înţeleg ca aţi văzut-o când a ieşit din casa de la Marthe.

— Tocmai încuiam uşa de la garaj.

— V-aţi uitat la ceas?

— Era opt şi şase minute, eram puţin în întârziere.

— Sunteţi sigur de oră?

— Am ceas electronic.

Sejer tăcea, încercând să rememoreze drumul pe care au venit.

— Deci aţi lăsat-o la ora opt şi şase minute lângă garaj şi aţi mers direct la serviciu?

— Da.

— În jos pe Gneisveien şi apoi pe autostradă?

— Exact.

— Îmi imaginez, spuse Sejer, că la acea oră mulţi merg spre oraş şi că trebuie sa fi fost puţin trafic din sensul opus, nu-i aşa?

— Da, aşa e. Nu avem drum direct spre sat. Şi nici nu lucrează nimeni.

— V-aţi întâlnit cu vreo maşină pe drum? Cineva care venea înspre sat?

Interlocutorul se gândea, Sejer aştepta. În cameră era o linişte de mormânt.

— Da, de fapt m-am întâlnit cu cineva, jos la poale, chiar înainte de sensul giratoriu. Era o camionetă, cred, peticită şi urâtă. Mergea foarte încet.

— Cine era la volan?

— Un bărbat, şovăi acesta. Era singur.

•

— Eu sunt Raymond, spuse el zâmbind.

Ragnhild ridică privirea, văzu figura zâmbitoare din oglindă şi dealul Kollen scăldat în lumina răsăritului.

— Vrei să facem o plimbare cu maşina?

— Mă aşteaptă mama, spuse aceasta pe un ton plin de maturitate.

— Ai fost pe vârful dealului Kollen vreodată?

— O dată, cu tata. Aveam mâncare cu noi.

— Se poate merge cu maşina până acolo, explică el. Prin spatele dealului, însă. Vrei să mergem până în vârf?

— Vreau acasă, spuse ea puţin nesigură.

Bărbatul încetini şi apoi opri maşina.

— Doar o plimbare, o rugă.

Vocea lui era stinsă. Ragnhild îi simți tristețea și nu era obișnuită să înfrunte dorințele adulților. Se ridică, se îndreptă către scaun și se aplecă spre el.

— Doar o plimbare, repetă ea. Până în vârf și pe urmă imediat acasă.

A dat înapoi până pe Feltspatveien și a mers mai departe în jos cu mașina.

— Tu cum te numești? întrebă el.

— Ragnhild Elise.

Clătină puțin capul dintr-o parte într-alta și își drese glasul.

— Ragnhild Elise. Nu poți să mergi la cumpărături așa de devreme dimineața. E abia ora opt și un sfert. Magazinul e închis.

Fata nu răspunse. În schimb o luă pe Elise din cărucior, și ținând-o în brațe, îi aranjă rochița. Apoi îi scoase suzeta din gură. Păpușa trase un țipăt slab, metalic, ca plânsul unui bebeluș.

— Ce se întâmplă?

Opri brusc și se uită în oglindă.

— E doar Elise. Plânge când îi scot suzeta.

— Mă enervează să o aud! Pune-i-o la loc!

Stătea acum neliniștit la volan, iar mașina se balansa dintr-o parte într-alta.

— Tata știe sa conducă mai bine ca tine, spuse fata.

— A trebuit să învăț singur, răspunse el morocănos. Nimeni nu vrea să mă învețe.

— De ce?

Nu mai zise nimic. Își întoarse doar capul. Mașina ajunsese acum pe autostradă, mergea cu viteza a doua pe la sensul giratoriu și apoi trecu intersecția făcând un zgomot ruginit.

— Ajungem la Horgen! exclamă fata cu entuziasm.

El nu-i răspunse. După zece minute, viră la stânga, în sus pe pantă. În drum trecură pe lângă două curți, câteva șoproane roșii și tractoare parcate ici, colo. Nu se întâlniseră cu nimeni. Drumul devenea tot mai îngust și mai găunos. Brațele lui Ragnhild obosiseră după ce ținuse atâta de cărucior, așa că lăsă păpușa jos și puse un picior între roți pe post de frână.

— Aici locuiesc eu, spuse el imediat și opri mașina.

— Împreună cu soția ta?

— Nu, cu tatăl meu. Dar el stă în pat.

— Nu s-a trezit încă?

— Nu, stă în pat tot timpul.

Fata se uită curioasă pe fereastra mașinii și zări o casă ciudată. Inițial fusese o cabană pe care cineva o renovase, o dată și apoi încă o dată. Niciuna

dintre părţile componente nu avea aceeaşi culoare. Alături era un garaj de tinichea ondulată. În curte iarba crescuse sălbatic. O grapă veche şi ruginită era încetul cu încetul sufocată de urzici şi de păpădii. Însă pe Ragnhild nu o interesa casa pentru că zărise altceva.

— Iepuri! spuse ea încet.

— Da, răspunse el mulţumit. Vrei să-i vezi?

Sari din maşină, deschise în spate şi o ajută să coboare. Avea un mers ciudat, picioarele îi erau neobişnuit de scurte şi de strâmbe. Labele picioarelor erau la fel de mici. Era o distanţă mică între nasul lui gros şi buza de jos puţin ieşită în afară. Sub nas îi atârna o picătură mare şi limpede. Ragnhild înţelese că nu era aşa de bătrân deşi se purta ca un bărbat matur. Dar era şi comic pe deasupra. O figură de copil într-un corp de bărbat. Se îndreptă clătinându-se înspre cuşca iepurilor şi o deschise. Ragnhild era fascinată.

— Pot să ţin şi eu unul în braţe?

— Da, poţi sa alegi.

— Cel mic, brun, spuse ea, după ce se gândi puţin.

— Acela e Påsan. E cel mai frumos.

Deschise cuşca şi scoase micuţul furişat. Un wedder durduliu cu urechile pleoştite şi de culoarea cafelei cu lapte, cu mult lapte. Dădea speriat din lăbuţe, dar se linişti după ce ajunse în braţele lui Ragnhild. Pentru o clipă rămase complet mută. Simţi în mâna ei inima care bătea alert şi îi atinse cu grijă urechea. Era ca o bucată de catifea printre degete. Botul era negru, lucios şi umed ca un drajeu din lemn-dulce. Raymond stătea alături şi o privea. Avea o fată doar pentru el şi nu-i văzuse nimeni.

•

— Poza şi semnalmentele fetei vor fi trimise ziarelor, spuse Sejer. Dacă nu primesc vreun mesaj, o vor tipări la noapte.

Irene Album se lăsă peste masă, văitându-se. Ceilalţi se uitau tăcuţi la mâinile ei şi la spatele care tremura. Femeia ofiţer era pregătită cu un şervеţel. Karlsen se foi pe scaun şi se uită la ceas.

— Lui Ragnhild îi este frică de câini? întrebă Sejer.

— De ce? întrebă ea în printre hohotele de plâns.

— Ni s-a mai întâmplat să căutăm copii cu patrule de câini, dar aceştia se ascund când aud câinii noştri lupi.

— Nu îi este frică.

Cuvintele aveau ecou în mintea lui. „Nu îi este frică.”

— Nu aţi reuşit să luaţi legătura cu soţul dumneavoastră?

— Este în Narvik pentru nişte aplicaţii militare, răspunse ea printre hohotele de plâns. Undeva pe un platou montan.

— Nu au telefoane mobile?

— Nu sunt în zona cu acoperire.

— Cei care o caută acum cine sunt?

— Niște băieți din vecini, care sunt acasă pe timpul zilei. Unul dintre ei are telefonul mobil la el.

— De cât timp au plecat?

Femeia se uită la ceasul de perete.

— De peste două ore.

Vocea nu îi mai tremura, însă părea drogată, aproape letargică, de parcă ar fi fost pe jumătate adormită. Bărbatul se aplecă din nou în față și i se adresă femeii cât de rar și de clar cu putință.

— Ceea ce vă îngrozește cel mai mult și persistă în mintea dumneavoastră mai mult ca sigur că *nu* s-a întâmplat. Înțelegeți ce vreau să spun? De regulă copiii dispar din motive nesemnificative. Și, de fapt, realitatea e că unii copii dispar mereu tocmai pentru că sunt copii. Nu au noțiunea timpului și nici simțul responsabilității, în plus, sunt atât de curioși încât își urmează fiecare impuls care le trece prin cap. Asta înseamnă să fii copil și de aceea se rătăcesc. Dar de cele mai multe ori apar la fel de repede precum au dispărut. Adesea nici măcar nu au o explicație clară de ce au plecat și pe unde au fost. De obicei însă, încheie el, trăgându-și sufletul, sunt perfect în regulă.

— Da, spuse ea, privindu-l fix, numai că fata n-a mai dispărut până acum!

— Dar fata crește, replică el serios. Pe măsură ce se mărește, îndrăznește mai multe.

„Dumnezeule, gândi el, uite cum găsesc răspuns la toate." Se ridică și formă din nou un număr. Încetă să se mai uite la ceas și să constate astfel ca timpul trecea, fapt de a cărui reconfirmare nu avea nevoie. Era la telefon cu cei de la criminologie și le relata pe scurt situația, după care îi rugă să-i contacteze pe cei de la Norsk Folkehjelp[1]. Le dădu adresa din Granittveien și le făcu un scurt portret al fetei prin telefon. Îmbrăcată în roșu, cu părul aproape alb, un cărucior roz de păpușă. Întrebă și de eventuale mesaje primite. Nu primise niciunul. Se așeză din nou.

— Ragnhild a vorbit despre cineva sau a pomenit numele vreunei persoane necunoscute dumneavoastră în ultima vreme?

— Nu.

— Avea bani? Putea să fi alergat până la un chioșc?

— Nu avea bani.

[1] „Ajutorul Poporului Norvegian". (n.tr.).

— Acesta este un loc mic, continuă el. S-a întâmplat vreodată să iasă şi să se întâlnească cu unul dintre vecini, care să o aducă acasă cu maşina?

— Da, s-a întâmplat. Sunt în jur de o sută de case pe dealul acesta, şi ea îi cunoaşte aproape pe toţi. Le cunoaşte şi maşinile. De câteva ori au mers până la biserică, ea şi cu Marthe, cu cărucioarele după ele, şi au venit acasă cu maşina unuia sau altuia dintre vecini.

— E vreun motiv anume pentru care merg la biserică?

— Un băieţel pe care l-au cunoscut e îngropat acolo. Culeg flori pe care le pun pe mormântul lui, iar apoi urcă dealul spre casă. Cred că li se pare palpitant.

— Aţi căutat pe la biserică?

— Am sunat să întreb de Ragnhild la ora zece. Când Marthe mi-a spus că plecase de la ora opt, am sărit în maşină. Am lăsat uşa descuiată în cazul în care apărea cât eram eu plecată s-o caut. Am mers cu maşina până la biserică şi apoi la benzinăria Fina. Am fost şi pe la benzinărie şi prin spatele lăptăriei, apoi am mers până la şcoală s-o caut în curte, unde au stative de căţărat şi alte astfel de lucruri. Apoi m-am dus până la grădiniţă. Aşa de mult i-ar fi plăcut să meargă la grădiniţă…

Fusese copleşită de un nou acces de plâns. În timp ce hohotea, toţi ceilalţi stăteau liniştiţi şi aşteptau. Ochii i se umflaseră şi îşi strângea disperată rochia între degete. După o clipă, plânsul se calmă, iar apatia reveni ca un scut care ţinea deoparte expresiile urâte ale feţei.

Sună telefonul. Un fluierat aducător de veşti rele. Tresări pe canapea şi vru să ia receptorul, dar mâna lui Sejer se înălţă ca o barieră în aer. Acesta ridică receptorul.

— Alo? Irene e acolo?

Părea să fie un tânăr.

— Cu cine vorbesc?

— Thorbjørn Haugen. O căutăm pe Ragnhild.

— Vorbeşti cu poliţia. Ai ceva să ne relatezi?

— Am fost la toate casele de pe deal. La fiecare casă în parte. Mulţi dintre locatari nu erau acasă atunci, dar ne-am întâlnit cu o doamnă pe strada Feltspatveien. O maşină mare a dat cu spatele şi a întors pe terenul ei, la numărul unu. Era un fel de maşină de transport, după părerea ei. În maşină a văzut o fetiţă cu geacă verde şi părul alb prins cu un elastic în vârful capului. Ragnhild îşi prindea deseori părul astfel.

— Continuă.

— Maşina s-a întors chiar în mijlocul câmpului, a luat-o din nou în jos, după care a dispărut.

— Ştii pe la ce oră?

— Opt și un sfert.

— Poți să vii pe Granittveien?

— Ajungem imediat, suntem la sensul giratoriu.

A închis telefonul. Irene Album stătea încă în picioare.

— Ce e? șopti ea. Ce-au spus?

— Cineva a văzut-o, spuse el încet. A urcat într-o mașină.

Țipătul lui Irene Album se făcu auzit, în sfârșit. Era ca și cum sunetul își căuta drum prin pădurea deasă, provocând o reacție în mintea lui Ragnhild.

•

— Mi-e foame, spuse ea deodată. Trebuie să plec acasă.

Raymond ridică privirea. Păsan adulmeca masa din bucătărie și lingea faina împrăștiată de ei peste tot. Pierduseră complet noțiunea timpului și a spațiului. Hrăniseră toți iepurii, Raymond îi arătase pozele decupate de el din reviste și lipite cu grijă într-un album mare. Ragnhild se puse pe un râs neîntrerupt și zgomotos la vederea feței lui ciudate. Atunci își dădu seama că se făcuse târziu.

— Pot să-ți ofer o felie cu ceva.

— Vreau acasă. Trebuie să merg în oraș la cumpărături.

— Mergem mai întâi la Kollen și apoi te conduc acasă.

— Acum! spuse ea hotărât. Vreau acasă acum!

Raymond căuta disperat un motiv de amânare.

— Da, da, știu. Dar mai întâi trebuie să cumpăr lapte pentru tata. Jos, de la magazinul Horgen. Nu durează mult. Poți să aștepți aici, ca să meargă mai repede.

Se ridică și o privi. Îi studie fața luminoasă, cu gura mică, în formă de inimă, care îi amintea de dropsurile Darling cu gust de scorțișoară. Ochii îi erau de un albastru senin, iar sprâncenele surprinzător de negre sub bretonul blond. Oftă adânc, se ridică și deschise ușa de la bucătărie. Ragnhild avea chef să plece, dar nu știa drumul, așa că era nevoită să aștepte. Păși în camera mică ținând iepurele în brațe și se cuibări în colțul canapelei. Ea și cu Marthe nu dormiseră prea mult noaptea trecută și, în timp ce ținea strâns lângă gât micul animal cald, i se făcu somn. Nu trecu mult și adormi.

Trecu un timp până când el se întoarse în sfârșit. Se așeză și o privi îndelung, uimit de cât de liniștit doarme. Nici măcar o mișcare, niciun oftat, oricât de mic. I se păru că a mai crescut, că s-a făcut mai mare și mai caldă, precum o franzelă în cuptor. După un timp se neliniști, nu știa ce să facă cu mâinile, așa că le puse în buzunare, legănându-se pe scaun. Se apucă să frământe cu degetele dosul buzunarelor în timp ce se legăna din ce în ce mai repede. Se uită neliniștit pe fereastră și în hol, spre camera tatălui. Mâinile

lucrau neîncetat. Privi fix la părul ei mătăsos precum blana de iepure. Apoi oftă încet, eliberându-şi mâinile. Se ridică şi o împinse uşor.

— Putem să plecăm acum. Dă-mi-l pe Påsan.

Pentru o clipă, Ragnhild păru complet confuză. Se ridică încet şi îl privi fix pe Raymond. Îl urmă până în bucătărie, îşi trase pe ea haina de vânt, ieşi din casă şi urmări cum ghemotocul mic şi maroniu dispare în coteţ. Căruciorul păpuşii era încă în spate, în maşină. Raymond părea supărat şi o împinse din spate pentru a o ajuta să urce în maşina. Se aşeză apoi în faţă şi introduse cheia în contact. Nimic.

— Nu porneşte, spuse el iritat. Nu înţeleg. A mers adineauri. Gunoi de maşină!

— Trebuie să ajung acasă! strigă Ragnhild, ca şi cum asta ar fi ajutat să rezolve problema.

El continua să întoarcă cheia în contact şi să apese pe acceleraţie, auzea că merge, însă doar ca un turuit, fără să pornească.

— Atunci va trebui să mergem pe jos.

— Dar e foarte mult de mers! se plânse ea.

— Nu, de aici nu. Suntem în spatele dealului Kollen acum, suntem aproape sus, şi de acolo poţi vedea casa ta. O să-ţi duc eu căruciorul.

Îşi trase pe el o geacă de pe scaunul din faţă, sări din maşină şi îi deschise uşa. Ragnhild ţinea păpuşa în braţe, el trăgea căruciorul. Se zdruncina puţin din cauza drumului plin de gropi. Departe, în faţă, Ragnhild putea vedea înălţându-se dealul Kollen, împrejmuit de pădurea neagră. Pentru o clipă au fost nevoiţi să coboare în şanţ în timp ce o maşină îi depăşea în mare viteză. Praful se ridică precum o ceaţă groasă în urma ei. Raymond ştia bine drumul şi nici nu mergea prea repede, aşa încât Ragnhild putea ţine pasul fără probleme. După un timp, panta devenea mai abruptă şi se termina cu o curbură, iar cărarea din dreapta, spre Kollen, era netedă şi moale. Urmele lăsate de oi o făceau mai lată, iar mizeria lor părea la fel de deasă ca grindina. Ragnhild se amuza calcând pe ele, căci erau uscate şi deveneau ca o pudră. După câteva minute văzură ceva lucind printre copaci.

— Iazul Şarpelui, spuse Raymond.

Se opri lângă el. Privi îndelung şi zări petalele nuferilor şi o bărcuţă care poposea pe mal, întoarsă invers.

— Nu te duce jos la apă, îi zise Raymond. E periculos. Nu se poate face baie aici. Poţi să te afunzi în nisip şi să dispari. Nisipuri mişcătoare, adăugă el, cu o figură importantă.

Ragnhild rămase îngrozită. Urmărea cu privirea iazul şi acea linie gălbuie de trestie tremurândă, întreruptă într-un singur loc de ceva, ca o gaură

neagră, ce cu greu putea fi numit mal. Se uitau amândoi fix la acel loc. Raymond scăpă căruciorul, iar Ragnhild duse un deget la gură.

•

Thorbjørn rămase în picioare, jucându-se cu telefonul mobil. Avea în jur de şaisprezece ani, părul negru până la umeri, puţin ondulat şi strâns cu o eşarfă, şi început de chelie. Colţurile eşarfei ieşeau din nodul de la tâmplă ca două pene roşii şi îl făceau să semene cu un indian palid. Evita contactul vizual cu mama lui Ragnhild, privindu-l în schimb fix pe Sejer şi umezindu-şi neîncetat buzele.

— Ceea ce ai aflat e foarte important, spuse Sejer. Te rog să scrii adresa ei aici. Îţi aminteşti numele?

— Helga Moen, la numărul unu. Casa cenuşie cu o cuşcă de câine afară.

Aproape că şoptea şi scria cu litere mari în caietul pe care i-l întinsese Sejer.

— Ai fost aproape peste tot, nu? întrebă el.

— Am fost întâi pe dealul Kollen şi apoi am coborât pe lângă iazul Ormetjern, urmărind toate cărările. Am fost şi pe la bazin, pe la magazinul Horgen, pe lângă ştrandul Prestegård. Şi pe la biserică. La sfârşit am trecut şi pe la două ferme: Bjerkerud şi cea de la Centrul de Echitaţie. Pe Ragnhild o preocupau, adică o preocupă, mult animalele.

Scăparea aceasta îl făcu sa roşească. Sejer îl bătu uşor pe umăr.

— Aşază-te, Thorbjørn.

Îi făcu semn din cap spre canapea, pe locul liber de lângă doamna Album. Acum trecuse la o altă fază, se lupta cu ipoteza îngrozitoare în care Ragnhild nu s-ar mai întoarce niciodată acasă şi ea ar fi nevoită să trăiască tot restul vieţii fără fetiţa cu ochii mari, albaştri. Accepta cu greu ideea, ca pe nişte înţepături la care tresărea încet. Corpul îi era încă amorţit, de parcă o bârnă din oţel îi străpunsese spatele. Femeia ofiţer, care aproape ca nu scosese o vorbă pe tot parcursul prezenţei lor acolo, se ridică uşor. Pentru prima oară, îndrăzni să înainteze o propunere:

— Doamnă Album, întrebă ea încet. Îmi permiteţi să fac puţină cafea pentru toată lumea?

Aceasta dădu uşor din cap. Apoi se ridică şi o însoţi la bucătărie. Se auzi un robinet deschis şi nişte câni ciocnindu-se. Sejer dădu insesizabil din cap şi îi făcu semn lui Karlsen să iasă pe hol. Stăteau în picioare şi vorbeau în şoaptă, iar Thorbjørn putea zări doar capul lui Sejer şi vârful pantofului negru şi lucios al lui Karlsen. În semiîntuneric îşi puteau privi ceasul fără a fi zăriţi, ceea ce au şi făcut. Au dat apoi din cap unul pentru celălalt. Dispariţia lui Ragnhild devenea extrem de serioasă şi trebuia să se pună în aplicare planul mare. Sejer îşi scarpină cotul prin cămaşă.

— Nu suport ideea de a o găsi într-un șanț.

Deschise ușa să intre puțin aer. Atunci o văzu. Îmbrăcată în roșu, cu o mânuță albă pe balustradă, la capătul scărilor.

— Ragnhild? întrebă el surprins.

•

După o fericită jumătate de oră, când mașina cobora dealul Skifer, Sejer își duse mulțumit mâna prin păr. Karlsen se gândi că era tuns mai scurt ca niciodată, semăna acum cu o perie de oțel. Una dintre acelea cu care se înlătură vopseaua veche. Îi punea mai bine în evidență fața, făcând-o mai luminoasă, și nu închisă și serioasă ca înainte. Pe la mijlocul dealului au trecut pe lângă casa cenușie. Au văzut cușca câinelui și o figură la fereastră. Dacă Helga Moen spera să primească vizita poliției va rămâne dezamăgită. Ragnhild stătea liniștită în brațele mamei ei, cu două felii de pâine în mână.

Momentul în care fetița a pășit în casă s-a întipărit în memoria amândurora. Mama, care auzise vocea slabă a fetiței, s-a repezit din bucătărie asupra ei ca un fulger, ca un animal de pradă care prinde o căprioară și nu mai vrea să-i dea drumul. Ragnhild era prinsă ca într-un clește. Doar picioarele subțiri și ciuful de păr blond i se zăreau dintre brațele puternice ale mamei. Și așa au rămas. Nu se auzea niciun sunet, niciun suspin din partea vreuneia dintre ele. Thorbjørn butona furios telefonul mobil, iar femeia ofițer zăngănea cești. Karlsen își răsucea mecanic mustața, răspândind un zâmbet de fericire în jur. Și camera se luminase ca și cum soarele și-ar fi găsit loc în decor. În sfârșit, răsună un hohot de râs:

— Copil neastâmpărat!

— M-am gândit să-mi iau o săptămână de vacanță, spuse Sejer dregându-și vocea. Am la dispoziție câteva zile lucrate peste program.

Karlsen se legănă când mașina trecu peste un hop.

— Și de ce îți trebuie vacanță? Să sari cu parașuta în Florida?

— M-am gândit să aerisesc cabana.

— Lângă Brevik, nu-i așa?

— Sandoya.

Mașina viră spre autostradă și mări viteza.

— Trebuie să ajung la Legoland anul ăsta, mormăi Karlsen. Nu mai scap. Fetița mă bate la cap.

— O spui de parcă ar fi o pedeapsă, comentă Sejer. E minunat la Legoland. Când vei pleca de acolo, vei fi cu siguranță încărcat cu piese de Lego și molipsit de bacilul Lego. În orice caz, du-te. N-o să-ți pară rău.

— Deci tu ai fost acolo?

— Da, cu Matteus. Știi că au construit statuia lui Sitting Bull numai din piese de Lego? 1 400 000 de piese diferite, în culori. E incredibil.

Sejer tăcu, zări biserica din stânga, o bisericuţă albă din lemn, situată la mică distanţă de drum, între petice verzi şi aurii de ogor, şi înconjurată de copaci stufoşi. „O biserică drăguţă”, se gândi el. Într-un astfel de loc s-ar fi cuvenit să-şi îngroape soţia. Şi asta chiar dacă era mai mult de mers. Dar acum era, desigur, prea târziu. Murise cu mai bine de opt ani în urmă şi avea mormântul în centrul oraşului, chiar lângă strada principală, cu trafic intens, cu poluare sonoră şi cu gaze de eşapament.

— Crezi ca fata era în regulă?

— Aşa părea. I-am spus mamei să mă sune dacă apare ceva. În timp o să-şi recapete cheful de vorbă. Şase ore, spuse el gânditor, e destul de mult. Trebuie să fi fost fermecător tipul acela singuratic.

— Avea, se pare, şi un carnet de şofer la el. Nu prea pare să fie în toate minţile.

— Dar nici nu ştim de fapt dacă are carnet.

— Nu, la naiba, ai dreptate, adăugă Karlsen. Frână brusc şi viră spre benzinăria din aşa-zisul centru – cu poştă, bancă, coafor şi benzinăria Fina. Pe fereastra magazinului Kiwi era lipit un afiş cu LICHIDARE DE STOC LA MEDICAMENTE, iar coaforul avea expus un solariu nou.

— Trebuie să-mi cumpăr un *kvikklunch*[2]. Intri şi tu?

Intrară în magazin, iar Sejer cumpără un ziar şi ciocolată. Aruncă o privire pe fereastră înspre fiord.

— Scuzaţi-mă, spuse fata de la casă. Nu s-a întâmplat nimic cu Ragnhild, nu-i aşa?

Se uita îndelung şi cu teamă la uniforma lui Karlsen.

— O cunoşti? Sejer puse banii pe tejghea.

— Nu, n-o cunosc, dar ştiu cine este. Mama ei a trecut pe aici azi-dimineaţă, o căuta.

— Ragnhild e bine. E din nou acasă.

Fata zâmbi uşurată şi îi puse restul de bani în mână.

— Eşti de aici? întrebă Sejer. Îi cunoşti aproape pe toţi de pe aici?

— Da, aproape. Nu suntem atât de mulţi.

— Dacă te întreb despre un bărbat, unul mai deosebit, care conduce o camionetă veche, urâtă şi peticită, îţi spune ceva?

— Pare să fie Raymond, spuse ea dând din cap. Raymond Låke.

— Ce ştii despre el?

— Lucrează la Centrul de plasare a forţei de muncă. Locuieşte împreună cu tatăl lui într-o cabană, în spatele dealului Kollen. Raymond are sindromul

[2] Cuvânt provenind din limba engleză – *quick lunch* – care constituie de fapt o napolitană învelită în ciocolata. (n.tr.).

Down. Are cam treizeci de ani şi e foarte cumsecade. Tatăl lui gestiona înainte benzinăria aceasta. Asta era înainte să se pensioneze.

— Are carnet?

— Nu, dar totuşi conduce. Este maşina tatălui, care e căzut la pat şi nu prea are control asupra lui Raymond. Funcţionarul ştie situaţia şi îl mai ia la el din când în când, dar asta nu ajută prea mult. E foarte ciudat, conduce doar cu viteza a doua. A luat-o pe Ragnhild cu el?

— Da.

— Atunci nici nu se putea să fie mai în siguranţă, zâmbi ea. Raymond s-ar opri pe stradă ca să nu lovească nici măcar o buburuză.

Bărbaţii zâmbiră mai degajat şi ieşiră. Karlsen muşcă din ciocolată şi privi în jurul lui.

— Drăguţ loc, spuse el mestecând.

Sejer, care îşi cumpărase un baton tradiţional de marţipan, îi urmări privirea. Fiordul acela era adânc de peste trei sute de metri. Nu avea niciodată mai mult de 17 grade.

— Tu cunoşti pe cineva pe aici?

— Eu nu, dar fiică-mea, Ingrid, cunoaşte. A mers în diverse expediţii folclorice, aşa cum se organizează toamna. Îi plac evenimentele de tipul: „Să ne cunoaştem satul".

Rulă staniolul de la ciocolată până ajunse o fâşie subţire şi-l puse în buzunarul cămăşii.

— Crezi că mongoloizii pot fi şoferi buni?

— N-am idee, spuse Karlsen. Doar nu au nimic deosebit, în afară de acel cromozom în plus. Dacă am înţeles eu bine, cea mai mare problemă la ei e că au nevoie de mai mult timp să înveţe decât alţi oameni. În plus, au probleme cu inima. Nu sunt longevivi şi mai au probleme şi cu mâinile.

— Ce fel de probleme?

— Le lipseşte o linie în palmă sau cam aşa ceva.

Sejer se uită întrebător la el.

— În orice caz, Ragnhild s-a lăsat cucerită.

— Cred că a fost mult mai uşor cu iepurii.

Karlsen găsi o batistă în buzunarul interior şi îşi şterse ciocolata de la colţurile gurii.

— Şi eu am copilărit alături de unul la fel. Îl numeam Gunnar Nebunul. Când mă gândesc la el acum, îmi dau seama că noi îl consideram dintr-o altă lume. E mort, n-a trăit decât treizeci şi cinci de ani.

S-au urcat în maşină şi au mers mai departe. Sejer îşi pregătise o mică prelegere pe care să i-o servească şefului de secţie când ajungeau din nou la birou. Câteva zile de vacanţă pentru a merge la cabană deveniseră acum

extrem de importante. Perspectiva era grozavă, şi sosirea fetei acasă l-a binedispus. Se uita prelung la pajişti şi ogoare, dându-şi seama deodată că mergeau foarte încet, când zăriră tractorul din faţa lor. Un John Deere verde, cu jante gălbui, mergea agale. Nu puteau în niciun caz să-l depăşească şi, de fiecare dată când găseau loc, li se părea insuficient. Ţăranul, care purta şapcă şi căşti de protecţie peste urechi, stătea nemişcat ca o buturugă, de parcă ar fi fost lipit de scaunul tractorului. Karlsen încetini şi oftă.

— Transportă verzişoare de Bruxelles. Nu poţi să întinzi mâna şi să tragi o cutie? Le-am putea găti în bucătăria cantinei.

— Acum mergem aproape la fel de repede ca Raymond, mormăi Sejer. Să trăieşti viaţa la viteza a doua. Ar fi într-adevăr ceva, nu crezi?

Îşi lipi capul de spătarul scaunului şi închise ochii.

•

După liniştea de la ţară, oraşul părea haotic în mizeria şi forfota oamenilor, şi a maşinilor. Traficul cel mai intens era tot în centru. Administraţia oraşului se lupta constant cu noi grupuri care protestau, cu argumente mai mult sau mai puţin solide, la adresa construirii unui tunel ce fusese proiectat. Protestatarii argumentau că turnurile de ventilaţie ar fi fost de o urâţenie vizibilă în peisajul din preajma râului, plus gălăgia şi poluarea din timpul construcţiei şi, nu în ultimul rând, preţul.

Sejer privea în stradă din biroul şefului. Tocmai îşi expusese problema şi acum aştepta răspunsul. De fapt, era doar o formalitate. Holthemann nu putea să spună nu, cel puţin în cazul lui Konrad Sejer. Dar avea şi el principiile sale.

— Ai verificat listele de gărzi? Ai vorbit şi cu ceilalţi?

Sejer dădu din cap afirmativ.

— Soot va face două gărzi împreună cu Siven. Sper că tipa îl va trage de urechi dacă e nevoie.

— Atunci nu văd niciun motiv să…

Sună telefonul. Două ţârâituri scurte de parcă ar fi fost o pasăre flămândă. Sejer nu era credincios, dar făcu totuşi o rugăciune, probabil providenţei, ca nu cumva să i se sufle vacanţa chiar de sub nas.

— Dacă îl am pe Konrad la mine în birou?

Holthemann dădu din cap afirmativ.

— Da, desigur, e aici. Vi-l dau la telefon.

Trase firul de telefon şi îi întinse receptorul. Sejer îl luă, gândindu-se că poate era Ingrid care voia să-i spună ceva, dar nu trebuia să-şi facă griji dinainte. Era doamna Album.

— Totul e în regulă cu Ragnhild? întrebă el repede.

— Da, ea e bine. Foarte bine. Mi-a povestit însă ceva ciudat după ce am rămas doar noi două. N-am îndrăznit decât să sun. Mi se pare foarte ciudat şi ea nu are obiceiul să născocească, în orice caz nu astfel de lucruri. Pentru siguranţă, m-am gândit să sun la dumneavoastră. Măcar să spun cuiva.

— Despre ce e vorba?

— Bărbatul acela cu care a fost, a însoţit-o acasă. Îl cheamă Raymond. Numele i-a venit în minte abia mai târziu. Au urcat prin spatele dealului Kollen, pe lângă Iazul Şarpelui, iar acolo s-au oprit puţin.

— Şi?

— Ragnhild spune că e o fată acolo.

El clipi surprins.

— Poftim?

— Da, e o fată la Iazul Şarpelui, care stă nemişcată şi fără haine.

Vocea devenise deodată foarte afectată.

— Dumneavoastră o credeţi?

— Da, firește, credeţi că un copil ar născoci aşa ceva? Dar nu îndrăznesc să mă duc singură acolo şi nici nu vreau să iau fetiţa cu mine.

— Bine, vă asigur că o să verific. Să nu povestiţi nimănui despre asta. O să vă contactăm noi.

Închise telefonul şi odată cu aceasta încuie şi uşa cabanei, de care nu se atinsese decât în minte.

Mirosul de ocean şi de păstrăv proaspăt prins se risipi brusc. Îi zâmbi forţat lui Holthemann.

— Ştii, am ceva de rezolvat mai întâi.

•

Karlsen era plecat pe teren în singura maşină de serviciu pe care o aveau la dispoziţie în acea zi şi care trebuia să supravegheze tot centrul oraşului. De aceea îl luă pe Skarre cu el, un ofiţer tânăr, cu părul creţ, de două ori mai tânăr decât el. Skarre era un tip mic şi voios, blând şi optimist, şi cu unele rămăşiţe de dialect sudic. Au parcat din nou lângă cutia poştală pe Granittveien şi au vorbit un timp cu Irene Album. Ragnhild se ţinea scai de rochia ei. Câteva din mustrările primite îşi găsiseră, fără îndoială, loc în căpşorul mic cu păr alb. Mama le-a explicat şi le-a indicat o cărare care ducea de la marginea pădurii, vizavi de casă, în sus, spre stânga, pe lângă dealul Kollen. Acestor doi tipi ageri le-ar fi luat, credea ea, douăzeci de minute până sus.

Brazii erau marcaţi cu săgeţi albastre. Se uitau sceptici la mizeria lăsată de oi până şi prin tufele pitice, dar perseverau să urce. Drumul devenea din ce în ce mai abrupt. Skarre gâfâia puţin, iar Sejer mergea uşor şi fără să se plângă. Se oprise o dată, se întoarse şi privi lung în jos, înspre case. Acum se

zăreau doar acoperişurile roz-maronii şi negre în depărtare. Apoi au continuat fără să vorbească, pe de o parte pentru că respiraţia îi ajuta să-şi ridice picioarele, pe de altă pentru că le era teamă de ce-ar putea descoperi. Pădurea era atât de deasă încât aproape ca mergeau în semiîntuneric. Sejer îşi opri automat privirea pe cărare, nu pentru că îi era teamă să nu se împiedice, ci pentru a inspecta. Dacă se întâmplase într-adevăr ceva acolo sus, trebuia să vadă toate detaliile. Mergeau de exact şaptesprezece minute când pădurea se rări şi se ivi lumina zilei. Acum puteau să vadă apa. Un iaz alb ca oglinda, nu mai mare decât un baraj. Era amplasat între brazi, ca o cameră secretă. O clipă inspectară terenul. Urmăriră cu privirea linia galbenă a trestiei până când văzură în depărtare ceva ce semăna cu o plajă. Au continuat să meargă într-acolo la o distanţă considerabilă de apă, fâşia de trestie era destul de lată, iar ei aveau doar pantofi în picioare. Nu prea se putea numi plajă. Era mai degrabă o groapă cu patru-cinci pietre uriaşe, îndeajuns cât să ţină trestia departe şi poate singurul loc unde se putea ajunge până jos la apă. În nămolul şi mizeria de acolo zăcea o femeie. Era întinsă pe o parte cu spatele către ei. Doar o geacă de vânt închisă la culoare îi acoperea trunchiul, iar restul corpului era gol. Haine albe şi albastre erau puse grămadă lângă ea. Sejer se opri brusc şi întinse automat mâna după telefonul mobil prins de curea. Apoi se răzgândi. Ieşi de pe cărare şi se apropie cu grijă, auzind cum clipocea apa în pantofi.

— Stai pe loc, spuse el încet.

Skarre ascultă. Sejer era acum aproape la nivelul apei şi păşi pe o piatră puţin mai departe ca să poată vedea femeia din faţă. Nu voia să atingă nimic, cel puţin deocamdată. Ochii femeii erau puţin înfundaţi în orbite. Erau pe jumătate deschişi şi fixaţi asupra unui punct anume din iaz. Pleoapele erau slăbite şi încreţite. Pupilele erau mari, dar nu mai păstrau rotunjimea obişnuită. Gura era deschisă, iar deasupra ei şi puţin peste nas se vedea o spumă de culoare alb-gălbuie, de parcă ar fi vomat. Bărbatul se aplecă şi suflă, fără ca spuma să se mişte. Faţa ei era doar la câţiva centimetri de apă. Puse două degete pe aortă ca să îi simtă pulsul. Pielea îşi pierduse complet elasticitatea, dar nu era atât de rece precum se aşteptase.

— E moartă, spuse el.

Pe lobul urechilor şi pe o parte a gâtului descoperi nişte pete roşii-violete. Pe picioare avea pielea ca de găină, dar nicio altă urmă. Se întoarse pe acelaşi drum. Skarre stătea nedumerit şi aştepta cu mâinile în buzunare. Îi era teamă să nu comită vreo greşeală.

— Complet goală pe sub geacă. Fără vătămări corporale vizibile. Optsprezece-douăzeci de ani, probabil.

Apoi sună, ceru să vină ambulanța, medicii legiști, fotograf și tehnicieni. Le explică drumul, cel care urca prin spatele dealului Kollen și era accesibil cu mașina. Îi rugă să se oprească puțin mai departe pentru a nu distruge eventuale urme lăsate de alte mașini. Se uită în jur după un loc unde să stea și alese piatra cea mai joasă. Skarre se lasă și el în jos, alături. Se uitau amândoi fix la picioarele ei albe și la părul blond drept, de lungime medie. Stătea întinsă pe o parte, aproape în poziție embrionară. Avea brațele împreunate la piept și genunchii strânși. Geaca de vânt era întinsă peste trunchi și îi ajungea până la jumătatea coapselor. Era curată și uscată. Restul de haine zăceau adunate într-o grămadă în spatele ei, toate ude și murdare. O pereche de blugi și o curea, o cămașă în carouri albastru cu alb, sutien și un pulover albastru închis. Pantofi sport Reebok.

— Ce e chestia aceea pe gură? mormăi Skarre.

— Spumă.

— Ce? Spumă? Dar de unde provine?

— Cred că vom afla până la urmă.

Sejer dădu din cap.

— Parcă s-ar fi lungit ca să doarmă. Cu spatele la lume.

— Eu nu cred că s-ar fi dezbrăcat ca să se sinucidă.

Sejer nu răspunse nimic. Se uitară din nou la ea, la corpul alb în contrast cu apa neagră, înconjurată de brazi întunecați. Scena, lipsită de urme de violență, părea mai curând pașnică. S-au pus apoi pe așteptat.

•

Șase bărbați ieșeau din pădure călcând apăsat. Vocile lor se stinseseră brusc și tușiră ușor la vederea celor doi ce stăteau la marginea apei. O secundă mai târziu observară femeia moartă. Sejer se ridică și le făcu semn cu mâna.

— Mergeți pe margine! țipă el.

Aceștia făcură întocmai. Îl cunoșteau cu toții pe tipul grizonat. Unul dintre ei măsură terenul cu un ochi vigilent, făcu câțiva pași pe locul relativ solid și mormăi ceva despre precipitații insuficiente. Fotograful era primul. Nu zăbovi mult lângă trupul mort, în schimb se uită la cer parcă pentru a verifica lumina.

— Să faci poze din ambele părți, i se adresă Sejer, și să prinzi și vegetația. Mă tem că va trebui să intri în apă după aceea. Vreau poze din față fără să o mișcăm. Când ai consumat jumătate din film, îi dăm geaca jos de pe ea.

— Asemenea iazuri sunt de obicei adânci, răspunse sceptic fotograful.

— Păi știi să înoți, nu?

Urmă o pauză.

— Uite o barcă. O putem folosi pe aceea.

— O barcă cu fundul plat? Pare putredă.

— Asta rămâne să descoperi, răspunse Sejer scurt.

În timp ce fotografia, ceilalți așteptau liniștiți, iar un tehnician aflat puțin mai în spate inspecta terenul care părea să fie fără gunoaie. Era un loc idilic, iar în astfel de locuri, de obicei, e plin de capace de bere, de prezervative folosite, de chiștocuri de țigară și de ambalaje aruncate.

N-au găsit nimic.

— Incredibil, spuse el. Nici măcar un chibrit.

— Probabil că a curățat după el, răspunse Sejer.

— Acum arată a sinucidere, nu crezi?

— E complet goală, replică acesta.

— Da, dar a fost sigur plănuit de ea. Hainele acelea n-au fost smulse cu forța, asta e sigur.

— Sunt murdare.

— Poate că e chiar motivul pentru care și le-a dat jos de pe ea, zâmbi el.

— Pe deasupra, a mai și vomat. Sigur a mâncat ceva ce nu i-a făcut bine.

Sejer se abținu să dea un răspuns și se uită la fată. Înțelese totuși raționamentul tehnicianului. Părea într-adevăr că s-ar fi întins acolo, iar hainele erau ordonate alături, nu aruncate la întâmplare. Erau pline de nămol, dar păreau întregi. Doar geaca de vânt cu care era îmbrăcată rămăsese uscată și curată. Se uită îndelung la mâlul și mizeria din jur și zări ceva ce i se părea a fi urme de pantofi.

— Privește aici, îi spuse el tehnicianului.

Bărbatul în salopetă se ghemui și începu să măsoare amprentele de mai multe ori.

— E imposibil. E plin de apă.

— Nu te poți folosi de niciuna dintre ele?

— Se pare că nu.

Se uitau amândoi intens la urmele pline de apă.

— Fă totuși poze. Mie mi se par mici. Poate e o persoană cu picioare mici.

— Aproximativ 27 de centimetri. Nici nu poate fi vorba de un picior foarte mare. Poate e chiar piciorul ei. Fotograful făcu câteva poze ale urmelor. După aceea se întinse în barca veche. Nu găsiseră vâsle așa că trebuia să se ajute de mâini ca să poată ajunge într-o poziție bună. De fiecare dată când se mișca, barca se balansa amenințător.

— Barca e spartă! strigă el îngrijorat.

— Calmează-te, suntem o întreagă echipă de intervenție aici! îi răspunse Sejer.

Când în sfârșit a terminat de fotografiat, avea mai mult de cincizeci de poze. Sejer se îndreptă spre apă, își scoase șosetele și pantofii și le puse pe o

piatră, își suflecă pantalonii și porni prin apă. Era la un metru de capul fetei. În jurul gâtului avea un lănțișor, îl ridică cu grijă cu un creion din buzunarul interior.

— Un medalion, spuse el încet. Probabil din argint. E scris ceva pe el. Un H și un M. Pregătiți o pungă.

Se aplecă și dădu drumul lănțișorului, după care îndepărtă geaca.

— E roșie pe ceafă, continuă el. Pielea e neobișnuit de albă peste tot, dar e foarte roșie pe ceafă. O pată urâtă, mare cât o mână.

Medicul legist, care se numea Snorrason, avea cizme de cauciuc. Intră în apă și începu să cerceteze pe rând globul ocular, dinții și unghiile. Remarcă pielea albă fără defecte, petele ușoare roșii, mai multe la număr și întinse parcă întâmplător pe gât și pe piept. Nu îi scăpă nici cel mai mic detaliu: picioarele lungi, lipsa aluniţelor, care era o raritate, și nu găsi altceva decât niște pete mici pe umărul drept. Atinse cu grijă spuma de deasupra gurii cu o spatulă.

Părea să aibă o consistență solidă și densă, asemănătoare cu brânza.

— Ce e aia?

Sejer dădu din cap privindu-i gura.

— La prima vedere, aș spune că e lichid pulmonar care conține proteine.

— Și ce înseamnă asta?

— Înec. Dar poate să însemne și altceva.

Înlătură puțin din spumă și la scurt timp altă spumă țâșni în afară.

— Plămânii s-au umflat, explică acesta.

Sejer strângea din buze în timp ce urmărea fenomenul.

Fotograful făcu și alte poze cu ea, de data aceasta fără geacă.

— E timpul să luăm sigiliul, spuse Snorrason, apoi o întoarseră pe burtă.

O rigiditate a corpului începea sa se simtă, în special la ceafă. Era o femeie bine făcută și în formă: umerii mai lați, musculatura brațelor, a coapselor și a gambelor, solidă. Poate că făcea sport.

— Vezi vreun semn de violență?

Bărbatul începu să-i analizeze spinarea și partea din spate a picioarelor. În afara urmelor roșii de pe ceafă, nu. Poate că a prins-o cineva cu putere de gât și a împins-o cu fața în apă. Probabil pe când era încă îmbrăcată. După asta a fost trasă afară din apă, dezbrăcată cu grijă, așezată cumsecade și acoperită cu geaca.

— Vreun semn de abuz sexual?

— Nu știu încă.

Începu să îi ia temperatura, nestingherit de prezența celorlalți, apoi clipi la aflarea rezultatului.

— 30 de grade. Luând în calcul puținele urme de pe corp și doar o ușoară rigiditate a cefei, presupun că decesul a avut loc cu aproximativ 10-12 ore în urmă.

— Nu, spuse Sejer, nu și dacă acesta este locul unde a murit.

— Vrei să preiei tu și munca mea?

Acesta dădu din cap.

— Dimineață a avut loc o acțiune de căutare pe aici. O echipă însoțită de câine a căutat prin acest iaz după o fetiță declarată dispărută. Cred că au fost pe aici în jurul orelor 12-14. Atunci nu era niciun cadavru prin locurile acestea. Ar fi remarcat-o. De altfel, fetița a apărut acasă nevătămată, adăugă el.

Se uită apoi atent la mâlul și la mizeria dimprejur. Un punct mic, lucios, îi atrase atenția. Se aplecă și ridică cu grijă ceva, între două degete.

— Ce e asta?

Snorrason examină atent punctul din mâna lui Sejer.

— O pilulă sau o tabletă.

— Poate găsești și restul în stomacul ei.

— Posibil. Dar nu văd cutia de pastile pe nicăieri.

— Poate că erau rătăcite prin buzunar.

— În acest caz, ar trebui să găsim vreo pilulă fărâmițată în pantalonii ei. Pune-o în pungă.

— Poți identifica pastila pe loc?

— Poate fi orice. În general însă pastilele cele mai mici sunt și cele mai puternice. Laboratorul va afla.

Sejer le făcu semn din cap celor cu targa și rămase uitându-se la ei cu brațele încrucișate. Pentru prima oară după un timp mai îndelungat ridică privirea spre înalt. Cerul era șters, iar brazii ascuțiți luau aspectul unor sulițe. Vor afla cu siguranță adevărul. Își promise că așa se va întâmpla. Vor afla tot ce s-a întâmplat.

•

Jacob Skarre, născut și crescut la Søgne, în blândul ținut al Sudului, tocmai împlinise 25 de ani. I-a fost dat de multe ori să vadă femei goale, dar atâta goliciune ca a femeii de la iaz nu mai văzuse. A realizat subit, în timp ce era în mașină alături de Sejer, că acest nud neînsuflețit l-a marcat mai mult ca oricare altul. Poate pentru că zăcea ca și cum ar fi vrut să-și ascundă propria goliciune, cu spatele la cărare, cu capul plecat și cu genunchii strânși. Dar au găsit-o oricum și i-au văzut goliciunea. Au întors-o pe toate părțile, i-au ridicat buzele ca să îi verifice dinții și i-au întors pleoapele. I-au luat temperatura în timp ce stătea întinsă pe burtă cu picioarele desfăcute ca și cum ar fi fost o iapă la licitație.

— A fost o fată destul de frumoasă, nu crezi? spuse el, zguduit.

Sejer nu îi răspunsese. Dar era bucuros de comentariu. Găsise şi alte fete şi auzise şi alte comentarii. Au mers aşa o bucată de drum, în linişte, privind înainte pe drum, dar mereu cu imaginea trupului gol în faţa ochilor. Urma de pe coloana vertebrală, tălpile cu pielea puţin roşie, picioarele cu fire de păr blonde erau imagini care pluteau deasupra asfaltului ca o fata morgana. Sejer avea un sentiment ciudat. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse până atunci.

— Lucrezi în tura de noapte?

Skarre îşi drese glasul.

— Doar până la miezul nopţii. Fac câteva ore pentru Ringstad. Am auzit că te-ai gândit sa-ţi iei o săptămână de vacanţă sau nu mai e posibil?

— Aşa se pare.

În realitate, chiar uitase de asta.

•

Lista cu persoane dispărute era pe masă în faţa lui.

Conţinea doar patru nume, dintre care două erau ale unor bărbaţi, iar celelalte două ale unor femei, ambele născute înainte de 1960 şi care nu puteau fi femeia găsită la Iazul Şarpelui. Una dintre ele dispăruse de la Spitalul Central, secţia psihiatrie, iar cealaltă, de la o casă de bătrâni din comuna vecină. „Înălţime 1,55 m, greutate 45 de kilograme, părul alb ca neaua."

Era ora şase după-amiază şi putea să dureze ore până când vreun suflet îngrijorat ar fi făcut pasul de a o declara dispărută. Trebuia să aştepte atât pozele cât şi rezultatul autopsiei, astfel încât nu putea face mare lucru. Cel puţin nu înainte de a afla identitatea femeii. Şi-a luat geaca de piele de pe spătarul scaunului şi a luat liftul până jos la parter. S-a înclinat galant în faţa doamnei Brenningen de la recepţie, amintindu-şi în acelaşi moment că era, de fapt, văduvă şi ducea probabil acelaşi gen de viaţă ca a lui. Era frumoasă şi blondă precum Elise, doar puţin mai plinuţă. Şi-a găsit maşina în parcare, un Peugeot 604 vechi, albastru-sidefat. Avea în minte chipul fetei moarte, sănătos şi rotund, fără machiaj. Hainele ei erau frumoase şi de bună calitate. Părul blond şi drept era bine întreţinut, iar pantofii erau din cei mai scumpi. La mână avea un ceas sport foarte scump, marca Seiko. Era o femeie dintr-o familie respectabilă, dintr-o casă ordonată şi bine structurată. Întâlnise şi alte femei la care stilul diferit de viaţă îşi spunea cuvântul. Cu toate acestea, a rămas surprins şi cu alte ocazii. Nu ştia deocamdată dacă, de exemplu, consumase alcool, droguri sau dacă fusese victima vreunui viciu. Totul era posibil şi aparenţele sunt întotdeauna înşelătoare. Conducea încet prin oraş, pe lângă piaţa şi staţia de benzină. Skarre îi promisese ca îl va suna de îndată

ce fata era dată dispărută. Pe medalion erau inițialele H.M. și se gândea că poate veneau de la Helene sau Hilde. Se gândea că nu va dura mult până cineva avea să sune. Părea să fi fost o fată sociabilă și cu ordine în propria-i viață.

În clipa în care încerca să descuie ușa auzi o lovitură dură. Era câinele care sărea din locul nepermis de pe fotoliu. Sejer locuia în singurul bloc cu 13 etaje din oraș, o apariție ridicolă în peisaj. Printre celelalte clădiri era ca un monument viking din piatră uriaș, care străpungea înălțimile cerului. Motivul pentru care se mutase acolo împreună cu soția sa, Elise, cu douăzeci de ani în urmă, era planul splendid al apartamentului și panorama nemaipomenită pe care o oferea. Putea vedea întregul oraș și, analizând alternativele, orice altceva îi părea un spațiu prea închis. Aflându-te înăuntru, uitai ce fel de clădire este, iar interiorul apartamentului era plăcut și familiar, îmbrăcat în lambriuri. Mobila veche din lemn de stejar finisat îi rămăsese de la părinți. Pereții erau acoperiți aproape în întregime de cărți și puținul loc rămas liber era umplut de câteva poze. Una era cu Elise, cele mai multe cu nepoțelul și cu fiica lui, Ingrid, o grafică de Kathe Kollwitz, decupată dintr-un catalog de artă și pusă într-o ramă lăcuită cu negru: *Moartea cu o fetiță în brațe,* una cu el însuși în cădere liberă deasupra aeroportului și una cu părinții, pozând oficial în haine de sărbătoare. De fiecare dată când se uita la poza tatălui, bătrânețea i se părea neplăcut de aproape. Obrajii se vor subția, dar urechile și sprâncenele vor continua să crească, dându-i același aspect stufos. Regulile din această comunitate, unde familiile conviețuiau stivuite una peste alta ca în Monolitul din Parcul Vigeland[3], erau foarte stricte. Era interzisă scuturarea covoarelor pe balcon, așa încât le ducea la curățătorie în fiecare primăvară. De fapt, chiar sosise momentul. Câinele, pe nume Kollberg, lăsa mult păr. Acest lucru a fost dezbătut chiar și la ședința de bloc, dar s-a trecut ușor peste moment. Știindu-l inspector de poliție, era probabil mai în siguranță pentru vecini să îl aibă acolo. Nu se simțea închis pentru că locuia la ultimul etaj. Apartamentul era curat și bine îngrijit, oglindind partea lui lăuntrică, adică ordinea și viziunea de ansamblu. Doar câinele avea un loc al lui în bucătărie unde întotdeauna îi lăsa mâncare uscată și apă. Acel colț era punctul lui slab. Atitudinea lui față de câine era mai mult sentimentală și în mică măsură autoritară. Baia era singurul loc de care nu era mulțumit, dar își va rezerva timp pentru asta mai târziu. Acum prioritatea era femeia găsită și un posibil

[3] Parcul Vigeland din Oslo, care mai este numit și Parcul Frogner, poartă numele celebrului sculptor norvegian Gustav Vigeland, creatorul sculpturilor din granit expuse în parc. Monolitul este sculptura centrală a parcului. (n.tr.).

bărbat periculos încă în libertate. Nu-i plăcea deloc situaţia. Se simţea cuprins într-un vârtej negru care nu-i permitea sa privească în jur.

Depărtă picioarele ca să se echilibreze la primirea salutului copleşitor de bun venit al câinelui. Îl plimbă apoi puţin prin spatele blocului, îi puse apă proaspătă şi citi jumătate din ziar, când sună telefonul. Dădu volumul casetofonului mai încet şi simţi o uşoară încordare în timp ce ridica receptorul. Poate că sunase deja cineva. Poate că aveau deja un nume.

— Bună bunicule! auzi el.

— Matteus?

— Mă duc la culcare acum. E seară.

— Te-ai spălat bine pe dinţi? îl întrebă, aşezându-se pe băncuţa de la telefon.

Avea în minte chipul acela măsliniu şi dinţişorii albi ca nişte perle.

— Mama mi i-a spălat.

— Şi ai luat tableta de fluor?

— Hmm.

— Şi ţi-ai spus rugăciunea? îl tachină Sejer.

— Mama spune că nu e nevoie.

Pălăvrăgi îndelung cu nepoţelul său, ţinând receptorul foarte aproape de ureche ca să nu-i scape nici cel mai mic suspin sau ezitare din vocea aceea stinsă, blândă şi rotundă precum un fluier de salcie primăvara. La sfârşit schimbă câteva cuvinte şi cu fiica sa. Simţi oftatul ei de dezamăgire când îi povesti de fata găsită, şi nemulţumirea faţă de modul în care alesese să îşi ocupe timpul şi viaţa. Oftase exact cum o făcea Elise. În schimb, nu îi aminti de contractul ei în acea Somalie devastată de un război civil. Se uită doar la ceas şi se gândi că în aceeaşi clipă, cu siguranţă, şi altcineva făcea acelaşi lucru. Într-un alt loc cineva aştepta, privea pe fereastră şi spre telefon, dar aştepta în van.

•

Secţia de poliţie era o instituţie deschisă 24 de ore şi deservea un district de 5 comune, locuite de 115 000 de locuitori, buni şi răi deopotrivă. La Judecătorie lucrau peste 200 de oameni, dintre care 152 ţineau de secţia de poliţie. Dintre aceştia, 32 erau inspectori, dar la ritmul în care se obţineau permisii sau se desfăşurau mereu seminarii sau cursuri ţinute de Ministerul Justiţiei, practic nu erau mai mult de 20 de persoane zilnic la lucru. Erau prea puţini şi, după cum spunea Holthemann, publicul nu mai era în centrul atenţiei, nu mai era în câmpul lor vizual. Cazurile mai simple erau rezolvate de inspectori, iar altele mai complicate erau preluate de o echipă mai mare. Pe an aveau, în total, între 14 000 şi 15 000 de dosare. Munca din timpul zilei consta în procesarea cererilor venite de la cei care doreau să-şi ridice

standuri, poate ca să vândă flori de mătase sau figurine cu troli în piață, sau de la cei care doreau să demonstreze, de exemplu, împotriva noului tunel. Trebuia controlată și circulația. Oamenii veneau indignați ca să-și studieze pozele ce dezvăluiau depășiri pe linie continuă sau trecere pe roșu. Stăteau îmbufnați în sala de așteptare, cam 30-40 de persoane pe zi cu portofelele tremurându-le în buzunare. Mașina de poliție Pelle, o mașină folosită în scop comunitar, avea nevoie de echipaj și era o rușine când trebuiau să recunoască faptul că ofițerii nu se prea omorau cu această misiune importantă. Deținuții trebuiau duși și aduși de la interogatoriu, iar personalul secției de poliție venea fluturând cereri de concediu sau permisii care trebuiau procesate, și zilele erau pline de ședințe. La etajul trei era secția de procuratură, unde cinci jurişti colaborau exemplar cu poliția. La etajele patru și cinci era o închisoare. Pe acoperiș era o terasă de unde deținuții puteau privi cerul.

Departamentul de criminologie al secției de poliție constituia legătura cu lumea de afară, iar ofițerului de serviciu i se impunea flexibilitate și răbdare. Locuitorii orașului sunau încontinuu, un flux interminabil de cereri, biciclete furate, câini rătăciți, infracțiuni și tracasări. Părinți afectați din zona cu vile a orașului sunau să facă plângere pentru șofatul imprudent prin zona vecină. Rareori se auzea câte o voce printre suspine, într-o încercare deplorabilă de a anunța o maltratare sau un viol, încercare înecată de disperare și întreruptă de tonul receptorului pus în furcă. Și mai rare erau apelurile ce anunțau uciderи sau dispariții. Skarre era prins în acest flux al telefoanelor și aștepta. Știa că urma să sune. Simțea cum crește încordarea după fiecare bătaie a ceasului care înainta spre seară, apoi spre noapte.

Când telefonul lui Sejer sună pentru a doua oară, era aproape miezul nopții. Ațipise în fotoliu cu ziarul pe brațe, iar sângele îi curgea ușor prin vene subțiat de paharul de whisky consumat. Sună după mașină, iar douăzeci de minute mai târziu era deja la birou.

— Au venit aici cu o Toyota veche, spuse Skarre agitat.

— I-am așteptat afară. Pe părinții ei.

— Și ce le-ai spus?

— Poate că nu chiar ceea ce trebuia. Eram puțin stresat. Mai întâi au sunat și treizeci de minute mai târziu au dat buzna aici. Au plecat deja.

— La medicul legist?

— Da.

— Aveați convingerea că era fiica lor?

— Aveau și poze. Mama știa exact cu ce era îmbrăcată. Totul, de la centura curelei și până la lenjeria intimă corespunde descrierii ei. Avea un sutien special de sport. Se antrena mult. Dar geaca de vânt nu e a ei.

— Poftim?

— De necrezut, nu-i aşa?

Skarre se simţea incapabil, deşi era zguduit de situaţie şi-şi simţea ochii scânteind.

— Tipul ne-a lăsat un indiciu, aşa, pe gratis. În buzunar era o pungă cu bomboane şi un semnalizator în formă de bufniţă. Nimic mai mult.

— Să-şi lase în urmă propria geacă, asta chiar nu înţeleg. Deci cine e fata?

Citi din notiţe:

— Annie Sofie Holland.

— Annie Holland? Şi atunci medalionul?

— E al prietenului ei. Se numeşte Halvor.

— De unde e fata?

— Din Lundeby. Locuiesc în Krystallen, la numărul 20. E, de fapt, aceeaşi stradă unde a rămas Ragnhild Album noaptea trecută, doar puţin mai departe. Ce coincidenţă!

— Părinţii ei cum erau?

— Îngroziţi, spuse el încet. Oameni cumsecade şi civilizaţi. Mama vorbea fără întrerupere, iar tatăl era aproape mut. Au plecat de aici împreună cu Siven. Poţi să te aşezi, adăuga el, eu unul tremur.

— Sejer a luat un Fisherman's Friend.

— Avea doar 15 ani, continuă Skarre. O elevă de clasa a X-a.

— Ce spui? 15 ani?

Dădu din cap.

— Am crezut că era mai mare. Pozele sunt gata?

Îşi trecu mâna prin bretonul scurt şi se aşeză.

Skarre îi întinse un dosar din arhivă. Pozele erau mărite la dimensiunea 20 x 25, cu excepţia a două care erau mai mari.

— Ai văzut vreodată o crimă pasională?

Skarre clatină din cap.

— Asta nu arată a crimă pasională. E altfel. Răsfoi prin tot teancul. E prea frumos întinsă, arată prea bine. E aşezată cu grijă şi acoperită. Nicio urmă, nicio zgârietură şi niciun semn ca ar fi opus rezistenţă. Până şi părul arată de parcă ar fi fost aranjat cu grijă. Criminalii pasionali nu procedează aşa, ci vor să-şi demonstreze puterea. Le brutalizează.

— Dar e goală.

— Da, aşa e.

— Atunci ce crezi de poze? Aşa, o părere spontană.

— Nu ştiu exact. Geaca stă perfect pe umerii ei.

— Arata un fel de grijă, nu?

— Uită-te şi tu. Ce crezi?

— Da, sunt de acord cu tine. Dar atunci cum se pune problema? Să fie vorba de omor din milă?

— În orice caz, au fost şi sentimente în joc. Vreau să spun că este evident că tipul a avut sentimente faţă de ea. Sentimente bune. Atunci s-ar putea spune că o cunoştea. Şi de regulă aşa se întâmplă.

— Cam cât crezi că ar trebui să aşteptam după raport?

— O să îl presez pe Snorasson cât de mult pot. Afurisită treabă să nu găsim mai nimic acolo sus. Doar câteva urme de pantofi ce nu pot fi identificate şi o pastilă. Altceva nimic, nici măcar un chiştoc sau un băţ de îngheţată.

Sejer sfărâmă pastila de gât între dinţi, merse până la chiuvetă şi umplu un pahar de carton cu apă.

— Mâine mergem pe Granittveien. Trebuie să-i găsim pe cei care au căutat-o pe Ragnhild. Thorbjørn, de exemplu. Trebuie să ştim când au trecut pe lângă Iazul Şarpelui.

— Şi cum rămâne cu Raymond Låke?

— Şi pe el trebuie să-l găsim. Şi pe Ragnhild. Copiii reţin lucruri ciudate, crede-mă. Îţi vorbesc din experienţă, adăugă el. Dar familia Holland? Mai are şi alţi copii?

— Încă o fată. Mai mare.

— Doamne păzeşte!

— Există vreo consolare? întrebă Skarre îndoielnic.

— Pentru noi, răspunse el sever.

Tânărul se caută prin buzunare.

— Pot să îmi aprind o ţigară?

— Da, poţi.

— Auzi, reluă el în timp ce sufla fumul, sunt două modalităţi de a ajunge la Iazul Şarpelui. Una e pe cărarea aceea marcată pe care am mers noi, iar cealaltă e drumul pentru maşini, prin spate, acelaşi pe care au mers Ragnhild şi Raymond. Dacă locuiesc oameni pe acolo, vom bate pe la uşi mâine, nu?

— Strada se numeşte Kolleveien. Cred că sunt puţine case pe acolo, am verificat acasă pe hartă. Doar câte o fermă pe ici, pe colo. Dar, bineînţeles, dacă fata a fost dusă cu maşina la iaz, nu puteau veni decât pe drumul acela.

— Îl compătimesc pe bietul ei prieten când îl vei aduce la interogatoriu.

— O să vedem ce fel de om este.

— Dacă un individ ia viaţa unei fete, spuse Skarre, ţinându-i capul sub apă până moare, apoi o trage afară şi aranjează cu grijă cadavrul, atunci îmi imaginez un tip de genul: „N-am vrut de fapt să te omor, dar am fost pur şi simplu nevoit”. Pare să fie un mod de a-şi cere scuze, nu?

Sejer goli paharul de apă şi îl strivi în mâna.

— Voi discuta cu Holthemann mâine. Vreau să te implici şi tu în cazul acesta.

Skarre clipi surprins.

— M-a plasat la Banca Sparebanken, se bâlbâi el. Împreună cu Gøran.

— Dar ai vrea, nu?

— Să rezolv un caz de crimă? E ca un cadou de Crăciun. Vreau să spun că e o mare provocare. Clar că vreau.

Roşi imediat şi ridică telefonul care suna insistent. Ascultă, dădu din cap afirmativ, apoi închise.

— Era Siven. Au identificat-o. Annie Sofie Holland, născută pe 3 martie 1980. Dar vor fi interogaţi abia mâine, după cum spune ea.

— Ringstad e la post?

— Tocmai a venit.

— Atunci poţi să mergi acasă. Va fi o zi grea mâine. Iau pozele cu mine, adăugă el.

— Le vei studia în pat?

— Da, aşa m-am gândit. Zâmbi melancolic.

— Eu prefer imagini pe hârtie pentru că le pot pune în sertar după aceea.

•

Ca şi Granittveien, Kristallen era un drum închis. Se termina cu un tufiş neîngrijit, unde oameni certaţi cu ordinea aruncă gunoiul la lăsarea serii. Casele erau îngrămădite una după alta, în total douăzeci şi una. De la distanţă păreau a fi unite, dar, pe măsură ce înaintau, constatau că exista câte un pasaj îngust între ele, cât să poată trece un om. Casele erau construite pe trei planuri, înalte, ascuţite şi foarte asemănătoare. Sejer se gândi că seamănă cu Bryggen[4] din Bergen. Culorile variau, dar se potriveau unele cu altele: roşu intens, verde închis, maro şi gri. Una ieşea în evidenţă. Era portocaliul.

Probabil că mulţi au zărit maşina poliţiei oprită în faţa garajului şi pe Skarre în uniformă. În scurt timp avea să explodeze bomba. Era o linişte apăsătoare.

Ada şi Eddie Holland locuiau la numărul 20. Sejer aproape simţea în spate privirea vecinilor în timp ce stătea în faţa uşii. „S-a întâmplat ceva la numărul 20, se gândeau ei. Poate cu cele două fete, acasă la Holland." Încerca să-şi potolească respiraţia, care acum era mai rapidă decât de obicei, la gândul că va avea un prag de trecut. Îi venea aşa de greu încât deja de câţiva

[4] Port din Bergen care se distinge prin casele unite, uniforme şi viu colorate datând din vremea hanseaţilor. (n.tr.).

ani îşi notase câteva replici fixe, pe care acum, după un lung antrenament, le putea expune cu fermitate.

Părinţii lui Annie nu s-au putut apuca de nimic după sosirea acasă din noaptea precedentă. Nu au reuşit nici măcar să doarmă. Şocul de la secţia de medicină legală persista ca un ţambal al cărui sunet ascuţit le vibra încă în ureche. Mama stătea în colţul canapelei, iar tatăl în şezlong. Părea amorţit. Femeia nu realizase încă tragedia şi se uita mai degrabă întrebător la Sejer, ca şi cum nu putea să înţeleagă ce caută doi poliţişti în sufrageria ei. Era un coşmar din care avea să se trezească în curând.

— Nu pot să v-o aduc înapoi pe Annie, spuse Sejer încet. Dar sper să aflu cum a murit.

— Nu ne gândim cum, ţipă mama. Ne întrebăm cine a făcut-o. Trebuie să aflaţi cine e şi să-l închideţi. Omul acela sigur e bolnav.

Soţul o bătu uşor pe umăr.

— Nu ştim încă, răspunse Sejer, dacă respectivul e sau nu bolnav. Nu toţi criminalii sunt bolnavi.

— Oamenii normali nu ucid fete tinere. E de neconceput.

Femeia respira repede şi agitat. Soţul se chirci în fotoliu.

— Oricum, spuse Sejer precaut, există întotdeauna un motiv. Nu e întotdeauna un motiv pe care îl înţelegem, dar e un motiv. Dar mai întâi trebuie să avem certitudinea că cineva a ucis-o.

— Dacă credeţi cumva că şi-a luat singură viaţa, va trebui să mai reflectaţi, spuse mama îndurerată. Nici nu încape vorbă. Nu Annie.

„Aşa spun toţi", se gândi el.

— Trebuie să îmi răspundeţi la câteva întrebări. Să fiţi cât mai precişi. Dacă mai târziu vi se pare că aţi răspuns greşit sau că aţi uitat ceva, sunaţi-ne. La fel, dacă pe parcurs vă vin în minte şi alte lucruri, oricând, 24 de ore din 24.

Ada Holland caută cu privirea spre Sejer şi spre Skarre, ca şi cum ar fi auzit ţambalul, dar nu ştia de unde vine sunetul.

— Trebuie să ştiu ce fel de fată era. Povestiţi-mi cât de bine puteţi.

„Ce fel de întrebare mai era şi asta, se gândi el în acelaşi moment. Ce ar fi putut oare să răspundă? Bineînţeles, cea mai bună, cea mai dulce şi cea mai inteligentă. Ceva cu totul deosebit. Cel mai drag lucru pe lume. *Ca Annie nu mai era nimeni*."

Au început să plângă amândoi: plânsul mamei era unul profund şi zgomotos, din gât, al tatălui, fără sunete şi fără lacrimi. Sejer a recunoscut în tatăl ei trăsături ale fetei. O faţă largă şi frunte lată. Nu era foarte înalt, dar era puternic şi îndesat.

Skarre strânse pixul în mână, iar privirea îi era fixată pe carnetul de notițe.

— Haideți să o luăm de la început, spuse Sejer. Știu că doare și vă necăjesc, dar timpul e foarte prețios pentru noi. Când a plecat de acasă?

Mama a răspuns ținând capul în jos:

— La 12:30.

— Unde mergea?

— La Anette. O colegă de clasă. Aveau de făcut o lucrare. Erau trei fete. Aveau liber de la școală ca să lucreze împreună.

— N-a mai ajuns la Anette, nu?

— Am sunat după ea la ora 23:00 ieri, pentru că ni s-a părut prea târziu. Anette se culcase. Venise doar cealaltă fată. Nu puteam să cred că era adevărat.

Își acoperi fața cu mâinile. Ziua trecuse fără ca ei să bage de seamă.

— De ce n-au sunat aici fetele ca să o caute pe Annie?

— Au crezut că n-are chef, răspunse ea, înecându-se în plâns. Că doar se răzgândise. N-o cunosc bine pe Annie dacă gândesc așa. Nu neglija niciodată temele pentru școală. Nu făcea nimic de mântuială.

— Urma să meargă pe jos?

— Da. Sunt patru kilometri distanță și bicicleta e stricată. De altfel, ia deseori bicicleta. Nu sunt autobuze pe această rută.

— Unde locuiește Anette?

— La Horgen. Au o curte și un magazin agricol.

Sejer dădu din cap și auzi alături de el pixul lui Skarre, scrijelind pe hârtie.

— Avea prieten, nu-i așa?

— Halvor Muntz.

— Erau demult împreună?

— Aproape doi ani. El e mai mare. Au fost câteva neînțelegeri, dar acum le era bine, din câte știu.

Mâinile Adei Holland păreau de prisos, se căutau una pe alta, se împreunau și se desfăceau. Femeia era aproape la fel de înaltă ca soțul ei, solidă și cu o înfățișare aspră.

— Știți cumva dacă a fost o relație sexuală între ei? întrebă el scurt.

Mama îi întoarse o privire exasperată.

— Are doar 15 ani!

— Trebuie să rețineți că nu o cunoșteam, răspunse el pe un ton de scuză.

— N-a fost niciun fel de relație sexuală, spuse ea hotărât.

— Nu știm prea multe despre acest lucru, îndrăzni în sfârșit soțul. Halvor are 18 ani. Nu mai e un băiețel.

— Asta știu și eu, îl întrerupse femeia.

— Dar nici nu ți-a povestit totul despre ea.

— Aș fi știut dacă avea o relație sexuală!

— Dar nu ești prea pricepută în a discuta despre asemenea lucruri!

Atmosfera era tensionată. Sejer trase propriile concluzii și, privind spre carnețelul lui Skarre, remarcă faptul că și el făcea același lucru.

— Dacă mergea să lucreze pentru școală atunci trebuia să aibă cu ea un rucsac, nu?

— Un rucsac din piele maro. Unde e?

— Nu l-am găsit.

„Atunci va trebui să-l căutam cu scafandri", se gândi el.

— Folosea vreun fel de medicament?

— Nici vorbă. N-a avut niciodată probleme.

— Ce fel de făta era? Deschisă? Comunicativă?

— Înainte era așa, spuse tatăl trist.

— Ce vreți să spuneți? îl întrebă Sejer uitându-se la el.

— E doar din cauza vârstei, interveni mama. Era la o vârstă critică.

— Vreți să spuneți că s-a schimbat? Sejer se adresă tatălui pentru a o exclude pe mama fetei din discuție, însă fără succes.

— Toate fetele se schimbă la această vârstă. Se maturizează. Și Sølvi a fost așa. Sølvi e sora ei, adăugă ea.

Bărbatul nu mai spuse nimic. Părea amorțit.

— Înțeleg că *nu* era o fată deschisă și comunicativă?

— Era liniștită și timidă, răspunse mama, mândră. Corectă și cinstită. Știa să-și mențină ordine în viață.

— Dar înainte era mai vioaie?

— Așa sunt cu toții în copilărie.

— Mai exact, aș vrea să știu când s-a schimbat?

— La vârsta obișnuită. Când avea în jur de 14 ani. La pubertate, completă ea.

Sejer dădu din cap și se uită din nou spre tatăl fetei.

— Schimbarea n-a avut nicio altă cauză?

— Și care să fie asta? interveni brusc mama.

— Nu știu.

Oftă ușor și se lăsă pe spate.

— Încerc să aflu de ce a murit.

Mama începu să tremure atât de tare, încât nu se mai înțelegea ce spune.

— *De ce* a murit? Dar trebuie să fie vreun…

Nu reuși să rostească acel cuvânt.

— Nu știm încă.

— Dar era… Din nou pauză.

— Nu ştim, doamnă Holland. Încă nu ştim. Acest lucru ia timp. Dar cei care se ocupă acum de Annie ştiu ce trebuie să facă.

S-a uitat prin camera care era curată şi ordonată, albastru cu alb, ca şi hainele lui Annie. Coroniţe cu flori uscate la uşi, perdele cu dantelă, forme din aluat[5] uscat pe pereţi, fotografii. Ordonat şi decent. Se ridică şi se îndreptă spre o fotografie mare pe perete.

— Poza aceea e făcută iarna trecută.

Mama îl urmă. Bărbatul dădu cu grijă poza jos şi se uită la ea. Era de fiecare dată uimit să se uite la un chip pe care iniţial îl văzuse fără viaţă şi strălucire. Aceeaşi persoană, dar parcă alta. Annie avea faţa largă, buzele pline şi ochii mari, albaştri-gri. Sprâncenele erau dese şi închise la culoare. Zâmbea rezervat. În marginea de jos a pozei se vedea gulerul de la cămaşă şi medalionul prietenului ei. „Frumoasă", reflectă el.

— Făcea sport?

— Înainte, răspunse tatăl încet.

— A jucat handbal, spuse mama pe un ton trist, dar s-a lăsat. Acum alerga. Câteva mile pe săptămână.

— Câteva mile? De ce s-a lăsat de handbal?

— Avea prea multe lecţii de făcut. Aşa sunt toţi tinerii. Încearcă mai multe odată şi apoi renunţă. A încercat şi să cânte la şcoală, la corn. Dar şi la asta a renunţat.

— Era bună? La handbal?

Sejer puse fotografia la loc pe perete.

— Foarte bună, îi răspunse tatăl pe acelaşi ton jos. Era portar. N-ar fi trebuit să renunţe.

— Cred că i se părea plictisitor să stea în poartă, spuse mama. Cred că asta e explicaţia.

— Nu ştiu sigur dacă aşa e, completă tatăl. Niciodată nu ne-a dat o explicaţie.

Sejer se aşeză din nou.

— Aşadar aţi reacţionat la aceasta. Vi s-a părut de neînţeles?

— Da.

— Avea rezultate bune la şcoală?

— Mai bune decât majoritatea. Nu vrem să ne lăudăm, asta e realitatea, adăugă tatăl.

— Despre ce era lucrarea la care munceau fetele împreună?

[5] Este vorba de un aluat simplu din sare, fainã, apă şi ulei. Care se foloseşte de către copii în modelaj. (n.tr.).

— Sigrid Undset.[6] Trebuia predată înainte de St. Hans[7].

— Pot să-i văd camera?

Mama se ridică şi merse cu paşi mici, târându-şi picioarele. Bărbatul rămase nemişcat în fotoliu.

Camera micuţă fusese vizuina ei. Era loc doar pentru un pat, un birou şi un scaun. Sejer se uită pe fereastră privind fix peste stradă la terasa vecinilor. Casa aceea portocalie. Resturile unui mănunchi de ovăz pentru păsări atârnau sub fereastră. Se uită după afişe pe pereţi, dar nu era niciunul. În schimb, camera era plină de cupe, diplome şi medalii, plus două poze cu Annie: o poză în echipament de portar alături de restul echipei şi alta stând elegant pe placa de surf. Pe peretele de deasupra patului avea mai multe poze cu copii, una în care împingea un cărucior şi alta cu un băieţel. Sejer indică spre acesta din urmă.

— E prietenul ei?

Mama dădu afirmativ din cap.

— A lucrat cu copii?

Îi arată apoi o poză de-a lui Annie cu un copilaş blond în braţe. Părea mândră şi fericită. Ridica băieţelul spre aparatul de fotografiat ca pe un trofeu.

— A avut grijă de fiecare copil de pe stradă pe măsură ce s-au născut.

— Aşadar iubea copiii?

Mama făcu acelaşi gest afirmativ.

— Nu ştiţi dacă ţinea un jurnal, doamnă Holland?

— Nu cred. L-am căutat, recunoscu ea. Am căutat toată noaptea.

— Şi n-aţi găsit nimic?

Clătină din cap, în semn că nu. Se auzea un mormăit din camera de zi.

— Avem nevoie de câteva nume, spuse el la final. Nume ale unor oameni cu care putem sta de vorbă.

Se uită din nou pe pozele lui Annie de pe perete, studiind-o pe cea în costum de portar negru, cu o emblemă verde pe piept.

— Arată ca un balaur sau ceva similar.

— E un şarpe de mare, explică ea liniştită.

— De ce şarpe de mare?

— Se presupune că este un şarpe de mare în fiordul de aici. E doar o legendă, o poveste veche. Dacă eşti în larg şi vâsleşti, şi auzi un susur în

[6] Scriitoare norvegiană, laureată a Premiului Nobel pentru literatură în 1928, cunoscută în special pentru romanele sale despre viaţa în Scandinavia, în Evul Mediu. Cea mai cunoscută din acest ciclu este trilogia *Kristin Lavransdatter*. (n.tr.).

[7] Sankt Hans, în traducere Sfântul Hans, marchează mijlocul verii şi este sărbătorit pe data de 24 iunie. În calendarul creştin ortodox, corespunde naşterii Sfântului Ioan Botezătorul. (n.tr.).

spatele bărcii e cu siguranţă şarpele care se ridică din adâncuri. Nu trebuie să te întorci, doar să vâsleşti liniştit mai departe. Dacă te prefaci că nu se întâmplă nimic şi îl laşi în pace, totul e în regulă, dar dacă te întorci şi îl priveşti în ochi, atunci te trage după el în adâncul întunecat. Legenda spune că are ochii roşii.

— Haideţi să ne întoarcem în camera de zi.

Skarre continua să scrie. Bărbatul era încă în fotoliu. Părea că avea să cadă peste margine.

— Şi sora ei?

— Vine acasă cu avionul în dimineaţa asta. Este în Trondheim. Am o soră acolo.

Doamna Holland se aşează din nou pe canapea şi se aplecă spre soţul ei. Sejer se duse către fereastră şi privi afară. Se uita fix la un chip de la fereastra bucătăriei de lângă casă.

— Locuiţi foarte îngrămădit aici, constată el. Vă cunoaşteţi foarte bine unii pe alţii?

— Destul de bine. Stăm de vorba unii cu ceilalţi.

— Şi toţi o cunoşteau pe Annie?

Ea dădu din nou din cap fără să scoată un cuvânt.

— Vom merge din casă în casă. Să nu vă îngrijoraţi.

— Nu avem de ce să ne fie ruşine.

— Puteţi să ne daţi nişte fotografii?

Tatăl se ridică şi se duse către raftul de sub televizor.

— Avem o casetă video, spuse el. E din vara anului trecut. Eram la cabana din Kragerø.

— Nu au nevoie de nicio casetă, spuse mama blând. Doar o poză de a ei e de ajuns.

— Aş vrea să ne daţi şi caseta.

Sejer o luă şi mulţumi.

— Câţiva kilometri pe săptămână? continuă el. Alerga singură?

— Nimeni nu putea să ţină pasul cu ea, răspunse simplu tatăl.

— Aşadar îşi rezerva timp pentru alergat, în ciuda lecţiilor pentru şcoală. Şi chiar mai mulţi kilometri pe săptămână. Poate că totuşi nu şcoala a făcut-o să renunţe la handbal…

— Putea să alerge oricând dorea, reluă mama. Se întâmpla să alerge şi înainte de micul dejun. Dar dacă avea meci, trebuia să joace. Asta nu putea hotărî singură. Nu cred că îi plăcea să fie constrânsă. Annie avea o fire independentă.

— Pe unde alerga?

— Peste tot şi indiferent de vreme. De-a lungul autostrăzii sau prin pădure.

— La Iazul Şarpelui alerga?

— Da.

— Era neliniştită?

— Era tăcuta şi liniştită, răspunse mama încet.

Sejer se uită din nou pe fereastră şi văzu o femeie care traversa grăbită strada. Un bebeluş cu suzeta sălta în braţele ei.

— Avea şi alte pasiuni? În afară de alergat?

— Filme, muzică şi cărţi. Dar şi copiii, completă tatăl.

— Mai ales când era mai mică.

Sejer îi rugă să scrie o listă cu toate persoanele apropiate lui Annie. Prieteni, vecini, profesori şi membri ai familiei. Chiar şi iubiţi, dacă fuseseră mai mulţi. Când lista era gata, Sejer număra 42 de nume, cu adrese mai mult sau mai puţin complete în dreptul fiecăruia.

— Veţi discuta cu toţi cei de pe lista aceasta?

Mama pusese întrebarea.

— Da, aşa vom face. Acesta este doar începutul. Ne gândim la dumneavoastră, conchise el.

•

— Trebuie să trecem pe la Thorbjørn Haugen. El e cel care a căutat-o pe Ragnhild ieri. El ştie o oră exactă.

Maşina trecu printre garaje. Skarre citea prin notiţe.

— L-am întrebat pe tatăl ei de chestiunea cu handbalul, spuse el. În timp ce voi eraţi în camera fetei.

— Şi?

— Spunea că Annie era foarte promiţătoare. Echipa a avut un sezon de vârf şi au mers în turnee prin Finlanda şi altele de genul ăsta. Nu înţelege de ce s-a lăsat de handbal. Şi el se întreba dacă nu cumva se întâmplase ceva.

— Poate că ar trebui să dăm de cel sau cea care le antrena? Crezi că poate fi ceva acolo?

— E un el, răspunse Skarre. A sunat acasă la ea săptămâni în şir ca să o convingă să se răzgândească. Echipa a avut mari probleme în clipa când a încetat să mai joace. Nimeni nu putea să o înlocuiască pe Annie.

— O să sunăm de la secţie şi o să aflam numele.

— Se numeşte Knut Jensvoll şi locuieşte pe Gneisveien la numărul 8. Chiar la poalele acestui deal.

— Multe mulţumiri, îi răspunse Sejer ridicând din sprâncene. Mă gândesc acum la ceva, continuă el. Poate că Annie a fost luată ziua, în timp ce noi eram pe Granittveien la numai câteva minute depărtare, preocupaţi de

dispariția lui Ragnhild. Sună la Pilestredet. Cere-l pe Snorrason. Întreabă dacă poate forța puțin ca să avem raportul cât mai repede posibil.

Skarre apucă mobilul.

— Numărul e pe tasta 4.

Apăsă tasta 4, aşteptă, ceru cu Snorrason, aşteptă din nou, iar apoi începu să mormăie ceva.

— Ce-a zis?

— Că morga e plină. Că fiecare deces e tragic, indiferent de cauză, şi că fiecare om aşteaptă să şi-i înmormânteze pe cei dragi, dar că înțelege gravitatea problemei şi dacă vrei poți să revii peste trei zile pentru un raport verbal provizoriu. Pentru cel scris trebuie să aştepți mai mult.

— Acum, fie, mormăi Sejer. Chiar nu e rău deloc pentru felul de a fi al lui Snorrason.

•

Raymond îşi întinsese nişte unt pe o lipie. Se concentra intens să nu o rupă, stând cu limba lui mare afară din gură. Avea deja patru lipii puse una peste alta, unse cu unt, şi cu zahăr presărat între ele. Recordul era de şase.

Bucătăria era mică şi drăguță, dar acum era mizerie din cauza strădaniilor cu mâncarea. O felie era gata pregătită pentru tatăl său, o chiflă fără coajă, unsă cu untură din tigaia de prăjit. După ce mâncau, obişnuia să spele vasele şi la urmă să mătură podeaua. Golise deja vasul de toaletă al tatălui şi umpluse cana de apă din cameră. În acea zi nu era soare, totul era întunecat, iar peisajul din jur era trist şi plat. Cafeaua fiersese de trei ori, aşa cum trebuia. Adăugă a cincea lipie în vârf şi fu extrem de mulțumit. Era pe punctul de a turna cafeaua în cana tatălui, când auzi o maşină virând în faţa porții. Spre marea lui spaimă, văzu o maşină a poliției. Înlemni, se trase departe de la fereastră şi fugi într-un colț al camerei de zi. Poate că veniseră să îl ia la închisoare. Şi cine se va ocupa de tatăl lui în cazul ăsta?

Se auziră uşile maşinii afară în curte, iar apoi vocile care păreau să mormăie ceva important. Nu era sigur dacă făcuse ceva rău, dar se gândea că nu întotdeauna era bine să afli. Pentru siguranță, rămase în picioare în timp ce băteau la uşă. Nu aveau de gând să cedeze din prima şi băteau insistent, strigându-i numele. Poate că tatăl îi auzise. Începu să tuşească violent ca să-i potolească. După un timp se liniştiră. Era încă în picioare într-un colț al camerei de zi, lângă şemineu, când zări o figură pe fereastră. Un bărbat cărunt, înalt, care ridică braţul şi făcu semne cu mâna. Şi asta numai ca să-l păcălească, se gândi el şi scutură din cap. Stătea foarte aproape de şemineu şi se adăposti mai departe în colț. Bărbatul de afară părea cumsecade, dar asta nu însemna că era drăguț în realitate. Raymond ştia demult asemenea lucruri şi nici nu era prost. După un timp deja nu mai putea să stea acolo în

colț, fugi în schimb în bucătărie, dar era o altă figură acolo. Avea părul creț și era îmbrăcat în uniformă de culoare închisă. Raymond se simțea ca o pisică prinsă în plasă și simțea sudoarea rece pe spate. În acea zi nu ieșise cu mașina pentru că nu pornea încă, deci nu putea avea legătură cu asta. „Trebuie să fi fost cele întâmplate la iaz", se gândi el cu disperare. Se legănă puțin. După o clipă merse în hol și se năpusti la cheia care ieșea din yală.

— Raymond! strigă unul dintre ei. Vrem doar să vorbim. Nu e nimic grav.

— Nu i-am făcut niciun rău lui Ragnhild! strigă el.

— Știm. Nu de aceea am venit. Avem nevoie de ajutorul tău.

Ezită încă puțin, dar în final deschise.

— Putem intra? întrebă cel mai înalt dintre ei. Trebuie doar să te întrebăm ceva.

— Da, bine. Nu eram sigur ce vreți de fapt. Nu pot deschide oricui.

— Bineînțeles că nu, aprobă Sejer, uitându-se curios la el. Dar e în regulă dacă deschizi când vine poliția.

— Să ne așezăm în camera de zi.

O luă înainte și făcu semn către canapeaua care arăta ciudat, parcă făcută în casă. Pe scaun era un pled vechi. Se așezară și începură să studieze camera, pătrată, mică, cu o masă și două scaune. Pe pereți erau poze cu animale și o fotografie a unei femei în vârstă, cu un copil în brațe. Probabil mama lui. Copilul avea trăsături mongoloide evidente, iar vârsta femeii contribuise probabil la soarta lui Raymond. Nu avea televizor și nici nu vedeau vreun telefon de acolo de unde stăteau. Sejer nu-și putea aminti de câți ani de zile nu mai văzuse o cameră de zi fără televizor.

— Tatăl tău e acasă? începu el, uitându-se la tricoul lui Raymond. Era un tricou alb pe care era scris: EU SUNT CEL CARE HOTĂRĂȘTE.

— Stă în pat. Nu se mai ridică. Nu poate să meargă.

— Tu îl îngrijești?

— Fac de mâncare, curățenie și din astea!

— Tatăl tău e chiar norocos să te aibă.

Raymond zâmbi larg în felul neobișnuit și atrăgător care îi caracterizează pe cei cu sindromul Down. Un copil inocent într-un trup uriaș. Avea pumnii puternici, lați, cu degete neobișnuit de mici și umerii lați.

— Ai fost foarte drăguț cu Ragnhild ieri că ai însoțit-o acasă, spuse Sejer precaut. Astfel nu a trebuit să vină singură. A fost frumos din partea ta.

— Nu e așa de mare, înțelegeți? spuse el pe un ton matur.

— Nu, nu e. Și a fost bine că ai putut să o însoțești și să o ajuți la cărucior. Însă când a ajuns acasă, avea ceva de povestit și ne-am gândit să te întrebăm pe tine despre asta, Raymond. Mă refer la ce ați văzut pe malul iazului.

Raymond se uită îngrijorat la ei și își lăsă buza de jos în afară.

— Aţi văzut o fată, nu-i aşa?

— Nu eu am făcut asta! răspunse el prompt.

— Nici noi nu credem că ai fost tu. Nu de aceea suntem aici. Hai să te întreb altceva. Văd că ai ceas.

— Da, am. Le arătă ceasul de la mână. E cel vechi al tatălui meu.

— Te uiţi des la ceas?

— Nu, aproape niciodată.

— De ce?

— Când sunt la serviciu, şeful ştie ora. Iar aici, acasă, tata ştie cât e ceasul.

— De ce nu eşti la serviciu astăzi?

— Lucrez o săptămână da, una nu.

— Aşa, exact. Poţi să-mi spui cât e ceasul acum?

Se uită la ceas.

— E ora 11 şi mai mult de zece minute.

— Aşa e. Dar nu te uiţi foarte des la ceas, nu?

— Doar când sunt nevoit.

Sejer dădu din cap şi îl privi pe Skarre, care nota înfocat.

— Te-ai uitat la ceas când ai însoţit-o pe Ragnhild acasă? Sau atunci când vă aflaţi sus, la Iazul Şarpelui?

— Nu.

— Nu poţi să ghiceşti cam cât era ceasul atunci?

— Acum cred că îmi puneţi întrebări dificile, spuse el, deja obosit după ce a trebuit să gândească atât.

— Nu e uşor să ţii minte tot felul de lucruri, ai perfectă dreptate. Termin imediat. Ai mai văzut şi altceva acolo sus, pe malul apei, vreau să spun, mai erau oameni pe acolo? În afară de fată?

— Nu. E bolnavă? întrebă el bănuitor.

— E moartă, Raymond.

— Cam devreme, cred eu!

— Şi noi credem la fel. Ai văzut vreo maşină sau altceva trecând pe lângă casă în timpul zilei? În sus sau în jos? Sau oameni mergând pe jos? De exemplu, în timp ce Ragnhild era aici.

— Vin nişte oameni la plimbare pe aici. Dar nu şi ieri. Doar cei care locuiesc aici. Drumul se termină când începe dealul Kollen.

— Aşadar n-ai văzut pe nimeni?

Se gândi îndelung.

— Ba da, unul. Chiar atunci când plecam. A trecut pe aici huruind, ca o maşină de curse.

— Chiar când plecaţi?

— Da.

— În sus sau în jos?

— În jos.

„A trecut pe aici huruind, se gândi Sejer. Şi ce vrea să însemne asta pentru cineva care conduce doar cu viteza a doua?"

— Cunoşteai maşina? Era cineva care locuieşte aici sus?

— Ei nu conduc aşa de repede.

Sejer calcula în minte.

— Ragnhild era acasă cu puţin înainte de ora două, atunci poate că era unu şi jumătate? Nu vă ia mult timp de aici şi până la iaz, nu?

— Nu.

— Spui că mergea repede?

— A lăsat un nor de praf după el. Dar acum e şi foarte uscat.

— Ce fel de maşină era?

În aceeaşi clipă îşi ţinu răsuflarea. Descrierea maşinii era lucrul cu care trebuia să înceapă. O maşină în preajma dealului, în plină viteză şi la o oră de vârf.

— O maşină obişnuită, spuse Raymond mulţumit.

— Maşină obişnuită? reluă Sejer răbdător. Ce vrei să spui cu asta?

— Nu era camion, nici furgonetă, nimic. O maşină obişnuită.

— Exact. O maşină personală obişnuită. Te pricepi la mărci de maşini?

— Nu prea.

— Ce fel de maşină are tatăl tău?

— Un Hiace, răspunse el mândru.

— Vezi maşina poliţiei de afară? Poţi să-mi spui ce fel de maşină e?

— Aceea? Păi tocmai aţi zis ce fel de maşină e. E o maşină de poliţie. Se răsuci în fotoliu şi se întristă dintr-odată.

— Dar culoarea, Raymond? Ai văzut ce culoare era?

Se forţă din nou, dar dădu din cap în semn că nu ştie.

— Era aşa de mult praf! Imposibil sa vezi culoarea, mormăi el.

— Dar ai putea să ne spui dacă era de culoare închisă sau deschisă?

Sejer nu ceda. Skarre scria întruna. Tonul ocrotitor al şefului îl uimea. De obicei era mai sec.

— Poate undeva la mijloc. Maro sau gri, sau verde. O culoare murdară. Era aşa de mult praf! Puteţi să o întrebaţi pe Ragnhild, şi ea a văzut-o.

— Am întrebat-o deja. Şi ea a zis că maşina era gri sau poate verde. Dar nu poate să ne spună dacă era o maşină nouă şi frumoasă sau dacă era una veche şi urâtă.

— Nu era veche şi urâtă, afirmă el hotărât. Mai mult între.

— Exact. Înţeleg.

— Avea ceva pe capotă, adăugă el repede.

— Așa? Și ce avea pe capotă?

— O cutie lungă. Plata și neagră.

— Poate o cutie de schi? sugeră Skarre.

Raymond șovăi.

— Da. Poate o cutie de schi.

Skarre zâmbi și notă, în permanență fascinat de entuziastul Raymond.

— Foarte bună remarcă, Raymond. Ai notat, Skarre? Așadar tatăl tău e la pat?

— Cred că așteaptă să-i duc de mâncare acum.

— N-am vrut să te reținem. Putem să intrăm să-l salutăm înainte să plecăm?

— Da, o să vă arat drumul.

Traversă camera de zi, iar cei doi bărbați îl urmară. Jos, la intrare, se opri și deschise ușa cu foarte mare grijă, aproape cu evlavie. În pat era un bătrânel care sforăia. Avea proteza dentară într-un pahar pe noptieră.

— Hai să-l lăsăm în pace, șopti Sejer retrăgându-se.

Îi mulțumiră lui Raymond și ieșiră în curte. El păși agale în urma lor.

— Poate mai venim. Iepurii tăi sunt foarte frumoși, spuse Skarre.

— Și Ragnhild mi-a spus la fel. Poți să ții unul în brațe, dacă vrei.

— Poate altă dată.

I-au făcut cu mâna și au pornit pe drumul accidentat. Sejer bătea iritat în volan.

— Mașina aceea e importantă. Singurul amănunt pe care îl avem e „ceva aflat la mijloc". Dar cu o cutie de schi pe capotă! Ragnhild n-a pomenit deloc de ea.

— Dumnezeu și orice pământean pot avea cutie de schi pe capotă.

— Nu și eu. Oprește la ferma aceea din vale.

Au virat în fața casei și au parcat lângă o Mazda roșie. O femeie cu șapcă, pantaloni scurți și cizme de cauciuc îi zărise din șopron și venea înspre ei prin curte.

Sejer indică mașina roșie.

— Poliția, spuse el politicos. Mai aveți și alte mașini la fermă în afară de aceasta?

— Mai avem încă două mașini, răspunse ea mirată. Soțul meu are o vagonetă, iar băiatul un Golf. Dar de ce întrebați?

— Ce culori au? întrebă el scurt.

Femeia îl privi uimită. Mercedesul e alb, iar Golful, roșu.

— Iar la ferma de acolo de jos, ce fel de mașini au?

— Un Blazer, răspunse ea lent. Un Blazer albastru-închis. S-a întâmplat ceva?

— Da, s-a întâmplat. Vom reveni la această chestiune. Eraţi acasă ieri, aşa, cam pe la amiază? Pe la unu, două?

— Eram pe câmp.

— Nu aţi văzut o maşină coborând dealul în mare viteză? O maşină gri sau verde cu o cutie de schi pe capotă?

Femeia ridică din umeri.

— Din câte îmi amintesc, nu. Dar nici nu aud prea multe când sunt pe tractor.

— N-aţi văzut deloc oameni prin aceste locuri cam pe la ora aceea?

— Doar nişte oameni la plimbare, îşi aminti ea. Alţii n-au fost.

„Thorbjørn cu trupa sa", se gândi Sejer.

— Mulţumim pentru ajutor. Vecinii sunt acasă?

Făcu semn din cap înspre ferma de mai jos şi se uită la ea. Se vedea că lucrase cineva prin curte. Totul arăta proaspăt şi curat.

— Proprietarul fermei e plecat. E doar un îngrijitor care descuie şi încuie, dar a plecat de acasă de dimineaţă. Nu ştiu dacă a mai venit.

Femeia duse mâna la ochi şi privi în depărtare.

— Văd că nici maşina nu e.

— Îl cunoaşteţi?

— Nu. Nu prea vorbeşte.

Sejer îi mulţumi şi urcă din nou în maşină.

— Întâi trebuie să fi urcat cu maşina, spuse Skarre.

— Atunci încă nu era un criminal. Poate că mergea încet, aşa că nu l-a remarcat nimeni.

Au mers cu viteza a doua până la autostradă. La scurt timp au zărit un magazin agricol pe partea stângă. Au parcat şi au intrat în el. Un clopoţel sună delicat deasupra capetelor lor şi un bărbat îmbrăcat în halat de nailon verde-albastru apăru din camera din spate. Câteva secunde rămase în picioare uitându-se la ei, cu o expresie de spaimă pe chip.

— E vorba de Annie?

Sejer îi confirmă printr-un gest din cap.

— Anette e aşa de tristă, spuse el îngrozit. A sunat la Annie astăzi. N-a auzit decât un ţipăt în receptor.

O adolescentă apăru în uşă şi rămase în picioare acolo. Tatăl ei o luă de după umeri.

— I s-a dat voie să stea acasă astăzi.

— Locuiţi aici, în apropiere?

Sejer se îndreptă către el şi îi întinse mâna.

— Cam la 500 de metri de aici, lângă plajă. Nu putem concepe ce s-a întâmplat.

— Aţi văzut ieri prin zonă pe cineva care v-a atras atenţia?

Bărbatul se gândi.

— Doar nişte băieţi au trecut pe aici şi au cumpărat câte o cutie de Cola fiecare. Şi apoi doar Raymond. A fost aici pe la prânz şi a cumpărat lapte şi lipii. Raymond Låke. Locuieşte cu tatăl lui sus pe dealul Kollen. Nu vindem mare lucru, o să închidem în curând.

În timp ce vorbea, o bătea pe fiica sa pe umăr.

— Cât timp i-a trebuit lui Låke pentru cumpărături?

— Nu ştiu. Poate 10 minute. Se oprise şi o motocicletă în faţă. Să fi fost poate între 12:30 şi 13:00. A staţionat aici o clipă şi apoi a pornit din nou. Era o motocicletă cu jante şi roţi mari. Poate doar vreun turist. N-au mai fost alţii.

— O motocicletă? Puteţi să mi-o descrieţi?

— Ah, ce să zic? Cred că era neagră. Simplă şi frumoasă. Posesorul stătea cu spatele la magazin şi avea casca pe cap. Citea ceva din faţă, de pe motocicletă.

— Aţi văzut numărul?

— A, nu, din păcate.

— Nu vă amintiţi să fi văzut o maşină gri sau verde cu o cutie de schi pe capotă?

— Nu.

— Dar tu, Anette? spuse Sejer, îndreptându-se către fată. Îţi aminteşti ceva ce ar putea fi important?

— Ar fi trebuit să sun, mormăi ea.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti pentru asta, n-ai fi putut să previi sau să ajuţi cu nimic. Cineva a luat-o sigur de pe drum.

— Lui Annie nu-i plăcea ca lumea să se îngrijoreze. Îmi era teamă să nu se supere dacă am fi sâcâit-o.

— O cunoşteai bine pe Annie?

— Destul de bine.

— Şi nu te poţi gândi la cineva care ar fi putut să îi iasă în cale? A pomenit ceva de noi cunoştinţe?

— Nu, nu. Îl avea pe Halvor.

— Exact. Te rog mult să ne suni dacă îţi aminteşti ceva. Am vrea să mai trecem pe la tine.

Au mulţumit şi au ieşit, iar vânzătorul Horgen s-a întors în încăperea din spate a magazinului. Sejer remarcă figura aplecată la fereastra de lângă uşa principală.

— Când stă la birou, poate să vadă drumul.

„O motocicletă care oprește în față și apoi pleacă. Între 12:30 și 13:00. Trebuie să notăm asta. În fine!”

Trânti ușa mașinii.

— Thorbjørn spune că au trecut pe la Iazul Șarpelui în jur de 12:45, când o căutau pe Ragnhild. Annie nu era acolo atunci. Raymond și Ragnhild au mers pe scurtătură pe la 13:30 și atunci Annie era acolo. Asta ne dă o marjă de trei sferturi de oră. E aproape imposibil. O mașină a trecut pe lângă ei în plină viteză chiar înainte de a pleca. O mașină obișnuită, undeva între. O culoare murdară, nici deschisă, nici închisă la culoare, nici veche, nici nouă.

Dădu cu palma în bordul de control al mașinii.

— Nu toți sunt experți în mașini, îi zâmbi Skarre.

— Îl rugăm să se prezinte la poliție. Oricine ar fi fost acela care a trecut ieri pe lângă casa lui Raymond pe la 13:00-13:30, în viteză maximă. Posibil cu o cutie de schi pe capotă. În același timp căutăm și motocicleta. Dacă nimeni nu depune mărturie, o să-i trag de limbă pe copii în legătură cu mașina aceea.

— Și cum ai să faci asta?

— N-am nicio idee încă. Poate că știu să deseneze. Copiii obișnuiesc să deseneze.

•

Raymond îi duse mâncarea tatălui său. Se strecură pe furiș, dar podeaua scârțâi și farfuria zăngăni pe placa de marmură a noptierei. Tatăl deschise un ochi.

— Ce voiau? întrebă el.

•

După aceea mâncară la cantina tribunalului.

— Omleta e uscată, spuse Skarre nemulțumit. A stat prea mult în tigaie.

— Chiar?

— De fapt, oul continuă să se întărească mult timp după ce îl pui în farfurie. Trebuie să fie scos din tigaie când încă e puțin moale.

Sejer nu avea nicio obiecție, nu se pricepea deloc la gătit.

— În plus, au pus și lapte, și asta îi distruge culoarea.

— Ai fost la școala de bucătari?

— Doar la un curs.

— Isuse, sunt atâtea lucruri pe care nu le știm!

Adună tot de pe farfurie cu pâinea și mâncă și ultimele bucățele. Apoi se șterse bine cu șervețelul.

— Începem cu Krystallen. Fiecare pe partea lui de stradă, adică 10 case de căciulă. Așteptăm până la ora cinci când lumea se întoarce de la serviciu.

— Și ce trebuie să urmăresc? întrebă Skarre, uitându-se la ceas. După ora două se putea fuma.

— Tot ce nu pare în regulă. Întreabă de Annie, cum era cu câtva timp în urmă, dacă ei consideră că s-a schimbat. Apelează la farmecul tău personal și fă-i să vorbească. Pe scurt: află tot ce poți de la ei.

— Ar trebui să discutăm și cu Eddie Holland separat.

— Și eu m-am gândit la asta. După ce mai trece puțin timp o să îl chem la secție. Dar trebuie să reții că mama fetei e în stare de șoc. O să se liniștească până la urmă.

— Cei doi au observat schimbări diferite la Annie, nu crezi?

— Practic, așa se întâmplă. Tu nu ai copii, Skarre, nu-i așa?

— Nu.

Skarre își aprinse țigara și suflă fumul în dreapta șefului.

— Sora ei cred că a sosit acasă de la Trondheim. Trebuie să vorbim și cu ea.

După ce mâncară, trecură pe la Departamentul tehnic, dar nimeni nu le putea oferi noutăți despre geaca de vânt albastră care acoperea cadavrul.

— E importată din China. Se vinde în toate magazinele cu preț redus. Importatorul spune că au primit 2 000 de bucăți. În buzunarul drept avea o pungă cu dropsuri, un ochi de pisică pentru bicicletă și câteva fire de păr blond, posibil păr de câine. Dar nu mă întreba ce rasă. Nimic altceva.

— Ce mărime?

— XXL. Dar mânecile erau prea lungi și fuseseră suflecate.

— Pe vremuri, oamenii purtau bileţele cu nume în geci, își aminti Sejer.

— Da, asta cred că era cândva prin Evul Mediu.

— Și tableta?

— Nimic palpitant, mă tem. E doar o pastilă de mentă, din cele care sunt la modă acum. Mică, dar foarte puternică.

Sejer rămase profund dezamăgit. O pastilă de mentă nu spunea nimic despre o persoană. Orice om poartă așa ceva în buzunare, chiar și el avea mereu o punga de Fisherman's Friend.

Se urcară în mașină și porniră înapoi. Acum era mai mult trafic la Krystallen, era plin de copii pe bărcuțe, triciclete cu roți de lemn, tractoare, cărucioare și un cart de jucărie cu un steag fluturând la spate. Când mașina poliției viră pe lângă porți, tabloul acesta colorat îngheță. Skarre nu se putu abține să verifice frânele la câteva dintre mașinuțe și era aproape sigur că proprietarul unui Massey Ferguson albastru cu roz făcuse în pantaloni de frică în momentul când îi arătase că farul din spate era spart.

Majoritatea înțeleseseră că se întâmplase ceva, dar nu știau ce. Nimeni nu îndrăznise să sune la familia Holland ca să întrebe.

Din casă în casă, îşi făceau amândoi datoria, fiecare pe partea lui de stradă. De fiecare dată trebuiau să ţină seama de scepticismul şi de şocul de pe feţele stupefiate ale interlocutorilor. Câteva femei începuseră să plângă, iar bărbaţii rămăseseră muţi şi livizi. Aşteptau politicoşi să treacă puţin timp, apoi puneau şi ei întrebări. Cu toţii o cunoşteau bine pe Annie. Câteva femei chiar o văzuseră pe când pleca. Familia Holland locuia la capătul străzii şi trebuia să treacă pe lângă toate casele ca să iasă în strada principală. Ani la rând avusese grijă de copiii lor, mai puţin în ultimul an, când începuse să se maturizeze. Toată lumea îşi amintea de talentul ei la handbal şi surprinderea lor fusese cu atât mai mare în clipa când încetase să mai joace, căci Annie fusese foarte bună şi tot timpul se scria despre ea în ziarul local. Un cuplu mai în vârstă îşi aminti că fusese mult mai expansivă şi mai deschisă înainte, dar explicau schimbarea prin faptul că crescuse. Se înălţase enorm, după cum spuneau ei. Înainte fusese mică şi slabă, apoi se dezvoltase brusc.

Skarre nu luă casele în ordine cronologică, acum se afla în casa galben-portocalie. Se dovedi că aparţinea unui burlac care se apropia de 40 de ani, pe nume Fritzner. În mijlocul camerei de zi era o barcă micuţă cu pânze în toată regula, cu o saltea înăuntru şi o mulţime de perne, iar pe margine era montat un suport de sticle. Skarre rămase fascinat la vederea bărcii. Era de un roşu intens, iar pânzele erau albe. Îi apăru în minte imaginea propriului apartament şi amplasarea dezordonată a mobilierului.

Fritzner nu-şi amintea prea bine de Annie, din moment ce nu avusese copii de care ea ar fi putut să aibă grijă. În schimb, o condusese cu maşina în centru de câteva ori. Obişnuia să accepte ori de câte ori era vreme rea, dar făcea doar semn cu mâna să nu oprească atunci când era vreme frumoasă. Îi plăcea de Annie.

— Grozav de bună ca portar, spuse el pe un ton serios.

Sejer se mutase de la o casă la alta în josul străzii până când ajunsese la o familie de turci la numărul şase. Familia Irmak se aşeza la masă chiar în clipa când Sejer sună la uşă. Aburii ieşeau dintr-o cratiţă mare de pe mijlocul mesei. Bărbatul, o figură înaltă în cămaşă brodată, îi întinse o mână de culoare. Sejer le povesti că Annie Holland e moartă şi că din cercetări s-a dovedit că a omorât-o cineva.

— Nu, răspunseră ei îngroziţi. Nu se poate! Fata aceea frumoasă de la numărul 20, fata lui Eddie! Singura familie care i-a primit cum se cuvine când s-au mutat. Se mutaseră şi prin alte locuri şi nu fuseseră primiţi aşa de bine peste tot. Nu poate fi adevărat!

Bărbatul îi cuprinse braţul şi îl trase după el pe canapea.

Sejer se aşează. Irmak nu avea acea înfăţişare timidă şi retrasă pe care putea să o vadă deseori la imigranţi, ci mai degrabă deborda de încredere şi demnitate. Era reconfortant.

Femeia o văzuse pe Annie când ieşea din casă. „Era în jur de ora 12:30", credea ea. Plecase cu un rucsac în spate şi mergea liniştită printre case. N-o cunoscuseră pe Annie când era mai mică. Locuiau acolo doar de patru luni.

— Băieţoaica, spuse ea îndreptându-şi şalul de pe cap. Era mare! Numai muşchi. Apoi femeia coborî privirea.

— A avut vreodată grijă de copilul dumneavoastră?

Sejer indică din cap fetiţa care aştepta cuminte la masă. O fetiţă tăcută, neobişnuit de frumoasă, cu gene dese. Privirea îi era adâncă şi întunecată precum străfundul unei grote.

— Am vrut să o rugăm, dar vecinii ne-au spus că nu mai obişnuieşte, aşa că n-am insistat. În plus, soţia e acasă toată ziua şi ne descurcăm. Doar eu trebuie să plec dimineaţa. Avem o Lada. Vecinul spune că nu e o maşină bună, dar nouă ne place. Merg cu ea în fiecare zi până pe strada Poppel, unde am un magazin de condimente. Iritaţia de pe fruntea dumneavoastră, de exemplu, dispare cu condimente. Dar nu condimente de la magazinul Rimi, ci cu condimente adevărate de la Irmak.

— Da? Chiar e posibil?

— Da, curăţă sistemul. Face ca transpiraţia să fie mai intensă.

Sejer dădu serios din cap.

— Deci nu aţi avut nimic de-a face cu Annie?

— Nu direct. Câteodată, când alerga pe lângă casă, o opream şi o avertizam ocrotitor cu degetul. Îi spuneam: „Alergi de-ţi iese sufletul, fetiţo". Apoi ea râdea. I-am spus că o s-o învăţ să mediteze, în schimb. Să alergi pe străzi e un mod dificil de a-ţi găsi pacea. Şi ea râdea şi mai tare, iar apoi dispărea la cotitură.

— A fost vreodată la dumneavoastră în casă?

— Da. A venit cu o floare în ghiveci din partea lui Eddie în ziua în care ne-am mutat. Era în semn de bun-venit. Nihmet a început să plângă, povestea el uitându-se la soţie. Şi acum plângea. Şi-a tras şalul peste faţă şi s-a întors cu spatele la ei.

Când Sejer a plecat, i-au mulţumit pentru vizită şi l-au mai invitat la ei. Stăteau cu toţii în holişorul de la intrare şi se uitau după el. Fetiţa se ţinea de fusta mamei. Îi amintea de Matteus, cu ochii şi cu buclele acelea negre. Pe drum se opri pentru câteva clipe. Se uita fix după Skarre, care tocmai ieşea de la numărul 9. Îşi făcură semn din cap şi apoi se despărţiră din nou.

•

— Ai găsit multe uşi încuiate? întrebă Skarre.

— Doar două. Johnas la numărul 4 și Rud la numărul 8.

— Mi-am luat notițe de la toți.

— Vreo reflecție spontană?

— Nimic altceva decât că îi cunoștea pe toți și fusese prin casele lor ani de-a rândul. Și, evident, era plăcută peste tot.

Sunară la familia Holland. Le deschise o fată. Era sigur sora lui Annie, semănau, dar erau totuși diferite. Părul era la fel de deschis ca al lui Annie, doar rădăcinile era mai închise. Conturul ochilor era profund marcat de rimelul negru aplicat de jur împrejur. Prinși în negură, se zăreau ochii luminoși și nesiguri. Nu era solidă și înaltă precum Annie, și nici genul bine clădit și sportiv. Purta pantaloni mulați lila cu cusătură dublă în față și o bluză albă descheiată la câțiva nasturi.

— Sølvi? întrebă el.

Ea dădu din cap și îi întinse mâna ușor. Îi conduse înăuntru, cuibărindu-se imediat lângă mama sa. Doamna Holland era în același colț de canapea ca și data trecută. Privirea i se schimbase puțin în timpul celor câteva ore care trecuseră, iar expresia feței nu mai era atât de disperată ca înainte, ci obosită și cu mult mai îmbătrânită. Tatăl nu era prin preajmă. Sejer încerca să o studieze pe Sølvi fără să se uite fix la ea. Avea o altă expresie a feței și o altă constituție decât sora ei. Nu avea nimic din fața largă și bărbia hotărâtă a lui Annie, nici măcar ochii aceia mari, aproape gri. „Mai plăpândă și mai rotundă", se gândi el. După o jumătate de oră de conversație și-a dat seama că cele două surori nu fuseseră niciodată apropiate. Fiecare avea viața ei; Sølvi lucrase într-un coafor, făcea curățenie; nu fusese vreodată interesată de copiii altora și nu practicase vreun sport. Sejer se gândea că probabil își acorda prea multă atenție. O preocupa mult modul cum arăta. Chiar și acum, de acolo de pe canapea, alături de mama ei și în plină anchetă a morții surorii ei, își aranja corpul într-un mod care să o avantajeze. Părea să fie un vechi obicei de a se așeza picior peste picior, cu capul într-o parte, ținând mâna pe genunchi. Pe degete străluceau mai multe inele colorate. Unghiile îi erau lungi și roșii. Un corp rotund, fără margini, fără caracter, ca și cum i-ar fi lipsit scheletul și mușchii și ar fi fost doar piele întinsă peste o bucată de lut de culoare roz. Sølvi era cu mult mai mare decât Annie, dar avea o expresie naivă. Mama luase o poziție protectoare și o bătea cu mâna pe umăr, ca și cum ar fi avut permanentă nevoie de consolare sau de încurajare. Sejer nu știa exact ce să creadă. Surorile erau foarte diferite. Figura lui Annie din poză era mai matură. Se uita cu grijă la aparatul de fotografiat, ca și cum nu i-ar fi plăcut să i se facă poze, dar știa să cedeze în fața celui mai puternic, căci ea era bine-crescută. Sølvi poza aproape tot timpul. La chip semăna cu mama ei, în timp ce Annie semăna cu tatăl.

— Știi cumva de vreo nouă relație de-a lui Annie din ultima vreme? S-a întâlnit cu oameni noi? A vorbit despre așa ceva?

— N-o interesa să cunoască lume. Sølvi își netezi bluza.

— Nu știi dacă ținea jurnal?

— A, nu. Annie nu era genul ăsta. Era diferită de celelalte fete, semăna mai mult cu un băiat. Nici măcar nu folosea fard. Nu suferea să-și pună bijuterii. Purta doar medalionul lui Halvor și asta pentru că el insistase. De fapt, și acela o încurca în timp ce alerga.

Vocea îi era dulce și clară, ca și cum ar fi fost o fetiță și nu cu șase ani mai mare decât Annie. „Fii drăguț cu mine, parcă ruga vocea ei, vezi că sunt mică și fragilă."

— Îi cunoști prietenii?

— Sunt mai mici ca mine, dar îi cunosc.

Își scotea inelele și ezita puțin, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama de noua situație în care se afla.

— Care dintre ei crezi că a cunoscut-o cel mai bine?

— Era împreună cu Anette, dar numai când aveau ceva de făcut. Nu ca să povestească.

— Locuiți destul de izolat pe aici, spuse el cu grijă. Crezi că ar fi făcut autostopul?

— Nu, niciodată. Nici eu, de altfel, adaugă ea repede. Dar suntem totuși luate cu mașina când mergem pe stradă. Îi cunoaștem aproape pe toți de aici.

„Aproape pe toți", se gândi el.

— Crezi că era nefericită dintr-un motiv sau altul?

— Nu, nu nefericită. Dar nici nu deborda de bucurie. Nu erau prea multe lucruri care să-i fi stârnit interesul. Mă refer la lucrurile comune fetelor. O preocupau doar școala și alergatul.

— Și probabil Halvor?

— Nu știu ce să spun. Părea indiferentă și în ceea ce-l privește pe Halvor. Părea că nu se poate hotărî niciodată.

Sejer văzu cu ochii minții imaginea unei fete distante, cu o privire sceptică și care făcea doar ceea ce voia, care își urma propriul drum și îi ținea pe toți la distanță. Dar de ce?

— Mama ta spune că era mai vivace înainte, spuse el cu voce tare. Ești de acord cu ea?

— Da, era mai comunicativă înainte.

Skarre își drese glasul.

— Această schimbare, spuse el, crezi ca s-a produs subit? Sau a avut loc treptat, într-un interval mai lung?

— Nu, se uitară ele una la alta. Nu știm sigur. S-a schimbat pur și simplu.

— Poți să-ți amintești momentul, Sølvi?

Ea ridică din umeri.

— Anul trecut, cândva. S-a despărțit de Halvor și imediat după aceea a renunțat la handbal. Apoi a început să se înalțe. S-a înălțat așa de mult că nu-i mai veneau hainele și a devenit foarte tăcută.

— Vrei să spui supărată sau morocănoasa?

— Nu. Doar tăcută. Dezamăgită, într-un fel.

Dezamăgită.

Sejer dădu afirmativ din cap. Se uită la Sølvi. Pantalonii ei strâmți îi luau ochii. Erau de culoarea mălinilor din copilărie.

— Știi dacă Annie și Halvor au avut o relație sexuală?

Se făcu roșie ca racul.

— Nu știu exact. Puteți să-l întrebați pe Halvor.

— Da, așa o să fac.

•

— Sora ei, spuse Sejer, pe când stăteau în mașină, e tipul de fată care sfârșește prin a cădea victimă. Mă refer la acei bărbați cu scopuri josnice. Pare atât de preocupată de felul în care se poartă, că nu ar sesiza pericolul. Sølvi. Nu Annie. Annie era rezervată și sportivă. Nu era preocupată de impresia lăsată asupra oamenilor. Nu făcea autostopul și nu urmarea să întâlnească oameni noi. Dacă a urcat în mașina cuiva, era cineva cunoscut.

— O repetăm încontinuu.

Skarre se uită la el.

— Da, știu.

— Și tu ai o fată, spuse el pe un ton curios, care a trecut prin perioada pubertății. Cum a fost de fapt, atunci?

— A, mormăi Sejer, uitându-se pe fereastra. Elise se ocupa în principal de astfel de lucruri. Dar îmi amintesc cum era. Pubertatea e ca un teren accidentat. Era ca o rază de soare până a împlinit treisprezece ani, apoi a început să mârâie. Și asta până a împlinit paisprezece ani, apoi a început să latre. După aceea i-a trecut.

— I-a trecut, iar apoi și-a amintit momentul când a împlinit cincisprezece ani și a devenit o mică doamnă, iar el nu știa cum să vorbească cu ea. Cred că la fel se simțea și Holland. Când copilul nu mai e copil și trebuie să găsești un alt limbaj, e greu.

— Deci ți-a luat cam un an sau doi? Până să se termine?

— Da, răspunse el gânditor, cam așa.

— Te preocupă această schimbare a ei?

— Ceva trebuie să se fi întâmplat. Trebuie să aflu ce a fost. Cine era, cine a omorât-o şi de ce. E timpul să-l vizitam pe Halvor Muntz. Sigur ne aşteaptă. Cum crezi că-i merge?

— N-am idee. Pot să fumez în maşină?

— Nu. De altfel ai părul cam lung, nu crezi?

— Da, dacă spui tu. Ia o pastilă de gât.

Se uită fiecare pe fereastra din dreptul lui. Skarre pescui un cârlionţ de pe ceafă şi îl întinse până la capăt. Când îi dădu drumul, se strânse rapid la loc, ca un vierme pe o plită încinsă.

•

Îi părea cunoscut. De aceea îşi aduse scaunul mai aproape, fixându-şi chipul ridat asupra craniului. Lumina îi cădea pe faţă şi atunci văzu firele de păr din bărbia ei, care îi creşteau tot mai mari. Ar fi trebuit să se bărbierească, se gândea el, dar nu ştia cum să pună problema faţă de ea.

— E Johann Olav! ţipă ea.

— Bea lapte.

— Hmm.

— Dumnezeule, ce frumos e băiatul ăsta! Mă întreb dacă el e conştient de asta, e ca o sculptură. Da, chiar e. O sculptură vie!

Koss îşi şterse laptele de deasupra gurii şi zâmbi lăsând să i se vadă dinţii albi.

— Uite, ai văzut ce dinţi are băiatul ăla? Dinţi albi precum creta! Asta pentru că bea mult lapte. Asta ar trebui să faci şi tu, să bei mai mult lapte. E adevărat că acum există şi dentistul şcolii, ceea ce noi nu aveam.

Femeia îşi adună pătura în poală.

— Noi n-aveam posibilitatea să ne tratăm dinţii, trebuia doar să-i scoatem pe măsură ce se stricau. Voi aveţi, în schimb, lapte şi vitamine, mâncare bună, pastă de dinţi cu fluor şi nu mai ştiu ce.

Oftă adânc.

— Ascultă ce-ţi spun, scânceam când eram la şcoală. Şi asta nu pentru că nu ştiam lecţiile, ci pentru că îmi era foame. Firește că voi sunteţi frumoşi, voi, tinerii de azi. Vă invidiez! Auzi ce spun, Halvor? Vă invidiez!

— Da, bunică.

Băiatului îi tremurau degetele în timp ce scotea nişte poze dintr-un plic galben Kodak. Un tânăr firav, cu umeri înguşti. Nu semăna atât de mult cu patinatorul de viteză din reclamă. Avea gura mică precum o fată. Unul dintre colţurile gurii se îngusta puţin şi, când zâmbea, nu de prea multe ori, acesta rămânea fix. De aproape se putea vedea cicatricea de la cusătură care mergea din colţul drept al gurii până sus la tâmple, de unde începea să crească părul. Era brunet, cu părul scurt şi moale, barba îi creştea timid. De

departe părea de cincisprezece ani și multă vreme a trebuit să arate legitimația la cinematograf. Dar nu făcea scandal pentru asta, nu era un tip gălăgios.

Se uita încet pe pozele pe care le văzuse de nenumărate ori. Dar acum căpătaseră noi dimensiuni. Acum căuta în ele prevestirile a ceea ce avea să se întâmple mai târziu, ceea ce el nu știa atunci și acolo, în clipa în care făcea fotografiile. Annie cu o măciucă în mână, în timp ce dădea cu forță într-un țăruș. Annie pe placa de surf, dreaptă precum un pilon în costumul de baie negru. Annie odihnindu-se în sacul de dormit verde. Annie pe bicicletă, cu fața acoperită de părul blond. O poză cu el, când se chinuia cu reșoul de gătit cu petrol. Una cu amândoi, făcută de cei din cortul de alături. Trebuise să insiste ca să o convingă. Nu suporta să stea în fața aparatului de fotografiat.

— Halvor! strigă bunica de la fereastră. Vine o mașină a poliției!

— Da, spuse el cu voce joasă.

— De ce vine aici? Se uită la el îngrijorată. Ce caută aici?

— E din cauza lui Annie.

— Ce e cu Annie?

— E moartă.

— Ce spui?

Se împiedică, căutând îngrozită fotoliul și se sprijini de brațul acestuia.

— A murit. Vin să mă chestioneze. Știam că o să vină. Îi așteptam.

— De ce spui că Annie a murit?

— Pentru că a murit! țipă el. A murit ieri! M-a sunat tatăl ei.

— Dar de ce?

— Asta nu știu! Nu știu de ce, știu doar că a murit!

Băiatul își ascunse fața în palme. Bunica lui se prăbuși pe scaun precum un sac și se făcu mai palidă decât de obicei. A fost așa de liniște o perioadă, da, firește că nu se putea să dureze, pur și simplu nu se putea.

Cineva bătu puternic în ușă. Halvor tresări, băgă pozele sub fața de masă și se duse să deschidă. Erau doi. Așteptară puțin în ușă și se uitară la el. Nu era greu să ghicească ce gândeau.

— Te numești Halvor Muntz?

— Da.

— Am venit să îți punem câteva întrebări. Înțelegi de ce, nu?

— M-a sunat tatăl ei noaptea trecută.

Halvor dădu afirmativ din cap. Sejer o remarcă pe bătrâna din fotoliu și o salută.

— E vreo rudă de-a ta?

— Da.

— Putem vorbi undeva singuri?

— Doar în cameră la mine.

— Da? Dacă e în ordine pentru tine atunci…

Halvor îi conduse prin camera de zi, printr-o bucătărie mică şi îngustă, până în camera lui. „Casa e sigur veche, se gândi Sejer, acum nu mai plasează camerele în acest mod." Bărbaţii luară loc pe o canapea care se clătina, Muntz se aşeză pe pat. O cameră veche, vopsită în verde şi cu ferestre largi.

— E bunica ta? În camera de zi?

— Bunica din partea tatălui.

— Şi părinţii tăi?

— Sunt divorţaţi.

— De aceea locuieşti aici?

— Puteam să aleg unde să locuiesc.

Vorbele cădeau sec şi iute precum pietrele mărunte.

Sejer se uita împrejur, căutând o fotografie cu Annie şi găsi una mică în ramă aurie, pe noptieră. Alături era un ceas deşteptător şi figura Madonnei cu pruncul, probabil un suvenir din sud. Un singur poster pe perete, probabil al unui cântăreţ rock; scria Meat Loaf de-a lungul pozei. Combina şi CD-uri. Un dulap, câteva perechi de pantofi sport, nu atât de frumoşi ca ai lui Annie. O cască de motocicletă atârna de mânerul uşii de la dulap. Patul nu era făcut. În faţa ferestrei avea un birou îngust, iar pe birou stătea un calculator cu un monitor mic. Într-o cutie lângă monitor ţinea dischetele. Sejer o remarcă pe cea de deasupra pe care scria în engleză: „Şah pentru începători". Se uită afară în curte şi văzu maşina Volvo pe care o parcaseră în faţa casei, o cuşcă goală de câine şi o motocicletă acoperită cu folie de plastic.

— Conduci motocicleta? întrebă el pentru început.

— Când vrea să meargă. Nu porneşte întotdeauna. O s-o pun la punct, dar acum n-am bani.

Îşi aranjă puţin cămaşa.

— Lucrezi?

— La fabrica de îngheţată. Lucrez de doi ani acolo.

„La fabrica de îngheţată, se gândi Sejer. De doi ani. Deci a terminat gimnaziul şi a început să lucreze. Poate că nici nu e rău, a căpătat experienţă în muncă." Nu părea un tip sportiv, dimpotrivă, chiar fragil şi cam palid. Annie era atletică, persevera cu antrenamentele şi era silitoare la şcoală, în schimb, tinerelul ăsta împacheta îngheţată şi locuia la bunica. Nu i se părea că se potriveau. Dar fusese un gând arogant, pe care Sejer îl alungă imediat.

— Acum trebuie să-ţi pun o serie de întrebări. Sper că înţelegi, nu?

— Da.

— Atunci o să încep aşa: Când ai văzut-o pe Annie ultima oară?

— Vineri. Am fost la cinematograf, la filmul de la ora şapte.
— La ce film?
— *Philadelphia.* Annie a plâns, spuse el gânditor.
— De ce?
— Filmul era trist.
— Aşa, exact. Şi apoi?
— Apoi am mâncat la cantina cinematografului şi am luat autobuzul până la ea acasă. Am ascultat CD-uri în cameră. La ora unsprezece am luat autobuzul înapoi. M-a însoţit până în staţie la fabrica de lapte.
— Şi de atunci n-ai mai văzut-o?
Băiatul dădu din cap în semn că nu. Gura îngustă îi dădea aspectul de om bosumflat. „De fapt, e nedrept, se gândi Sejer, pentru că avea de altfel o figură drăguţă, cu ochii verzi şi trăsături regulate." Cu gura aceea mică părea că vrea să acopere mereu nişte dinţi urâţi sau ceva de genul ăsta. Dar mai apoi descoperi că erau chiar perfecţi. Patru dinţi de sus şi doi de jos erau din porţelan.
— Nici n-ai mai vorbit cu ea, la telefon măcar?
— Ba da, răspunse el repede. M-a sunat în seara următoare.
— Ce voia?
— Nimic.
— Era destul de tăcută, nu-i aşa?
— Da, dar îi plăcea să vorbească la telefon.
— Deci nu voia nimic, dar a sunat totuşi. Despre ce aţi vorbit?
— Dacă vreţi să ştiţi neapărat, ei bine, am vorbit despre toate şi nimic.
Sejer zâmbi. Halvor se uita tot timpul pe fereastră, ca şi cum ar fi vrut să evite contactul vizual. Poate se simţea vinovat sau doar jenat. Îl compătimeau. Prietena îi murise şi poate nu avea pe nimeni cu cine să vorbească, în afară de bunica lui care aştepta în camera de zi. „Şi poate ca e un ucigaş", se gândi Sejer.
— Şi ieri ai fost la serviciu ca de obicei? La fabrica de îngheţată?
El ezită o clipă.
— Nu, am fost acasă.
— Aşadar ai fost acasă. De ce?
— Nu mă simţeam bine.
— Lipseşti de multe ori de la serviciu?
— Nu, nu lipsesc de multe ori de la serviciu!
Băiatul ridicase puţin vocea. Pentru prima oară îi simţiră iritarea.
— Bunica ta poate să confirme, nu?
— Da.
— Şi n-ai ieşit deloc din casă în timpul zilei?

— Doar la o plimbare.
— Deşi nu te simţeai bine?
— Ne trebuie şi nouă de mâncare. E destul de greu pentru bunica să meargă la magazin. Poate doar în zilele bune, şi acelea nu sunt multe. Are artrită, explică el.
— OK, înţeleg. Poţi să ne spui ce te supăra?
— Doar dacă sunt obligat.
— Nu eşti obligat chiar în clipa asta, dar poate vei fi până la urmă.
— Bine. Sunt nopţi în care nu pot să dorm.
— Aşa? Şi atunci stai acasă?
— Nu pot să am grijă de maşini dacă nu am mintea limpede.
— Mi se pare normal. Dar de ce ai nopţi cu insomnii?
— Pai, sunt sechele din copilărie. Nu aşa se spune?
Le zâmbi neaşteptat de amar şi de matur pentru un chip aşa de tânăr.
— Cam pe la ce oră ai ieşit?
— Poate în jur de ora unsprezece.
— Pe jos?
— Pe motocicletă.
— Şi la ce magazin?
— La magazinul Kiwi din centru.
— Aşadar, motocicleta a pornit ieri?
— De fapt, porneşte în fiecare zi dacă insist.
— Cât timp ai fost plecat?
— Nu ştiu. Nu m-am gândit că o să-mi ceară cineva explicaţii. Sejer dădu din cap. Skarre muncea ca un nebun cu pixul în mână, să reuşească sa noteze totul.
— Dar aproximativ?
— Poate o oră.
— Şi bunica poate să confirme?
— Probabil că nu. Nu e foarte atentă.
— Ai permis de conducere pentru maşini?
— Nu.
— Cât timp aţi fost prieteni, tu şi Annie?
— Destul de mult. Doi ani.
Se şterse sub nas uitându-se în continuare spre curte.
— Crezi că a fost o relaţie frumoasă?
— Am fost despărţiţi de câteva ori.
— Ea a pus capăt?
— Da.
— Nu ţi-a spus de ce?

— Nu. Dar de fapt nu era întotdeauna foarte interesată. Voia mai mult o simplă relaţie de amiciţie.

— Iar tu nu voiai asta?

Băiatul roşi şi îşi privi mâinile.

— Aţi avut relaţii sexuale?

Roşi mai tare şi se uită din nou spre curte.

— De fapt, nu.

— De fapt, nu?

— Aşa cum aţi auzit. Nu era interesată.

— Dar aţi încercat, nu-i aşa?

— Da, oarecum. De două ori.

— Poate că nu a fost o reuşită?

Vocea lui Sejer devenise foarte prietenoasă în acel moment.

— Nu ştiu ce se consideră a fi o reuşită.

Chipul îi era atât de încordat încât nu lăsa să se citească vreo expresie.

— Ştii dacă a făcut sex cu altcineva?

— Nu ştiu, dar mi-e greu să cred că a avut.

— Aşadar ai fost împreună cu Annie mai mult de doi ani, de când avea treisprezece ani. Ea a rupt relaţia de câteva ori, nu era interesată să întreţină relaţii sexuale cu tine şi totuşi ai continuat să fii cu ea? Nu eşti tocmai un băieţel, Halvor? Eşti aşa de răbdător?

— Da, sunt.

Spuse asta cu o voce joasă şi ca pe o constatare, ca şi cum s-ar fi ferit mereu să-şi arate sentimentele.

— Crezi că ai cunoscut-o bine?

— Mai bine decât mulţi alţii.

— Crezi că era nefericită din vreun motiv?

— Nu neapărat nefericită. Mai mult… nu ştiu. Poate melancolică.

— Ţi se pare că asta implică şi altceva? Să fii melancolic?

— Da, spuse el ridicând privirea. Când cineva e nefericit, speră totuşi la ceva mai bun. Dar când renunţă, se instalează melancolia.

Sejer ascultă explicaţia puţin surprins.

— Când am cunoscut-o pe Annie acum doi ani, era altfel, adăugă el rapid. Glumea şi râdea cu toţi. Era opusul meu, continuă el.

— Şi apoi s-a schimbat?

— S-a înălţat foarte mult. Apoi a devenit foarte tăcută. Nu mai era la fel de vioaie. Am aşteptat, m-am gândit că o să-i treacă. Că o să devină aceeaşi de mai demult. Acum nu mai am de ce să aştept. Îşi împreună mâinile şi se uită în jos, iar apoi, cu un efort mare, întâlni privirea lui Sejer. Ochii îi erau spălăciţi ca pietrele ude. Nu ştiu ce credeţi. Dar nu i-am făcut nimic lui Annie.

— Nu credem nimic. Noi vorbim cu toți. Nu-i așa?
— Da.
— Annie folosea droguri sau alcool?
Skarre scutură pixul ca să aducă pastă în vârf.
— Ce amuzant! Glumiți, nu?
— Ei bine, răspunse el simplu. N-am cunoscut-o.
— Scuze, dar a sunat de-a dreptul ridicol.
— Dar tu?
— Nu mi-a trecut niciodată prin cap.
„Dumnezeule, se gândi Sejer. Uite un tânăr muncitor și angajat permanent. E de-a dreptul promițător."
— O cunoști pe vreuna dintre prietenele ei? Anette Horgan, de exemplu?
— Puțin. Dar de regulă stăteam singuri. Annie nu voia să ne amestecăm.
— De ce nu?
— Nu știu. Ea era cea care hotăra.
— Și tu făceai cum spunea ea?
— Nu era greu. Nici mie nu-mi plac întâlnirile mari.
Sejer dădu din cap înțelegător. Poate că se potriveau până la urmă.
— Știi cumva dacă Annie ținea un jurnal?
Halvor ezită o clipă, își înăbuși un impuls de ultim moment și scutură din cap.
— Adică o carte dintr-acelea roz în formă de inimă și cu lacăt?
— Nu neapărat. Putea să arate și altfel.
— Nu cred că ținea, mormăi el.
— Dar nu ești sigur, nu?
— Destul de sigur. Nu mi-a povestit niciodată despre asta.
Acum de-abia i se auzea vocea.
— Ai cu cine să povestești?
— O am pe bunica.
— Așadar ești apropiat de ea?
— Da, e în regulă. E liniște și pace pe aici.
— Ai o geacă de vânt albastră, Halvor?
— Nu.
— Ce porți când ieși în oraș?
— Geacă de blugi sau, dacă e frig, din puf.
— Mă suni dacă o să te frământe ceva?
— De ce aș face asta?
Ridicase surprins privirea.
— Lasă-mă să-ți explic altfel: ai vrea să suni la secție dacă îți amintești ceva, orice amănunt care ar putea explica de ce a murit Annie?

— Da.

Sejer se uită prin cameră ca să o țină minte. Ochii i se opriră pe statueta Fecioarei Maria. Privită mai cu atenție, aceasta părea mai frumoasă decât la prima vedere.

— E o statuie frumoasă. Ai cumpărat-o cumva din Spania?

— Am primit-o. De la părintele Martin. Sunt catolic, adaugă el.

Aceasta îl determină pe Sejer să se uite mai atent la el. Era o fire închisă, ca și cum avea de ascuns ceva ce ei nu trebuiau să afle. Sau poate că trebuiau să-l descoasă, să-l fiarbă ca pe o scoică în apă fierbinte. Îl fascina gândul.

— Deci ești catolic?

— Da.

— Iartă-mi curiozitatea, dar ce te-a atras la această credință?

— E clar. Mântuirea. Iertarea păcatelor.

Sejer îl aprobă dând din cap.

— Dar ești foarte tânăr.

Se ridică și îi zâmbi.

— Ai reușit să păcătuiești așa de mult?

Întrebarea pluti o clipă în aer.

— Mi-a mai trecut prin minte câte un gând putred.

— Ceea ce ne-ai spus va fi bineînțeles verificat. Așa se obișnuiește. Vei primi apoi vești de la noi.

Îi strânse mâna cu putere. Încercă să-i insufle un gând bun, după care ieșiră prin bucătărie, unde se simțea încă un miros slab de legume fierte. Bătrâna stătea în balansoar în camera de zi, învelită cu grijă cu un pled. Se uită speriată în urma lor. Afară era motocicleta acoperită cu celofan. Un Suzuki mare.

— Te gândești și tu la același lucru? întrebă Skarre pe când mergeau spre oraș.

— Probabil că da. N-a pus nicio întrebare. Niciuna. Cineva i-a omorât prietena, iar el nu părea deloc curios. Dar asta nu trebuie neapărat să însemne ceva.

— Ciudat.

— Poate că își dă seama abia acum, după ce am plecat.

— Sau poate că știe ce s-a întâmplat cu fata și de aceea nu a fost surprins.

— Geaca de vânt pe care am găsit-o i-ar fi fost destul de mare lui Halvor, nu crezi?

— Avea mânecile suflecate.

Era după-amiaza târziu și aveau nevoie de o pauză. Au plecat lăsând în urmă satul și oamenii, cu șocul și gândurile lor. În zona Krystallen lumea se perinda în susul și în josul străzii, ușile se trânteau și se deschideau, iar

telefoanele sunau. Oamenii se năpusteau la sertare în căutarea pozelor vechi cu Annie. Numele ei era pe buzele tuturor. Primele speculaţii erau discutate la lumina lumânării şi se răspândeau apoi ca un zumzet printre case. Se mai şi bea câte ceva din când în când. Era stare de necesitate pe acea străduţă, aşa încât se mai încălcau unele reguli.

În schimb, Raymond era preocupat de alte lucruri. Stătea la masa din bucătărie şi lipea poze cu Tommy şi Tigrul, Tweety şi Sylvester, într-o carte. Lampa din tavan era aprinsă, tatăl lui dormea de amiază, iar la radio erau dedicaţii muzicale: „La mulţi ani pentru Glenn Kåre de la bunica lui". Raymond asculta şi mirosea batonul de lipici, simţindu-i esenţa plăcută de migdale. Nici nu remarcase că un bărbat îl privea intens prin fereastră.

•

Halvor închise uşa de la bucătărie şi porni calculatorul. Accesă hard diskul şi se uită gânditor la şirul de documente. Conţinea jocuri, declaraţii de impozit, bugete, liste cu adrese, lista CD-urilor şi alte lucruri mărunte. Dar mai era ceva: un fişier al cărui conţinut îi era necunoscut. Era denumit „Annie". Stătea în faţa calculatorului, cugetând la acel fişier. Dând un dublu click cu mouse-ul, ar fi trebuit să-i apară imediat conţinutul pe ecran, dar mai erau şi excepţii. Chiar el avea un fişier intitulat „Privat". Pentru a-l deschide, trebuia să tasteze un cod pe care numai el îl ştia. Era la fel şi cu fişierul lui Annie. Chiar el o învăţase să şi-l protejeze, pentru a nu fi văzut de ceilalţi. O procedură destul de simplă. Dar nu-şi dădea seama ce parolă şi-ar fi putut alege şi nici ce conţinea. Ea insistase să-l ţină secret, râzând uşor de dezamăgirea lui. I-a arătat cum să-l codifice, apoi a trebuit să plece în camera de zi în timp ce ea scria parola. A dat un dublu click doar de amuzament şi imediat i-a apărut mesajul: *Access denied. Password required.*

Dar acum chiar voia să-l deschidă. Era singurul lucru ce îi rămăsese după ea. Dar dacă era ceva despre el acolo, ceva periculos? Poate era vreun jurnal. Era imposibil să afle. Se uita confuz la tastatură, la cele zece cifre, douăzeci şi nouă de litere şi o serie de semne care dădeau un număr infinit de combinaţii. Încercă să se relaxeze şi se gândi că el însuşi alesese un nume. Era numele unei femei celebre, care fusese arsă pe rug, iar apoi declarată sfântă. Se potrivise perfect şi nici Annie nu se gândise la aşa ceva. Dar poate că ea alesese, o dată. Era destul de obişnuit să alegi data de naştere a cuiva apropiat. A stat o clipă şi s-a uitat la fişier, un pătrat micuţ gri cu numele ei pe el. De fapt, nici nu trebuia să-l deschidă dacă Annie decisese să-l ţină. Însă acum ea nu mai era şi nu mai existau aceleaşi reguli. Poate că era ceva care ar fi putut explica de ce se purta aşa, de ce era imposibil de cucerit. Toate reţinerile anterioare se risipeau încet ca praful prin colţuri. Acum era singur

și nici nu știa cu ce să-și umple timpul. În vreme ce stătea în camera întunecoasă, se simțea alături de Annie. Se hotărî să înceapă cu numere, zile de naștere sau coduri numerice personale. Avea câteva date în minte: ale ei, ale lui, ale bunicii. Putea să găsească și altele. Era totuși un început. Putea să aleagă și un cuvânt, bineînțeles. Sau poate mai multe, poate un proverb sau un citat celebru, un nume. Era o muncă dificilă. Nu știa dacă o să-l găsească vreodată, dar avea mult timp și răbdare, în plus, mai existau și alte modalități.

Începu cu data ei de naștere, pe care ea sigur n-a ales-o: 3 martie 1980, adică zero, trei, zero, trei, unu, nouă, opt, zero. Apoi aceleași numere de la coadă la cap.

Pe ecran apăru din nou: *Access denied.* Bunica se ivi în ușă.

— Ce-au spus? întrebă ea, sprijinindu-se de tocul ușii.

Tresări și își îndreptă spatele.

— Nimic deosebit. Mi-au pus niște întrebări.

— Halvor, dar e îngrozitor! De ce a murit?

Halvor se uită mut la ea.

— Eddie spune că au găsit-o în pădure. Sus, la Iazul Șarpelui.

— Da, dar de ce a murit?

— Asta nu mi-au spus, șopti el. Am uitat să întreb.

•

Sejer și Skarre se retraseră în sala de curs a barăcii din spatele judecătoriei. Traseră draperiile și făcură aproape întuneric în încăpere. Derulară banda înapoi. Skarre era pregătit cu telecomanda.

Izolarea fonică a acestei clădiri construite în grabă nu era motiv de laudă. Se auzeau telefoane sunând, uși trântite, voci, râsete și mașini care treceau vuind pe stradă. Un bețiv țipa în grădina din spate. Sunetele erau totuși estompate, asta din cauză că ziua era pe terminate.

— Ce mai e și asta?

Skarre se aplecă în față.

— Cineva care aleargă. Seamănă cu Grete Waitz. Pare să fie maratonul din New York.

— Poate ne-a dat o altă casetă.

— Nu, sigur nu. Oprește, am văzut niște insule și stânci.

Imaginea se mișcă puțin până se liniști și se fixă pe două femei în bikini, lungite pe o stâncă netedă.

— Mama și cu Sølvi, spuse Sejer.

Sølvi stătea întinsă pe spate cu un picior îndoit. Ochelarii de soare și-i trăsese pe cap, poate pentru a evita formarea de cercuri albe în jurul ochilor. Mama era parțial acoperită cu un ziar, care, judecând după dimensiune,

părea să fie *Aftenposten.* Lângă ele erau reviste, cremă de plajă şi termosuri, mai multe prosoape mari şi un radio portabil.

Camera de luat vederi rămase mult timp fixată pe cele două iubitoare de soare. Acum se îndrepta către o plajă mai jos şi către o tânără blondă, înaltă, care venea din dreapta. Fata purta o placă de surf pe deasupra capului şi se îndrepta în direcţia opusă camerei, spre apă. Mersul ei prin apa nu părea deloc provocator, ci era menit exclusiv pentru a înainta printre valuri. Nu se opri nici măcar atunci când apa îi ajungea până peste genunchi. Se auzea sunetul destul de puternic al valurilor, iar apoi vocea tatălui:

— Zâmbeşte, Annie!

Ea continua să meargă tot mai departe prin apă, auzindu-i încurajările. Apoi se întoarse, destul de greu, sub greutatea plăcii de surf. Timp de câteva secunde se uita fix la Sejer şi la Skarre. Vântul îi flutura părul blond peste urechi, şi un zâmbet fugar îi traversă chipul. Skarre se uita în ochii ei cenuşii, simţind cum i se făcea pielea de găină pe braţe, în timp ce o urmarea pe fata înaltă străpungând valurile. Avea un costum de baie negru, aşa cum purtau înotătorii, cu două bretele încrucişate pe spate şi cu o vestă de salvare albastră.

— Placa aceea nu e pentru începători, mormăi el.

Sejer nu-i răspunse. Annie mergea tot mai departe în apă. Apoi se opri, se urcă pe placă, sprijinindu-se de velă pentru a-şi găsi echilibrul. Surful făcu apoi o mişcare de 180 de grade şi prinse viteză. Bărbaţii rămaseră muţi, în timp ce fata plutea tot mai departe. Străpungea valurile ca un profesionist. Tatăl o urmărea cu camera de luat vederi. Erau ochii tatălui cei care urmăreau fiica prin obiectivul camerei. Se străduia să nu mişte imaginea, să nu tremure, ci să arate o imagine cât mai reală a surferului. Prin imagini răzbătea mândria lui, tot ce trebuie să fi simţit pentru ea. Era acum în elementul ei. Nici vorbă să se teamă că ar putea cădea în apă.

Deodată imaginea dispăru. Priveau acum spre masa decorată cu o faţă de masă, cu farfurii şi pahare, cu tacâmuri lustruite şi flori de câmp puse într-o vază. Pe un platou erau cotlete, cârnaţi şi bacon. Alături se pregătea grătarul. Soarele licărea în sticlele de Cola şi Farris[8]. Apăru din nou Sølvi, îmbrăcată în fustă mini şi cu sutienul de la costumul de baie, proaspăt machiată, şi doamna Holland într-o rochie drăguţă de vară. În sfârşit se ivi şi Annie, cu spatele la cameră, în bermude albastre. Se întoarse brusc spre camera de luat vederi, din nou la chemarea tatălui. Acelaşi zâmbet, acum mai larg, cu două gropiţe în obraji şi două vinişoare abia sesizabile pe gât. Sølvi şi mama ei pălăvrăgeau în spate; se auziră cuburi de gheaţă, iar Annie turnă Cola. S-a

[8] O marcă norvegiană de apă minerală. (n.tr.).

mai întors o dată, mai lent, cu o sticlă de Cola în mână, întrebând în camera de luat vederi:

— Cola, tata?

Vocea era surprinzător de profundă. În următoarea clipă erau în cabană. Doamna Holland era în bucătărie şi tăia o prăjitură.

„Cola, tata." Vocea era fermă, dar totuşi blândă. Annie îşi iubise tatăl, asta se putea înţelege din acele două cuvinte. Se simţea căldura şi respectul. Era atât de evident că însăşi diferenţa dintre un pahar cu suc şi unul cu vin roşu. Vocea ei avea profunzime şi ardoare. Annie era clar favorita tatei.

Se derula şi restul filmului: Annie împreună cu mama ei jucând badminton şi gâfâind în bătaia vântului, excelentă la surfing şi nemiloasă cu fluturaşul de badminton.

Familia s-a adunat în jurul mesei şi au început sa joace Trivial Pursuits. O imagine de aproape cu tabla de joc arăta clar cine era în frunte, dar nu era vorba de Annie. Nici nu spunea prea multe. Sølvi şi mama vorbeau tot timpul, Sølvi cu o voce dulce, delicată, iar mama, cu o voce mai profundă şi mai răguşită. Skarre suflă fumul în jos printre genunchi şi se simţi mai bătrân. Mai derulară puţin caseta şi apoi apăru o faţă roşie cu gura deschisă. Vocea impresionantă a unui tenor umplu camera.

— *No man shall sleep,* spuse Konrad Sejer şi se ridică cu greu.

— Ce-ai zis?

— Luciano Pavarotti. Cel care cântă Puccini. Pune caseta în arhivă, continuă el.

— Era bună la surfing, spuse Skarre cu respect.

Sejer nu apucă să răspundă. Ţârâitul telefonului îl întrerupse. Skarre ridică receptorul şi se grăbi sa pună mâna pe foaie şi pe pix. Totul se întâmplă aproape automat. Erau trei lucruri pe lume în care credea Skarre: minuţiozitatea, entuziasmul şi buna dispoziţie. Sejer citea pe măsură ce partenerul lui scria: Henning Johnas, Krystallen numărul 4. 12:45. Magazinul Horgen. Motocicletă.

— Puteţi veni până la secţie? întrebă Skarre rapid. Nu? Atunci venim noi la dumneavoastră acasă. Sunt informaţii foarte importante. Vă mulţumim, deocamdată.

Apoi închise telefonul.

— Unul dintre vecini, Henning Johnas, care locuieşte la numărul 4. Tocmai a sosit acasă şi a auzit de Annie. El a luat-o ieri pe Annie cu maşina de la intersecţie şi a lăsat-o la magazinul Horgen. Spune că era o motocicletă care o aştepta acolo.

Sejer se aşează cu fundul pe masă.

— Din nou acea motocicletă pe care a văzut-o Horgen. Halvor are motocicletă, spuse el gânditor. De ce nu poate veni el aici?

— Pentru că trebuie să-i fete cățeaua.

Skarre puse bileţelul în buzunar.

— Lui Halvor o să îi fie greu să ne dovedească cât timp a fost afară cu motocicleta. Sper că nu Halvor e autorul. Mi-a plăcut de el.

— Un ucigaș e tot ucigaș, spuse Sejer laconic. Se poate întâmpla să ți se pară chiar civilizat.

— Da, răspunse Skarre. Dar e mai uşor să-l bagi în închisoare pe unul a cărui faţă nu-ţi place.

•

Johnas puse mâna sub burta cățelei și pipăia cu grijă. Respira repede, cu limba roz umedă scoasă în afară. Stătea lungită şi îl lăsa s-o atingă. Nu mai era mult. Johnas se uită pe fereastră. Spera să se termine repede.

— Eşti o fată cuminte, Hera, îi spuse el, mângâind-o.

Cățeaua se uita în gol, fără să reacţioneze la vorbele lui de laudă. El se aşează pe podea puţin mai încolo. Stătea şi se uita la ea. Acest animal tăcut şi răbdător îl fascina. Hera nu făcea niciodată gălăgie, era mereu blândă şi ascultătoare ca un înger. Nu se îndepărta niciodată de el când ieşeau la plimbare, mânca tot ce primea şi se ducea singură într-un colţ al camerei când el mergea seara la culcare. De fapt, voia să stea aşa până se termina totul, să fie aproape şi să-i asculte respiraţia. Poate că nu se va întâmpla nimic până în zorii zilei. Nu era obosit. Dar chiar atunci sună cineva la uşă. Un ţârâit strident. Se ridică şi merse să deschidă.

Sejer îi întinse mâna oficial şi cu greutate. Îşi făcea simţită autoritatea. Tânărul era altfel. Îi strânse mâna cu degete subţiri ca de băieţel. Un chip senin, nu rece, precum al celui mai în vârstă. Johnas îi rugă să intre.

— Cum îi merge cățelușei? întrebă Sejer. Un doberman frumos zăcea cuminte pe un covor oriental de culoare roşu cu negru. „Dar poate că nu era veritabil, se gândi el. Nu poţi lăsa cățeaua să fete pe un covor oriental veritabil." Câinele respira repede, dar nu scotea niciun sunet şi nici nu-i băgă în seamă pe cei doi străini care intraseră în cameră.

— E prima oară. Trei pui, cred, am încercat să-i număr. Dar o să fie bine. Hera nu face niciodată gălăgie.

Se uită la ei şi dădu din cap.

— Sunt atât de uluit de ceea ce s-a întâmplat că nu mă pot concentra la nimic.

Johnas se uita la cățea în timp ce vorbea şi îşi mângâie apăsat vârful capului chel. Pe restul capului avea un păr castaniu cârlionţat şi îi remarcă ochii neobişnuit de negri. Un bărbat de înălţime medie, fizic vorbind, dar

destul de solid şi cu câteva kilograme în plus în jurul bazinului, poate la vreo treizeci şi ceva de ani. Tânăr, cred că ar fi fost varianta mai brunetă a lui Skarre. Avea trăsături frumoase şi o culoare plăcută a pielii, ca şi cum ar fi fost de curând pe meleaguri spaniole.

— Nu vreţi să cumpăraţi un pui? îi întrebă el cu o privire rugătoare.

— Am şi eu un Leonberger, spuse Sejer, şi nu cred că m-ar ierta dacă aş aduce cu mine un pui. E destul de răsfăţat.

Johnas le arătă canapeaua. Trase măsuţa mai într-o parte, astfel încât cei doi să se poată strecura pe lângă ea.

— M-am întâlnit cu Fritzner la garaj în seara asta. Veneam de la un târg din Oslo. Mi-a povestit, dar nu realizez încă. N-ar fi trebui s-o las să coboare din maşină, n-ar fi trebuit.

Se frecă la ochi şi se uită din nou spre câine.

— Annie a fost de multe ori aici în casă. A fost şi babysitter. O cunosc şi pe Sølvi. Aş fi înţeles mai bine dacă i s-ar fi întâmplat ei, spuse el încet. Sølvi e genul acela care s-ar duce cu oricine dacă i se oferă, chiar fără să-l cunoască. Nu se gândea decât la băieţi. Dar Annie…

Îi privi pe amândoi.

— Pe Annie n-o interesau. Şi era foarte precaută. Avea şi un prieten, cred.

— Într-adevăr, avea. Îl cunoaşteţi?

— Nu, nu, nicidecum. Dar i-am văzut pe aici pe stradă, de la distanţă.

„Erau timizi. Nu se ţineau niciodată de mână.” Zâmbi trist la acest gând.

— Unde mergeaţi în momentul în care aţi luat-o pe Annie în maşină?

— Mergeam la serviciu. Pentru o clipă păru că Hera urma să fete, dar mai dură puţin.

— La ce oră deschideţi?

— La unsprezece.

— Cam târziu, nu?

— Da, dar oamenii au nevoie de lapte şi pâine de dimineaţă, pe când covoarele persane se caută mai târziu, după satisfacerea nevoilor primare.

Zâmbi ironic la propriul comentariu.

— Am o galerie de covoare în centru, explică el, pe strada Cappelen.

Sejer îl aprobă din cap.

— Annie urma să meargă la Anette Horgen să scrie o lucrare pentru şcoală. V-a spus asta?

— Lucrare pentru şcoală? întreba el surprins. Nu, nu mi-a spus nimic.

— Dar avea rucsacul în spate?

— Da, avea. Poate că era un pretext pentru a face altceva, nu ştiu. Mergea la magazinul lui Horgen, asta e tot ce ştiu.

— Povestiţi-ne ce aţi văzut.

Johnas încuviinţă din cap.

— Annie alerga pe panta dinspre intersecţie. Eu tocmai treceam şi am oprit în staţie. Am întrebat-o dacă nu vrea să urce. Voia să ajungă la Horgen şi e destul de mult de mers. Nu că ar fi fost leneşă sau altceva. Era foarte activă. Alerga mereu. Era cu siguranţă într-o formă deosebită. A urcat totuşi şi m-a rugat să o las la magazin. Am crezut că va coborî doar ca să cumpere ceva sau poate să se întâlnească cu cineva. Am lăsat-o acolo şi am plecat mai departe. Dar am observat motocicleta. Era parcată lângă magazin şi tot ce am văzut după aceea era că se îndrepta spre motocicletă. Asta nu înseamnă că o aştepta pe ea, nici n-am văzut cine era. Am văzut-o doar îndreptându-se cu paşi hotărâţi într-acolo, nici nu s-a întors să privească în urmă.

— Ce fel de motocicletă? întrebă Sejer.

Johnas începu să gesticuleze cu mâinile.

— Înţeleg că trebuie să întrebaţi asta, dar nu mă prea pricep. Lucrez în alt domeniu, ca să zic aşa. Pentru mine nu era decât crom şi oţel.

— Ce culoare avea?

— Motocicletele nu sunt de regulă negre?

— Absolut deloc, spuse Sejer scurt.

— În orice caz nu era roşu-intens, mi-aş fi amintit.

— Era o motocicletă mare, puternică sau una mai mică? voia să afle Skarre.

— Cred că era mare.

— Şi motociclistul?

— N-am văzut mare lucru. Avea cască. Îmi aduc aminte că avea ceva roşu pe cască. Nu părea să fie un adult. Era mai degrabă un tânăr.

Sejer dădu din cap şi se aplecă în faţă.

— L-aţi văzut pe prietenul ei. El are motocicletă. E posibil să fi fost el?

Johnas îşi încruntă fruntea, ca şi cum s-ar fi pus în gardă.

— L-am văzut trecând pe aici pe stradă, dar de la distanţă. Ăsta era departe şi avea şi cască. Nu pot să spun dacă era el sau nu. Şi nici nu vreau să sugerez asta. Nu că ar fi fost *el.*

Sejer strânse din ochi.

— Dar că *ar fi putut* fi el. Spuneţi că era tânăr. Avea o constituţie fragilă?

— Nu e uşor de ghicit când au costumul de piele pe ei, spuse el lipsit de speranţă.

— Atunci de ce credeţi ca era tânăr?

— Nu, spuse el confuz, nu ştiu ce să zic. Am bănuit aşa pentru că şi Annie e tânără. Sau poate că din felul cum stătea.

Arăta de-a dreptul stânjenit. În clipa aceea nu te gândeşti că poate fi important. Se ridică din nou şi se aplecă spre căţea.

— Trebuie să înţelegeţi ce înseamnă să locuieşti în acest sat, spuse el iritat. Zvonurile se răspândesc extrem de repede. Şi, în plus, nu pot să cred că prietenul ei ar face aşa ceva. E doar un copil şi au fost mult timp împreună.

— Lăsaţi-ne pe noi să decidem asta, spuse Sejer hotărât. Motocicleta aceea e importantă, bineînţeles, şi a mai fost văzută şi de un alt martor. Dacă e nevinovat, nici nu va fi acuzat.

— Nu? întrebă el neîncrezător. Dar e destul de rău şi să fii suspectat, mă gândesc. Dacă spun că semăna cu prietenul ei, atunci îi veţi face viaţa un calvar. Şi adevărul e că nu ştiu cine era. Dădu energic din cap în sens negativ. Am văzut doar o siluetă în costum şi cască. Putea fi oricine. Am şi eu un fiu de şaptesprezece ani. Putea fi chiar el. Dar nu l-aş fi recunoscut în echipamentul acela, înţelegeţi?

— Da, înţeleg, spuse Sejer scurt. În sfârşit, mi-aţi răspuns deja la întrebare. Putea să fie el. Şi în ceea ce priveşte calvarul, pentru el a început deja.

Johnas înghiţi în sec.

— Despre ce aţi vorbit, dumneavoastră şi Annie, în timp ce eraţi în maşină?

— Nu spunea prea multe. Mai mult am vorbit eu despre Hera şi căţeluşii pe care urmează să-i aibă.

— Părea să fie îngrijorată sau emoţionată de ceva?

— Nu, deloc. Era ca de obicei.

Sejer se uită prin cameră şi remarcă faptul că era puţin mobilată, ca şi cum n-ar fi terminat să o amenajeze. În schimb, era plină de covoare şi carpete pe podea şi pe pereţi. Avea covoare orientale mari care păreau să fie şi scumpe. Pe perete erau două fotografii: una cu un băieţel blond de doi ani şi alta cu un adolescent.

— Sunt băieţii dumneavoastră?

Sejer indică pozele şi voia să converseze.

— Da, răspunse el, dar pozele nu sunt noi.

Mângâie din nou câinele pe urechile mătăsoase şi pe botul umed.

— Acum locuiesc singur, completă el. În sfârşit mi-am cumpărat apartament în oraş, pe Oscarsgate. Locul acesta a devenit prea mare pentru mine. În ultimul timp n-am văzut-o aşa de des pe Annie. S-a întristat când soţia a plecat. Şi nici nu mai erau copii de îngrijit.

— Iar dumneavoastră vindeţi covoare orientale?

— Fac comerţ în Turcia şi în Pakistan. Uneori şi în Iran, dar au tendinţa să mărească preţurile. Merg acolo de două ori pe an şi stau câteva săptămâni. Îmi ia destul timp, dar încep să mă familiarizez, spuse el mulţumit. Mi-am

făcut multe cunoştinţe. Cel mai important lucru e să ajungi să ai încredere în oameni. Orientalii au diferite experienţe cu vestul.

Skarre se strecură pe lângă masă spre peretele exterior al casei, unde atârna o carpetă de sus până în podea.

— Aceea e o Smyrna turcească, spuse Johnas. Una dintre cele mai frumoase pe care le am. Nici nu mi-o permit. Două milioane şi jumătate de noduri. Incredibil, nu?

Skarre analiza covorul.

— E adevărat ca sunt făcute de copii? întrebă el.

— De obicei da, dar nu şi ale mele. Asta distruge reputaţia afacerii. Unuia s-ar putea să nu-i placă, dar adevărul e că cele mai frumoase covoare sunt făcute de copii. Adulţii au degete prea groase.

Pentru o clipă analizau cu toţii covorul, cu toate figurile geometrice tot mai profunde, din ce în ce mai mici şi cu un număr aproape infinit de nuanţe.

— E adevărat că acei copii sunt legaţi de scaunul războiului de ţesut? întrebă Sejer sceptic.

Johnas a dat resemnat din cap.

— Sună atât de urât când se spune asta. Cei care primesc un loc de muncă să ţească sunt cei mai norocoşi. Un bun ţesător are mâncare, haine şi căldură. Are o viaţă. Este rugămintea părinţilor să fie legaţi de scaunul de ţesut. De cele mai multe ori un mic ţesător asigură traiul unei întregi familii de cinci-şase persoane. În felul ăsta îşi salvează mama şi surorile de la prostituţie, iar tatăl şi fraţii, de la a deveni cerşetori sau hoţi.

— Am auzit că e doar o amânare a acestui proces, spuse Sejer. Când se maturizează şi degetele li se îngroaşă, au probleme de vedere sau pot chiar orbi din cauza eforturilor depuse la războiul de ţesut. Atunci chiar nu mai pot lucra şi sfârşesc tot cerşetori.

— Aţi văzut prea multe filme la televizor, zâmbi acesta. Mai bine mergeţi în sud şi vedeţi cu ochii dumneavoastră. Ţesătorii sunt oameni simpli, dar mulţumiţi şi se bucură de o foarte bună reputaţie. E cât se poate de clar. Dar trebuie să-i ajutăm pe cei bogaţi să-şi menţină standardele morale, căci nu există alţii mai sensibili ca ei în acest sens. De aceea, mă ţin departe de lucrul cu copiii. Dacă vreodată vreţi să cumpăraţi un covor, trebuie să veniţi pe strada Cappelen, spuse el plin de entuziasm. Voi avea grijă să obţineţi un preţ bun.

— Nu prea cred că e clasa de preţuri potrivita mie.

— Oare de ce este decolorat? voia să ştie Skarre.

Johnas trebui să le zâmbească acestora la constatarea lipsei lor totale de cunoştinţe în domeniu, dar îşi reveni, ca şi cum a vorbi de pasiunea lui cea

mare era acelaşi lucru cu a sufla pe un cărbune aproape stins. Se aprinse din nou, explicându-le:

— E un covor de nomazi.

Asta nu-i spunea nimic lui Skarre.

— Nomazii se mută tot timpul, nu-i aşa? Cred că le ia un an să facă un covor aşa de mare. Iar lâna o colorează cu plante. Pe acestea trebuie să le culeagă în funcţie de sezon, pe teren instabil şi în condiţii diferite, în funcţie de fiecare plantă. Culoarea albastră, şi a arătat înspre covor, este de la planta indigo. Cea roşie este de la o plantă rubiacee. Dar în hexagon e o altă culoare roşie din insecte strivite. Aceasta portocalie e de la *henna,* iar cea galbenă de la şofran. Puse mâna pe un covor şi îl netezi. E un covor turcesc, făcut din noduri gordiene. Pe fiecare centimetru pătrat sunt aproximativ o sută de noduri.

— Şi modelele? Cine le face?

— Se ţese după modele vechi de sute de ani, multe dintre ele nici nu sunt desenate. Vechii ţesători se plimbă prin ateliere şi îşi cântă modelele.

„Acei ţesători orbi şi bătrâni", se gândi Sejer.

— Nouă, celor din vest, continuă Johnas, ne-a luat mult timp să descoperim acest meşteşug. În mod tradiţional preferăm modele figurative, ceva care ne povesteşte o istorie. De aceea, covoarele cu motive de vânătoare şi cele cu grădini sunt primele care au atras atenţia oamenilor din părţile noastre, deoarece includ motive de flori şi animale. Mie personal îmi place acest tip. Mai întâi bordul larg de deasupra care menţine totul la locul lui şi în final ajungem, într-un fel, la comoară. Ca aici, şi arătă pe covor, spre medalionul din mijloc. Scuzaţi-mă, spuse el deodată. Vă ţin aici şi vă povestesc despre ale mele. Părea jenat.

— Casca aceea, se grăbi să întrebe Skarre, eliberându-se. Era pe jumătate sau întreagă?

— Există şi căşti pe jumătate? întrebă el mirat.

— O cască întreagă are protecţie pentru maxilar şi bărbie. O cască obişnuită acoperă doar capul.

— N-am remarcat.

— Dar costumul? Era negru?

— Era oricum închis la culoare. Nu mi-a trecut prin minte să-l studiez. E ceva foarte normal să văd o fată drăguţă care traversează strada şi se îndreaptă către un băiat pe motocicletă. E, într-un fel, aşa cum trebuie să fie, nu-i aşa?

Îi mulţumiră şi se opriră o clipă lângă uşă.

— O să revenim, sper să ne înţelegeţi.

— Bineînțeles. Dacă puii vin pe lume în seara asta, rămân acasă câteva zile.

— Puteți să închideți magazinul?

— Clienții mă sună acasă dacă doresc ceva.

Hera oftă adânc și schelălăi de durere pe covorul oriental veritabil. Skarre se uită lung după ea și își urmă fără voie șeful.

— Poate o să-i vedem dacă revenim, nu? zâmbi el plin de speranță. Mă refer la căței.

— Sigur… îi răspunse Johnas.

— Nu se întoarce, spuse Sejer zâmbind. Se gândea la Kollberg, câinele lui.

•

— Îți amintești casca lui Halvor? Cea care era agățată în camera lui?

Intrară în mașină.

— Cască întreagă, neagră cu o dungă roșie, spuse Sejer gânditor. Ne luăm seara liberă. Trebuie să scot câinele la plimbare.

— Cum e Konrad? Și tu ai aceeași pasiune pentru meseria ta precum Johnas?

Sejer se uită la el.

— Bineînțeles. Sau crezi că nu e așa?

Își puse centura și plecară.

— De altfel, mă irită faptul că oamenii pot deveni, dintr-o simpatie neînțeleasă, complicii unei persoane pe care nici măcar nu o cunosc, din simplul motiv că o consideră respectabilă.

Se gândi la Halvor și îi simți tristețea.

— Până să omoare pentru prima oară, oamenii nu sunt ucigași. Sunt oameni obișnuiți. Dar când vecinii află că totuși au ucis, atunci îi consideră potențiali ucigași pentru tot restul vieții lor, și cred că pot să ucidă în stânga și-n dreapta precum o mașină de necontrolat. Atunci își strâng în brațe copiii și nimic nu mai pare sigur.

Skarre îl analiză îndelung.

— Așadar acum îl avem pe Halvor în vizor?

— Bineînțeles. Era iubitul ei. Dar nu înțeleg de ce voia Johnas să protejeze atât de insistent un tip pe care nu l-a văzut decât de la distanță.

•

Ragnhild Album se aplecă deasupra foii de hârtie și începu să deseneze. Blocul de desen era nou, iar ea îl deschise cu sfială la prima pagină neatinsă. La o adică, o mașină într-un nor de praf nu era o lucrare valoroasă mai ales când asta însemna să-i răpească colii albul ei imaculat. Cutia avea șase culori. Sejer făcuse cumpărăturile: un scaun pentru Ragnhild și unul pentru

Raymond. Azi, purta două codițe în vârful capului, orientate în direcții opuse, ca două antene.

— Îți sta bine părul astăzi, îi spuse el încurajator.

— Cu asta, spuse mama și trase de una din codițe, recepționează Operațiunea Lupul Alb din Narvik și cu cealaltă ține legătura cu bunica din Svalbard.

Sejer râse ușor, privind în jos.

— Ea spune că era doar un nor de praf, continuă mama preocupată.

— Spune ca era o mașină, reluă Sejer. Merită încercarea.

Bărbatul își lăsă mâna pe umărul copilului.

— Închide ochii, o îndemnă. Și încearcă sa ți-o imaginezi. Apoi deseneaz-o cât de bine poți. Nu trebuie să desenezi o mașină oarecare. Trebuie să desenezi acea mașină pe care ați văzut-o tu și Raymond.

— Bine, bine, spuse ea nerăbdătoare.

O luă apoi pe doamna Album în sufragerie ca să o lase în pace pe Ragnhild. Doamna Album se așezase la fereastră și privea albastrul din depărtare. Era o zi cețoasă, iar peisajul amintea de o veche pictură romantică.

— Annie a avut grijă de Ragnhild de mai multe ori, spuse ea încet. Și când avea grijă de copii o făcea cum trebuie. Asta a fost acum doi ani. Luau autobuzul până în oraș și stăteau toată ziua. Mergeau cu trenulețul prin piață, luau scările rulante și liftul în magazin, lucruri care îi plăceau lui Ragnhild. Avea un talent înnăscut în ceea ce privește copiii. Era altfel. Grijulie.

Din bucătărie Sejer auzea fetița căutând în cutia de culori.

— O cunoașteți și pe sora ei? Pe Sølvi?

— Știu cine e. Dar e soră vitregă.

— Da?

— Nu știați?

— Nu, răspunse el lent.

— Toata lumea știe, răspunse ea simplu. Nu e niciun secret. Sunt complet diferite. Într-o vreme chiar aveau probleme cu tatăl ei. Tatăl lui Sølvi, vreau să spun. A pierdut dreptul asupra copilului și se pare că n-o să-și mai revină din asta.

— De ce?

— Vechile obiceiuri. Băutură și violență. Dar asta e, firește, versiunea mamei. Iar Ada Holland e destul de severă, deci nu știu exact ce e adevărat.

— Dar Sølvi e majoră, nu? Și poate să facă ce vrea.

— E prea târziu. S-a stricat relația dintre ei. Mă gândesc foarte mult la Ada. Spre deosebire de mine, ea nu și-a mai regăsit fata.

— Gata! se auzi un strigăt din bucătărie.

Se ridicară și merseră să vadă. Ragnhild stătea cu capul într-o parte și nu părea foarte mulțumită. Un nor cenușiu acoperea trei sferturi din pagină și din acel nor se ivea botul unei mașini cu faruri și bară de protecție. Caroseria era alungită ca la mașinile americane, iar bara de protecție era colorată în negru. Era ca un zâmbet larg, negru, fără dinți. Farurile erau oblice. „Ca ochii chinezilor", se gândea Sejer.

— Făcea zgomot mare atunci când a trecut pe lângă voi? Stătea aplecat deasupra mesei din bucătărie și simțea mirosul dulce al gumei de mestecat.

— Făcea mult zgomot.

Bărbatul se uită la desen.

— Poți să mai desenezi ceva pentru mine? Dacă te rog să desenezi farurile de la mașină? Doar farurile, ce zici?

— Dar erau așa cum le vedeți acolo! Fata arătă spre desen. Farurile stăteau oblic.

Sejer dădu din cap doar pentru el.

— Și culoarea, Ragnhild?

— Nu, de fapt, nu erau chiar cenușii. Dar nu prea aveam din ce alege, spuse ea scuturând cu un gest de adult cutia de culori. Era un fel de culoare care nu se găsește.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu, vreau să spun că e o culoare pentru care nu exista nume.

Lui Sejer îi treceau prin minte o serie de nume de culori: sienna, petrol, sepie, antracit.

— Ragnhild, spuse el apoi. Îți amintești dacă mașina avea ceva pe acoperiș?

— Antene?

— Nu, ceva mai mare. Raymond spune că era ceva mare pe acoperișul mașinii.

Fata se uita la el și se gândea.

— Da! reluă ea imediat. Era o bărcuță.

— O barcă?

— Una mică, neagră.

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, îi zâmbi Sejer, lovindu-i „antenele" cu degetele. Elise, adăugă el. Ai un nume frumos.

— Nimeni nu vrea să-mi spună așa. Toți îmi spun Ragnhild.

— Eu pot să-ți spun Elise.

Fata roși, jenată, puse la loc capacul cutiei de culori, împături blocul de desen și i le întinse lui Sejer.

— Nu, astea sunt ale tale, firește.

În acea clipă, fata deschise din nou cutia şi continuă să deseneze.

•

— Unul dintre iepuri s-a lăsat pe o parte!

Raymond stătea în uşa de la dormitorul tatălui şi se legăna neliniştit în faţă şi-n spate.

— Care?

— Cæsar. Uriaşul belgian.

— Atunci va trebui să-l omori.

Raymond se sperie aşa de tare încât scăpă un pârţ. Acel vântuleţ nu schimbă însă cu nimic aerul deja închis din cameră.

— Dar respiră aşa de repede!

— Nu-i hrănim şi pe cei care sunt pe moarte, Raymond. Pune-l pe butuc! Toporul e în spatele uşii, în garaj. Ai grijă la mâini! completă el.

Raymond se dădu înapoi şi merse legănându-se trist spre cuşca iepurilor. Rămase o clipă aşa şi se uită prin plasă la Cæsar. Era întins asemenea unui bebeluş şi ghemuit ca o minge, se gândea Raymond. Ochii îi erau închişi. Nici nu s-a mişcat când a deschis cuşca şi a întins cu grijă o mână. Îl mângâie uşor pe spate. Era la fel de cald ca de obicei. L-a apucat cu putere de pielea gâtului şi l-a scos afară. Se zbătea parcă cu jumătate de inimă şi părea lipsit de puteri.

Mai târziu, Raymond stătea aplecat peste masa din bucătărie. În faţa lui era un album cu poze ale echipei naţionale de fotbal, cu animale şi cu păsări. Arăta profund dezamăgit în clipa în care apăru Sejer. N-avea pe el decât pantaloni de sport şi papuci de casă. Părul îi stătea în toate părţile şi i se vedea stomacul alb şi moale. Avea ochii rotunzi şi gura umflată, ca şi cum ar fi supt încontinuu ceva, poate o bomboană.

— Bună ziua, Raymond. Sejer făcu o plecăciune în faţa lui ca să-l îmbuneze puţin. Crezi că sunt prea insistent?

— Da, pentru că în clipa asta mă ocup de colecţia mea şi mă distrageţi.

— E îngrozitor de supărător. Nici eu nu mă pot gândi la ceva mai rău. Dar n-aş fi venit dacă n-aş fi fost nevoit, sper că înţelegi asta.

— Da, da.

Se înmuie puţin şi se retrase înăuntru. Sejer îl urmă şi puse instrumentele de desen pe masă.

— Vreau să desenezi ceva pentru mine, spuse el cu grijă.

— O, nu! Pentru nimic în lume!

Păru aşa de îngrijorat, că Sejer a trebuit să-i pună mâna pe umăr.

— Nu ştiu să desenez, şuşoti el.

— Cu toţii ştim să desenăm, îi răspunse Sejer încet.

— Dar nu oameni.

— Nu, n-o să desenezi oameni. Doar o maşină.

— O maşină? Deodată deveni foarte sceptic. Îşi micşoră ochii, care acum arătau ca unii obişnuiţi.

— Maşina aceea pe care tu şi Ragnhild aţi văzut-o. Cea care a trecut în viteză.

— Ce tot insistaţi cu maşina aia?

— Da, e important. Am dat anunţ, dar nimeni nu s-a prezentat. Poate că e vorba de un escroc, Raymond. Şi atunci trebuie să-l găsim.

— Da, dar v-am spus că mergea prea repede.

— Dar ceva tot ai văzut, spuse Sejer, dând un ton mai profund vocii sale. Ai văzut sigur că era o maşină, nu? Nu era barcă sau bicicletă. Sau, de exemplu, o caravană de cămile.

— Cămile? Scoase un sunet ca un nechezat, iar stomacul îi tremură. Ar fi fost super, dar să treacă pe aici pe stradă o gaşcă de cămile? Nu, nu erau cămile. Era o maşină cu o cutie de schi deasupra pe capotă.

— Deseneaz-o, îi spuse Sejer rugător.

Raymond cedă. Se aşeză la masă cu limba scoasă. Trecură vreo două minute până să constate că avusese perfectă dreptate. Rezultatul semăna cu o pâine gâtuită pe roţi.

— Poţi să adaugi şi culori?

Deschise cutiuţa, se uită cu grijă la toate culorile şi alese până la urmă culoarea roşie. Apoi se concentră intens să nu coloreze şi în afara conturului.

— Roşu, Raymond?

— Da, răspunse el scurt, şi coloră mai departe.

— Aşadar maşina era roşie. Eşti sigur? Credeam că ai spus că era gri.

— Am spus că era roşie.

Sejer îşi cântări cu grijă cuvintele şi trase un taburet de sub masă.

— Ai spus că nu-ţi aminteşti culoarea, dar că părea să fie gri, aşa cum a spus şi Ragnhild.

Raymond se scărpină, jignit, pe stomac.

— Îmi aduc mai bine aminte acum, ştiţi? l-am spus şi tipului care a fost aici ieri că era roşie.

— Cine?

— Doar un tip care se plimba pe aici. Voia să vadă iepurii. Am povestit cu el.

Sejer simţea că-l furnică ceva pe spate.

— Era cineva cunoscut?

— Nu.

— Poţi să îmi spui cum arăta?

Raymond lăsă creionul roşu din mână şi scoase buza de jos în afară.

— Nu, răspunse el.
— Nu vrei?
— Era doar un bărbat. Oricum nu veţi fi mulţumit de răspuns.
— Te rog. Uite, te ajut. Era gras sau slab?
— Potrivit.
— Brunet sau blond?
— Nu ştiu, avea şapcă.
— Aşa deci. Un tip tânăr?
— Nu ştiu.
— Mai bătrân ca mine?
Raymond se înseninã.
— Nu, nu aşa de bătrân ca tine. Tu eşti complet albit.
„A, mulţumesc", îşi spuse Sejer în gând.
— Nu vreau să-l desenez.
— Nu e nevoie. A venit cu maşina?
— Nu, a venit pe jos.
— Şi când a plecat, a mers în jos sau în sus spre Kollen?
— Nu ştiu. Am intrat la tata în cameră. Dar era foarte drăguţ cu mine, completă el.
— Da, sunt convins. Şi ce ţi-a spus, Raymond?
— Că iepurii sunt frumoşi. Şi dacă vreau să-i vând unul când vor face pui.
— Continuă, continuă.
— Apoi am vorbit despre vreme. Despre cât de uscat e aerul. M-a întrebat dacă am auzit de fata de la iaz şi dacă o cunoşteam.
— Şi ce i-ai răspuns?
— Că eu am găsit-o. El spunea că e trist că fata a murit. Şi apoi le-am spus de voi, că aţi fost pe aici şi m-aţi întrebat de maşină. „Maşina, zise el, maşina aceea gălăgioasă care merge întotdeauna prea repede pe străzile astea?" „Da, i-am răspuns. Pe aceea am văzut-o." Ştia despre care maşină era vorba. A spus că era un Mercedes roşu. M-am înşelat atunci când m-aţi întrebat. Acum îmi amintesc. Maşina era roşie.
— Te-a ameninţat?
— Nu, nu, nu mă las ameninţat. Un om matur nu se lasă ameninţat. I-am şi spus asta.
— Dar hainele, Raymond? Ce avea pe el?
— Haine obişnuite.
— Maro? Sau albastre? Îţi aminteşti?
Raymond se uita la el uluit, ascunzându-şi faţa cu mâinile.
— Nu mai insistaţi aşa!

Sejer făcu o pauză, uitându-se prelung la el. Îl lăsă o clipă să se liniștească, apoi reluă pe un ton mai jos:

— Dar mașina era gri sau verde, nu-i așa?

— Nu, era roșie. V-am spus exact cum era, nu ajută să mă amenințați. Mașina era roșie, și atunci el a fost foarte mulțumit.

Se aplecă asupra colii de hârtie și mai mâzgăli ceva pe desen. Gura îi părea încăpățânat de îngustă.

— Să nu-l distrugi. Aș vrea să-l iau eu. Sejer ridică desenul. Cum mai e tatăl tău? întrebă el, preocupat.

— Nu poate merge.

— Da, știu asta. Hai să trecem pe la el.

Se ridică și îl urmă pe Raymond pe coridor. Acesta deschise ușa fără să bată. În cameră era semiîntuneric, dar totuși destulă lumină pentru ca Sejer să poată vedea că bătrânul stătea în picioare lângă noptieră, purtând un maiou vechi și chiloți mult prea mari pentru el. Genunchii îi tremurau îngrijorător. Era tot atât de slab pe cât era fiul de dolofan.

— Tată! țipă Raymond. Ce faci!

— Nimic, nimic.

Bătrânul bâjbâia după proteză.

— Așază-te! Ai să-ți rupi picioarele.

În picioare avea șosete, iar deasupra lor se zăreau genunchii umflați ca două bucăți de pâine necoaptă și cu pete cafenii asemănătoare unor stafide.

Raymond îl ajută să se așeze pe pat și îi întinse proteza. Evita să se uite la Sejer și privea în tavan. Ochii îi erau palizi, cu două pupile mici, încadrați de niște sprâncene stufoase. Acum dinții erau la locul lor. Sejer se duse spre el și i se așeză în față. Se uită pe fereastra care dădea înspre curte și înspre drum. Perdelele erau trase. Nu lăsau să intre decât minimum de lumină.

— Urmăriți ce se întâmplă afară, în stradă? întrebă el.

— Sunteți de la poliție?

— Da. Aveți o priveliște foarte bună dacă trageți perdelele la o parte.

— Nu fac asta niciodată. Numai dacă e înnorat afară.

— Ați văzut vreo mașină străină pe aici sau motociclete?

— Da, s-a întâmplat. De exemplu, mașini de poliție. Sau mașina aceea precum sania de spiriduși pe care o conduceți.

— Și oameni pe jos?

— Doar cei care ies la plimbare. Merg pe dealul Kollen să culeagă pietricele. Sau se duc să se zgâiască la iazul acela putred. Sunt o mulțime de cadavre de oi pe acolo. Fiecare cu gusturile lui.

— O știați pe Annie Holland?

— Îl cunosc pe tatăl ei. De pe vremea când lucram la service. Îşi lăsa maşina de fiecare dată când era o problemă.

— Dumneata te ocupai de ea?

Îşi trase plapuma pe el şi dădu din cap în semn că da.

— Avea două fete. Blonde amândouă şi frumoase.

— Annie Holland a murit.

— Da, ştiu. Citesc şi eu ziarele, ca toţi oamenii.

Făcu semn spre noptieră unde era un teanc gros, împreună cu altceva din hârtie lucioasă.

— Ieri a fost un bărbat în curte şi a vorbit cu Raymond. L-aţi văzut?

— Am auzit doar că mormăiau ceva afară. Poate că Raymond nu e aşa de ager la minte, răspunse bătrânul, nu-şi dă seama de pericol, înţelegeţi? E aşa de amabil că poţi să-l duci uşor de nas. Dar face ce i se spune.

Raymond aprobă plin de entuziasm şi se scărpină pe stomac. Sejer reuşi să-i atragă privirea.

— Da, ştiu, spuse el calm.

— Aşadar aţi auzit că şuşoteau? Şi nu aţi avut curiozitatea să daţi puţin perdeaua la o parte?

— Nu.

— Nu sunteţi curios din fire, domnule Låke?

— Într-adevăr, nu sunt. Ştim rostul vieţii noastre, nu şi al altora.

— Şi dacă vă spun că e posibil ca acel om să fie implicat în omorul fetei Holland, atunci înţelegeţi importanţa problemei?

— Da, mai ales în cazul ăsta. Nu m-am uitat afară, eram preocupat de ziar.

Sejer privi în jur şi se îngrozi. Nu mirosea prea bine în cameră şi probabil că avea probleme cu rinichii. Camera ar fi trebuit curăţată, aerisită, iar bătrânul ar fi avut nevoie de o baie fierbinte. Făcu un semn din cap, ieşi şi trase de câteva ori aer curat în piept. Raymond se târî după el şi aşteptă cu braţele încrucişate până când Sejer se aşeză la volan.

— Ai rezolvat problema la maşină, Raymond?

— Tata spune ca îi trebuie baterie nouă. Dar nu-mi pot permite acum. Costă peste 400 de coroane. Nu merg cu ea pe străzi, completă el repede. Oricum, mai niciodată.

— În regulă. Acum intră, că îngheţi de frig.

— Da, spuse el tremurând. Şi i-am şi dat geaca mea.

— Asta n-a fost o idee prea bună, spuse Sejer.

— Cred că trebuia, spuse Raymond trist. Stătea acolo lungită, fără nicio haină pe ea.

— Ce spui?

Sejer se uita contrariat la el. Geaca de pe cadavru era a lui Raymond!

— Ai întins geaca peste ea? întrebă el rapid.

— N-avea deloc haine pe ea, răspunse Raymond şi dădu cu papucul în pământ.

În acel moment gândise că îi era frig şi că ar fi trebuit cineva să o acopere. Firele acelea de păr deschise la culoare erau probabil păr de iepure. El mâncase dulciuri. Sejer se uita în ochii lui senini ca de copil. În schimb, avea muşchi, dezvoltaţi ca şunca de Crăciun. Dădu din cap involuntar.

— A fost un gest prietenesc, reluă Sejer privindu-l cu atenţie. Aţi vorbit?

Raymond se uita mirat la el, iar ochii de înger se micşorau, sesizând conturul unei capcane.

— Dar chiar dumneavoastră aţi spus ca era moartă!

Apoi, după ce Sejer plecă, Raymond se furişă în garaj. Cæsar zăcea într-un colţ, sub un pulover vechi, împletit şi încă respira.

•

Skarre dăduse gata rapoartele de rutină cu un creion mecanic de 0,5 agăţat de umărul cămăşii. Zâmbea mulţumit şi fredona câteva strofe din *Jesus On The Line.* Viaţa era, în mare, frumoasă, şi un omor era mai interesant decât un jaf armat. Se apropia vara. Iar şeful stătea lângă el şi îi plimba pe sub nas o îngheţata Kroneis. Nu trecu mult timp şi o luă dând toate foile deoparte.

— Geaca aceea de vânt, spuse Sejer, care era pe cadavru. Este a lui Raymond.

Skarre fu aşa de surprins încât până şi îngheţata îi alunecă.

— Dar îl cred când spune că a pus-o pe ea doar în drum spre casă, după ce a dus-o acasă pe Ragnhild. A întins-o frumos peste ea pentru că era goală. Am sunat la Irene Album, iar Ragnhild insistă că nu era pe ea în momentul când au trecut împreună pe la iaz. Dar acum e vorba de geaca lui. Va trebui sa fim cu ochii pe el. I-am explicat că, din păcate, nu va putea să o obţină prea repede şi a rămas aşa de dezamăgit încât a trebuit să-i promit că va primi o geacă veche pe care o am acasă. Tu ai găsit ceva interesant? încheie el.

Skarre înlătură hârtia de pe îngheţată.

— I-am verificat pe toţi vecinii lui Annie. Sunt, în majoritate, oameni respectabili, dar mai sunt şi mulţi care încalcă regulile de viteză pe strada aceea.

Sejer îşi linse urma de căpşuni de pe buza de sus.

— În douăzeci şi una de gospodarii, sunt opt vitezomani cu una sau două amenzi. Asta întrece toate statisticile.

— Au de parcurs distanţă mare până la serviciu, explică Sejer. Poate lucrează în oraş sau la Fornebu. Nu se găseşte de lucru la Lundeby, nu ştiai?

— A, nu, exact. Dar totuși au o gașcă frumușică de vitezomani pe stradă. În schimb, am găsit altceva. Trebuie să vezi. A răsfoit printre rapoarte și i-a arătat. Knut Jensvoll, pe Gneisveien numărul 8. Este antrenorul de handbal al lui Annie. Este acuzat pentru viol. A ispășit optsprezece luni pentru viol la Ullersmo.

Sejer se aplecă și se uită pe raport.

— Se pare că a reușit să ascundă bine cazul. Să-ți ții gura când suntem afară.

Skarre aprobă din cap și mâncă în continuare din înghețată.

— Poate că ar trebui să chemăm la interogatoriu toată echipa de handbal. Poate că s-a dat la vreuna dintre fete. Ție cum ți-a mers? Ai toate detaliile mașinii aceleia suspecte?

Sejer oftă și scoase desenele din buzunarul interior.

— Ragnhild spune ca acea cutie de schi era de fapt o barcă. Iar mașina lui Raymond e foarte simpatică, spuse el pe un ton mai jos. Dar mai interesant e că un plimbăreț, care a trecut pe la el prin curte ieri, a reușit să-l convingă pe Raymond că mașina era roșie.

Lăsă desenul pe masă în fața lui.

Skarre făcu ochii mari.

— Ce? A știut să explice…?

— Ceva între, spuse Sejer laconic. Avea șapcă. N-am îndrăznit să scot mai multe de la el. Își iese complet din fire.

— Asta numesc eu promptitudine.

— Asta numesc eu, în primul rând, îndrăzneală, spuse Sejer. Dar acum vorbim despre o persoană care știe cine e Raymond. Știa că a fost văzut și voia să se asigure ce au văzut el și cu Ragnhild. Deci trebuie să ne concentrăm asupra mașinii. Trebuie să fie pe undeva prin apropiere, pentru Dumnezeu.

— Dar să se afișeze acasă la Raymond e destul de riscant. Oare l-au mai văzut și alții?

— Am întrebat din ușă în ușă. Nimeni nu l-a văzut. Dar dacă a mers pe drumul ce duce la dealul Kollen, casa lui Låke e prima și curtea sa nu se vede de la ferma de jos.

— Dar bătrânul?

— N-a auzit decât că șușoteau afară și nu l-a tentat niciun moment să dea la o parte perdeaua.

Mâncară apoi înghețata în liniște.

— Atunci să uităm de Halvor și de motocicleta?

— Absolut deloc.

— Când o să-l chemăm la secție?

— Diseară.

— De ce mai vrei să aştepţi?

— E mai liniște pe aici seara. Știi, am vorbit cu mama lui Ragnhild în timp ce fata mâzgălea dovezi clare pe coala de desen. Sølvi nu e fata lui Holland. Iar tatăl biologic n-are dreptul să stea cu ea. Probabil din cauza băuturii și a violenței.

— Dar Sølvi are douăzeci și unu de ani, nu?

— Acum da. Dar se pare ca au fost câțiva ani de conflicte dureroase.

— Unde vrei să ajungi?

— Acest individ a experimentat pierderea unui copil. Acum, și fosta lui soție, cu care are o relație foarte dură, trăiește aceeași experiență. Poate că a vrut să se răzbune. E doar o bănuială.

Skarre începu să fluiere încet.

— Și cine e tipul?

— Asta vei afla tu după ce termini cu înghețata. Iar apoi să vii la mine în birou. Pornim imediat ce dai de el. Apoi dispăru.

Skarre formă numărul familiei Holland și linse din înghețată în timp ce aștepta.

— Nu vreau să vorbesc despre Axel, spunea doamna Holland. Aproape că ne-a distrus și, după atâția ani, abia am reușit să scăpăm de el. Dacă n-aș fi apelat la instanță, ar fi distrus-o pe Sølvi.

— Nu vă cer decât numele și adresa. Este doar o chestiune de rutină, doamnă Holland, sunt mii de astfel de lucruri pe care trebuie să le verificăm.

— N-a avut niciodată de-a face cu Annie. Slavă Domnului!

— Numele, doamna Holland.

În final cedă.

— Axel Bjørk.

— Mai aveți și alte informații?

— Am tot. Am codul numeric personal și adresa. Dacă nu s-a mutat. De s-ar fi mutat! Locuiește prea aproape de noi, la doar o oră de mers cu mașina.

I se simțea încordarea în timp ce vorbea.

Skarre nota și dădea din cap în semn de mulțumire. Porni apoi calculatorul și începu să caute după „Bjørk, Axel", uimit de cât de ușor era să treci de protecția populației. E ca o pătură transparentă în spatele căreia ne ascundem. Îl găsi fără probleme și începu să citească.

— Of, la dracu! se opri el, privind vinovat în tavan.

După aceea, apăsă pe *Please Print* și se lasă pe spate în scaun. Luă hârtia, mai citi o dată și traversă coridorul până în biroul lui Sejer. Inspectorul-șef stătea în fața oglinzii cu o mânecă suflecată. Se scărpină în cot și făcu o grimasă.

— Mi s-a terminat unguentul, mormăi el.

— L-am găsit. Are un cazier stufos, bineînțeles.

Skarre se așeză și puse hârtia pe birou.

— Așa, să vedem. Bjørk, Axel, născut în ’48.

— Polițist, spuse Skarre cu voce joasă.

Sejer nu reacționă. Citea și dădea lent din cap.

— A fost. Dar bine, văd că ai vrea, mai degrabă, să rămâi aici.

— Bineînțeles că nu. Dar e un caz special.

— Nici noi nu suntem mai buni ca alții, nu-i așa Skarre? Trebuie să ascultăm și varianta lui. Cred că îți dai seama că diferă de cea a doamnei Holland. Deci trebuie să facem o plimbare până la Oslo. Se pare că lucrează în schimburi și avem posibilitatea să-l găsim acasă.

— Sognsveien, numărul patru, e în zona Adamstuen. Blocul acela mare și roșu de lângă stația de tramvai.

— Cunoști zona? întrebă Sejer surprins.

— Am fost taximetrist în Oslo timp de doi ani.

— Mai e ceva ce nu ai făcut?

— N-am sărit niciodată cu parașuta, spuse el îngrozit.

•

Skarre își demonstră cunoștințele dobândite în urma carierei de taximetrist, dirijându-l pe Sejer pe drumul cel mai scurt, pe la Skøyen, apoi la stânga pe strada Halvdan Svartes, pe lângă Casa Vigeland, apoi în sus pe Kirkeveien și în jos pe Ullevålsveien. Parcară ilegal în fața unui salon de coafură și găsiră numele Bjørk la etajul doi. Sunară și așteptară. Nu le răspunse nimeni. O femeie de la un apartament de mai jos ieși țipând, cu o găleată și cu o mătură lungă în mână.

— E la magazin, țipă femeia. A ieșit, în orice caz, cărând sticle goale într-o pungă. Își face cumpărăturile la magazinul Rotund, aici în apropiere.

Mulțumiră și ieșiră. Se așezară în mașină, așteptând. Magazinul Rotund era un magazin universal cu afișe roșii și galbene la ferestre, astfel încât era greu să te uiți înăuntru. Oamenii intrau și ieșeau din magazin, în special femei. După ce Skarre fumă o țigară pe geamul deschis și cu brațul scos în afară, apăru un bărbat singur, îmbrăcat cu o canadiană groasă în carouri și pantofi sport în picioare. Prin geamul deschis al mașinii se auzea zăngănitul din sacoșa lui. Era înalt și bine clădit, dar pierdea din înălțime prin faptul că mergea aplecat și cu privirea în pământ. Nu remarcase mașina.

— Arată de parcă ar fi un fost coleg de-al nostru.

— Așteaptă până face colțul și apoi poți să ieși să vezi dacă intră în bloc.

Skarre așteptă, deschise ușa și țâșni după colț. Așteptară apoi două-trei minute și urcară.

Chipul lui Bjørk în pragul uşii întredeschise putea fi un studiu de muşchi, nervi şi impulsuri care îi modificau expresia dintr-o secundă în alta. Mai întâi era acea expresie deschisă, neutră, care nu aştepta pe nimeni, de pură curiozitate. Apoi, constatarea uniformei lui Skarre şi un efort rapid de memorie pentru a-şi explica ce căuta persoana aceea în uniformă la uşa lui. Articolul cu privire la cadavrul de lângă iaz şi, în fine, propria istorie, legătura cu cele întâmplate şi modul cum vedeau ei lucrurile. Ultima expresie, care îi rămase mai mult timp pe chip, era un zâmbet amar.

— Ei bine, spuse el, deschizându-le larg uşa. Dacă n-aţi fi apărut, atunci începeam să pun la îndoială eficienţa investigaţiilor moderne. Poftiţi înăuntru. Păreţi să fiţi maestrul şi ucenicul.

Cei doi auziră remarca şi îl urmară prin coridorul strâmt. Era greu să nu simţi mirosul de alcool.

Apartamentul lui Bjørk era un loc restrâns, cu sufragerie şi un dormitor, o bucătărie mică cu vedere la stradă. Mobilierul era îngrămădit, de parcă ar fi fost adus din mai multe camere. Pe perete, deasupra unui birou mai vechi, era poza unei fetiţe. Părea să fi avut în jur de opt ani. Părul arăta mai închis la culoare, dar trăsăturile nu i se schimbaseră mult de-a lungul anilor. Era Sølvi. Într-unul din colţurile ramei era agăţată o fundă roşie.

Puţin după aceea au zărit un câine lup tolănit într-un colţ, privindu-i vigilent. Nu s-a mişcat şi nici nu a lătrat când au intrat în cameră.

— Ce i-aţi făcut câinelui? întrebă Sejer. Nu l-aş putea compara cu al meu. Alungă oamenii din prima clipă în care pun piciorul în casă, şi lătratul i se aude până la parter. Eu locuiesc la etajul treisprezece, completă el.

— Oricum, v-aţi ataşat prea mult de el, spuse bărbatul scurt. Nu trebuie să te porţi cu un câine ca şi cum ar fi singurul lucru de pe lume pe care îl ai. Sau poate ca e?

Zâmbi ironic, îl studie apoi atent pe Sejer, fără a se gândi că restul conversaţiei va continua pe acelaşi ton plăcut. Avea părul scurt, dar nespălat şi gras, iar barba îi crescuse considerabil. Partea de jos a feţei îi era acoperită de o umbră neagră.

— Ei bine, spuse el după o pauză. Acum vreţi să ştiţi dacă am cunoscut-o pe Annie, nu-i aşa? Scoase această replică în acelaşi mod în care ar fi scos afară din gură un os de peşte. A fost de mai multe ori aici în apartament, împreună cu Sølvi. N-are niciun rost să ascund acest fapt. Dar apoi Ada a aranjat să se sisteze vizitele. Sølvi îşi dorea tare mult să vină pe aici. Nu ştiu ce i-a făcut Ada, dar seamănă foarte mult cu un fel de spălare de creier. Acum n-o mai interesează. L-a lăsat pe Holland să preia rolul de tată.

Se frecă pe faţă şi, din moment ce ei nu spuneau nimic, continuă:

— Vă gândiți probabil că am omorât-o pe Annie ca să mă răzbun? Pe liniștea mea, nu am făcut eu asta. Nu am nimic împotriva lui Eddie Holland și nicio clipă nu i-am dorit propriului rival să-și piardă copilul așa cum I-am pierdut eu. Azi nu mai am copii și nici nu mă mai pot lupta pentru asta. Dar recunosc, mi-a trecut prin cap că acum vede și ea cum e să pierzi un copil, baba cu pielea zbârcită. Acum, Doamne, vede și ea. Iar șansele mele de a o vedea pe Sølvi sunt mai mici ca oricând. Din clipa asta Ada va sta pe capul ei. N-aș vrea să fiu în pielea ei.

Sejer stătea liniștit și-l asculta. Vocea lui Bjørk era plină de amărăciune.

— Și unde mă aflam în momentul crimei? A fost găsită luni, nu-i așa? Cam pe la mijlocul zilei, dacă bine îmi amintesc de prin ziare. Răspunsul meu e: aici, în propriul apartament, fără să am vreun alibi. Probabil că eram beat. De regulă așa sunt când nu lucrez. Dacă sunt violent? Absolut deloc. Este adevărat că am lovit-o pe Ada, dar parcă fața ei cerea o lovitură dură. De fapt asta își dorea. Știa că, dacă mă făcea să depășesc limita, avea cu ce să se prezinte în instanță. Am lovit-o o dată, cu pumnul. A fost doar un impuls. Prima oară în viață când am lovit pe cineva. Am avut mare ghinion, am lovit-o tare, i-am strivit mandibula și a pierdut câțiva dinți. Sølvi stătea jos pe podea și se uita la noi. Ada aranjase totul. Împrăștiase toate jucăriile lui Sølvi pe jos, în sufragerie, astfel încât să se joace acolo și să vadă totul, și se umpluse frigiderul cu bere. Apoi a început cearta. Era foarte pricepută la așa ceva. Nu s-a lăsat până nu am izbucnit și eu. Mi-am ieșit complet din fire.

În spatele amărăciunii cu care povestea se simțea și un fel de ușurare, poate pentru că, în sfârșit, cineva îl asculta.

— Câți ani avea Sølvi când v-ați despărțit?

— Avea cinci ani. Ada avea deja o relație cu Holland și voia să o ia pe Sølvi cu ea.

— Asta s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă. Nu reușiți să treceți peste asta?

— Nu poți să-ți uiți copiii.

Sejer își mușcă buza.

— Ați fost suspendat?

— Eram cuprins de patima băuturii. Îmi pierdusem soția, copilul, casa, slujba și îmi pierdusem respectul în ochii tuturor. Astfel văzute lucrurile, spuse el cu un zâmbet amar, n-ar fi lipsit mult să ajung și ucigaș. N-ar fi fost greu. Zâmbi diavolește. Dar atunci aș fi acționat imediat, nu aș fi așteptat ani de zile. Și, sincer să fiu, continuă el, aș fi strâns-o de gât pe Ada.

— De ce v-ați certat? întrebă Skarre curios.

— Ne certam de la Sølvi. Își împreună brațele și se uită pe fereastră ca și cum toate amintirile ar fi trecut pe strada din față. Sølvi e deosebită. Așa a

fost dintotdeauna. Cu siguranţă aţi întâlnit-o şi aţi văzut ce a făcut din ea. Ada voia mereu să o protejeze. Nu e o fire independentă, poate fi chiar înceată. E preocupată obsesiv de băieţi. E exact ceea ce vrea Ada. Să-şi găsească, cât de repede posibil, un băiat care să aibă grijă de ea. N-am mai văzut o fiinţă care să controleze într-un mod atât de lamentabil o fiică. Am încercat să-i explic că fata are nevoie de ceva cu totul diferit. De încredere în sine. Am vrut să o iau la pescuit, să o învăţ să taie lemne, să joace fotbal şi să doarmă afară în cort. Trebuie să depună şi puţin efort fizic şi să nu intre în panică în clipa când i se strică frizura. Acum merge la saloane de coafură şi se uită toată ziua în oglindă. Ada mă învinovăţea de un anumit complex, acela de a-mi fi dorit un fiu, ca şi cum n-aş fi acceptat niciodată faptul că aveam o fată. Ne certam tot timpul cât am fost împreună, oftă el. Şi am continuat aşa de atunci.

— Din ce trăiţi acum?

Bjørk îl privi pe Sejer îndelung şi enervat.

— Sigur ştiţi deja. Lucrez la o companie privată de pază. Fac tururi de noapte cu o lanternă şi un câine. E destul de bine. Poate prea puţină acţiune, dar mi-a ajuns cât a fost.

— Când au fost ultima oară fetele aici?

Se scărpină pe frunte ca şi cum ar fi răscolit adânc în memorie să afle data.

— Toamna anului trecut cândva. Era şi prietenul lui Annie cu ele.

— Aşadar nu le-aţi mai văzut de atunci?

— Nu.

— Aţi fost la uşa lor să întrebaţi de ea?

— De mai multe ori. Şi de fiecare dată Ada suna la poliţie. Pretindea că voiam să intru cu forţa. Că stăteam la uşă şi ameninţam. Riscam să am probleme la serviciu dacă se ajungea la scandal, deci am fost nevoit să renunţ.

— Dar Holland?

— Holland e cumsecade. Cred că, de fapt, i se pare îngrozitor, dar e un papă-lapte. E ca şi legat de mâini. E lucrătura Adei. Face exact ce îi spune ea şi de aceea nu se ceartă niciodată. Aţi vorbit cu ei. Sigur aţi remarcat. Se ridică brusc, se aşează la fereastră şi reveni la înălţimea lui normală. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Annie, reluă el pe un ton jos. Aş fi înţeles mai degrabă dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Sølvi. E atât de uşor de păcălit.

Sejer se uită curios la el şi se întrebă oare de ce cu toţii spuneau asta. Dacă ar fi fost Sølvi. Ca şi cum toată povestea ar fi fost o mare greşeală şi Annie a fost omorâtă, fiind luată drept altcineva.

— Aveţi o motocicletă, domnule Bjørk?

— Nu, răspunse el surprins. Am avut una când eram mai tânăr. Stătea în garajul unei cunoştinţe şi până la urmă am vândut-o. Era o Honda 750. Mai am doar casca.

— Ce fel de cască?

— E agăţată în hol, la intrare.

Skarre se uită spre hol şi văzu o cască complet neagră cu protecţie frontală fumurie.

— Maşină particulară?

— Conduc doar Peugeot-ul de la compania de pază. Am o experienţă bogată. Am văzut legătura dintre mamă şi copil de aproape. E un fel de pact divin pe care nimeni nu-l poate rupe. Ar fi fost mai uşor să desparţi două siameze doar cu mâinile decât să le desparţi pe Ada şi pe Sølvi.

Imaginea îl făcu pe Sejer să clipească.

— Voi fi cinstit cu voi, continuă el. O urăsc pe Ada şi nu mă feresc să o spun. Ştiu care ar fi cel mai dureros lucru care i s-ar putea întâmpla vreodată. Acela ca Sølvi să se maturizeze şi să-şi dea seama ce s-a întâmplat cu adevărat. Ca mai devreme sau mai târziu să îndrăznească să o înfrunte pe Ada şi să vină aici, să avem o relaţie normală ca între tată şi fiică, aşa cum trebuie sa fie, căci amândoi avem dreptul la asta. Asta ar fi ca un trăsnet pentru Ada.

Brusc arăta foarte obosit. Tramvaiul făcea zgomot trecând prin faţa geamului. Sejer se uită din nou la poza cu Sølvi. Încercă să-şi imagineze propria viaţă dacă lucrurile ar fi luat o altă întorsătură. Dacă Elise l-ar fi urât, s-ar fi mutat şi ar fi luat-o pe Ingrid cu ea şi dacă, în plus, ar fi convins instanţa ca ei să nu mai aibă dreptul să se mai vadă. Imaginea i se păru dureroasă. Avea o foarte bună capacitate de a vedea lucrurile.

— Cu alte cuvinte, spuse el încet, Annie Holland era genul de fată pe care vi l-aţi fi dorit întruchipat în Sølvi?

— Da, într-un fel. Ea e independentă şi puternică. Era, se corectă el repede şi se întoarse. E teribil. Sper, de dragul lui Eddie, că îl veţi găsi pe cel care a făcut asta, sper din suflet.

— De dragul lui Eddie? Nu al Adei?

— Nu, răspunse el ferm. Nu de dragul Adei.

•

— Un adevărat orator, nu?

Sejer porni maşina.

— Îl crezi? întrebă Skarre şi-i indică să o ia la dreapta pe lângă magazinul Rotund.

— Nu ştiu. Dar am simţit multă disperare sub masca aceea şi mi-a părut sincer. Sunt cu siguranţă femei rele, care ţin socotelile pe lumea asta. Şi apoi,

femeile au un fel de drept suprem asupra copiilor. E dureros să fii lovit de așa ceva, de acuzații cărora nu ai cum să le opui rezistență. Poate că într-adevăr așa a fost, spuse el gânditor și ieși de pe linia de tramvai. Poate că e un fenomen biologic care să-i păzească pe copii. O astfel de legătură cu mama lor ce nu poate fi ruptă.

— O, Isuse!

Skarre ascultă și dădu din cap.

— Și tu ai un copil. Crezi în ceea ce spui acum?

— Nu, doar gândesc cu voce tare. Dar tu?

— Eu n-am copii!

— Dar ai părinți, nu?

— Da, am părinți, firește. Și mă tem că sunt un mânios incurabil.

— Și eu la fel, completă Sejer, gânditor.

•

Eddie Holland lăsă un mesaj scurt secretarei și plecă de la biroul de contabilitate. După ce conduse douăzeci de minute, opri Toyota sa verde într-o parcare mare și se lăsă pe spate în scaun. După un timp închise ochii și rămase liniștit în aceeași poziție, așteptând ceva să-l determine să se întoarcă fără să fi rezolvat problema. Nu se întâmplă nimic.

În final deschise ochii și se uită în jur. Era un loc frumos, bineînțeles. Clădirea era impunător plasată în teren ca o piatră plată înconjurată de spații verzi. Se uită prelung la aleile înguste printre care mormintele erau așezate simetric. Copaci bogați cu ramurile aplecate. Alinare. Liniște. Niciun om, niciun sunet. Coborî din mașină ezitând, închise ușa izbind-o, dorindu-și să-l audă cineva și să iasă din crematoriu să-l întrebe ce vrea. Să-i ușureze efortul. Dar nimeni nu venea.

Începu să se plimbe pe alei. Citea nume la întâmplare, dar era mai atent la ani, ca și cum i-ar fi căutat pe cei care nu muriseră bătrâni, ci poate doar la cincisprezece ani, așa ca Annie. Găsise mai mulți. A înțeles în acel moment că mulți au trecut prin ce trecea el, doar că se scursese mai multă vreme de atunci. Și ei luaseră o serie de hotărâri, cum ar fi: dacă fiul sau fiica urmau să fie incinerați, ce fel de piatră să pună pe urnă și ce plante, pe mormânt. Pregătiseră flori și muzică pentru funeralii și informaseră preotul ce fel de copil avuseseră, astfel încât discursul să aibă acea trăsătură personală. Îi tremurau mâinile și le băgă în buzunare. Purta un sacou mai vechi și zdrențăros. În buzunarul din dreapta simți un nasture și în acea clipă își dădu seama că era acolo de ani de zile. Cimitirul era destul de mare și chiar la ieșire, spre stradă, zări un bărbat într-o haină din nailon albastru-închis, care se plimba printre morminte. Putea fi cineva care lucra acolo. Se întoarse instantaneu înspre bărbat, sperând că era genul mai vorbăreț. El

însuşi nu avea iniţiativă, dar poate că bărbatul se va opri şi va deschide subiectul despre vreme. „întotdeauna se poate vorbi despre vreme”, se gândi Eddie. Se uită pe cer şi văzu că era puţin înnorat şi adia o briză uşoară.

— Bună ziua!

Omul în haină de culoare albastru-închis se opri, în sfârşit.

Holland îşi drese vocea.

— Lucraţi aici?

— Da. Îi indică din cap spre crematoriu. Sunt ceea ce s-ar numi şef.

Bărbatul îi întoarse un zâmbet atrăgător, ca şi cum nu s-ar fi temut de nimic pe lume şi ar fi văzut tot ce era de văzut din efemerul uman.

— Am lucrat douăzeci de ani aici. E un loc plăcut în care să-ţi petreci timpul. Nu ţi se pare?

I s-a adresat cu *tu.* Era neoficial şi plăcut. Holland îl aprobă.

— Ba da. Şi pe aici merg acum şi mă gândesc, se bâlbâi, la viitor şi la altele.

Scoase apoi un râs nervos.

— Mai devreme sau mai târziu cu toţii ajungem în mormânt. Nu putem evita acest lucru.

Îşi frământă mâinile prin buzunare. Simţi nasturii.

— Nu, nu-l putem evita. Ai pe cineva din familie aici?

— Nu, nu aici. Sunt înmormântaţi în cimitirul de acasă. Nu avem nicio tradiţie de incinerare. De fapt nici nu ştiu ce înseamnă, spuse el. Să fii incinerat, vreau să spun. Dar poate că nici nu sunt diferenţe mari între a fi înmormântat sau incinerat. Dar oricum noi hotărâm. Nu că aş fi aşa de bătrân, dar m-am gândit că ar trebui să mă hotărăsc în curând. Să mă hotărăsc dacă vreau să fiu înmormântat sau incinerat.

Celălalt nu mai zâmbea. Se uita cu atenţie la bărbatul gras, îmbrăcat cu sacou gri, şi se gândea cât din onoarea lui l-ar costa să spună pentru ce venise. Oamenii aveau diverse motive să se plimbe printre morminte. El nu îndrăznise niciodată să comită o imprudenţă.

— Cred că e o decizie importantă. Un lucru pentru care trebuie găsit timp de reflecţie. În general, oamenii ar trebui să se gândească mai mult la moartea lor.

— Da, nu crezi?

Holland părea încurajat. Îşi scoase mâinile din buzunare ca să şi le aerisească puţin.

— Dar oamenilor le e teamă să sape în astfel de subiecte – rămase surprins de propriile cuvinte –, le e teamă să nu fie consideraţi ciudaţi sau poate puţin anormali. Ca de exemplu atunci când ar vrea să afle despre procesul de incinerare, despre cum are loc.

— Oamenii au dreptul să ştie asta, răspunse simplu şeful făcând câţiva paşi. Doar că nimeni nu îndrăzneşte să întrebe. Sau poate că nu vor să ştie. Dar dacă unii vor, asta înţeleg perfect. Putem să intram puţin şi îţi povestesc dacă vrei.

Holland dădu din cap recunoscător. Se simţea foarte bine în compania acelui om prietenos. Era un bărbat cam de aceeaşi vârstă, slab şi cu părul rar. Au pornit amândoi în sus pe alei. Pietrişul pocnea uşor sub picioarele lor, iar briza aceea blândă îl atingea pe Holland în creştetul capului ca o mână tandră.

— În general, totul e foarte simplu, spuse şeful. Dar mai întâi, ca să luăm lucrurile cronologic, pot să-ţi povestesc că sicriul cu mortul în el este plasat în cuptor. Avem sicrie speciale pentru incinerare. Totul este din lemn, mânerul, tot. Să nu crezi că scoatem mortul şi-l punem în cuptor fără sicriu. Doar nu crezi aşa ceva. Mai toată lumea a văzut filme americane, zâmbi el.

Holland îl aprobă, împreunându-şi din nou mâinile.

— Cuptorul este destul de mare. Aici avem două. Sunt electrice şi cu ajutorul gazului produc o flacără puternică. Temperatura se ridică până la două mii de grade, nu mai mult.

Zâmbi privind în sus, ca şi cum ar fi vrut să prindă câteva raze slabe.

— Tot ce are mortul pe el în sicriu arde în cuptor. Chiar şi bijuterii, care nu ard, dar sunt puse în urnă după aceea. Pacemakere, cuie sau atele care ar putea fi aplicate morţilor sunt înlăturate. Cât priveşte metalele preţioase, poate că ai auzit zvonuri că sfârşesc în altă parte, dar să nu te gândeşti la aşa ceva, spuse el hotărât. Chiar nu trebuie să te gândeşti la asta.

Se apropiară de uşa crematoriului.

— Oasele şi dinţii sunt râşniţi într-o moară până devin un praf alb-gri asemănător nisipului.

Chiar în clipa în care omul pomeni de moară, Eddie se gândi la degetele ei. La acele degete subţiri şi frumoase cu inelul mic din argint. Îşi strânse atunci propriile degete şi le bagă speriat în buzunare.

— Urmărim tot procesul ca să vedem cum progresează. Cuptorul are uşi din sticlă. După aproximativ două ore, se mătură tot din cuptor şi se adună într-o moviliţă de cenuşă fină, mai mică decât îşi imaginează lumea.

„Să urmărească procesul? Prin uşa de sticlă? Puteau să se uite şi să vadă ce se întâmplă acolo, să o vadă pe Annie în timp ce arde?”

— Pot să-ţi arăt cuptoarele dacă vrei.

— Nu, nu!

Îşi lipi braţele de corp şi încercă cu disperare să le ţină liniştite.

— Această cenuşă e foarte curată, poate cea mai curată. Îţi aminteşte de nisipul fin. Demult, oamenii foloseau cenuşa în scopuri medicale, ştiai?

Printre altele, se putea întinde pe o eczemă și să aibă un efect bun, sau putea să fie mâncată. Conține săruri și minerale. Dar noi o cernem într-o urnă. O să-ți arăt una ca să vezi cum arată. Urna poți să o alegi, sunt diverse tipuri. Dar de obicei operăm cu o urnă standard și majoritatea o aleg pe aceea. Se închide, se sigilează și i se dă drumul în mormânt printr-o galerie îngustă. Acest ritual îl numim coborârea urnei. Ținu ușa deschisă pentru Holland care intra primul în clădirea întunecoasă. *E practic o grăbire a procesului*… E mai curat, într-un fel. Cu toții redevenim pământ, dar prin îngroparea obișnuită, procesul e foarte lung. Durează douăzeci de ani. Uneori treizeci sau patruzeci, în funcție de sol. Aici, în district, avem mult nisip și argilă, și atunci durează foarte mult.

— Îmi place asta, spuse Holland încet, că redevenim pământ.

— Da, nu-i așa? Unii vor chiar să fie împrăștiată în vânt. Dar aici, în țară, nu e permis, din păcate, avem reguli foarte stricte în acest domeniu. În conformitate cu legea, toți trebuie să fie îngropați în pământ sfințit.

— Nu e rău deloc, spuse Holland, dregându-și apoi glasul. Dar e așa de ciudat cu toate imaginile care îți apar în minte când încerci să-ți imaginezi cum e. Dacă pui pe cineva în pământ va putrezi. Asta nu sună prea bine. Dar apoi mai este și varianta cu arsul.

„Sa putrezească sau să ardă, se gândi el. Ce alegere să fac pentru Annie?"

Se opri puțin, simți cum i se înmoaie picioarele, dar continuă, încurajat de răbdarea celuilalt.

— Ceva legat de arderea asta mă face sa mă gândesc, știi, la iad. Și când mi-o imaginez pe fetița…

Se opri brusc și roși. Celălalt stătea nemișcat, dar îl bătu în final cu palma pe umăr și continuă pe un ton grav:

— Va trebui, poate, să iei tu hotărârea pentru fiica ta?

Holland își lăsă capul în jos.

— Atunci va trebui să iei lucrurile în serios. E ca și cum ar fi o dublă răspundere. Nu e ușor, nu. Își legănă chipul alungit. Și atunci ai nevoie de timp. Dar dacă vrei incinerare, va trebui să declari că ea nu a rostit niciodată vreun cuvânt prin care să-și fi dorit contrariul. Dacă nu are optsprezece ani, poți hotărî tu pentru ea.

— Are cincisprezece, răspunse el, nemișcat.

Șeful închise, pentru câteva secunde, ochii. Apoi continuă să meargă.

— Hai cu mine în capelă, îi șopti el. O să-ți arăt o urnă.

Îl conduse pe Holland în jos pe scări. O mână nevăzută se lăsase asupra lor și le închisese porțile lumii de afară. Se înclinară puțin unul spre celalalt, șeful pentru a-l consola, iar Holland pentru a primi încurajarea.

Jos, pereţii erau duri, nefinisaţi şi vopsiţi în alb. La capătul scărilor era un aranjament cu flori albe şi roşii şi un Isus îndurerat care îi privea prelung de pe crucea de pe perete. Eddie îşi reveni. Simţea că obrajii îşi recăpătau culoarea şi că era în siguranţă.

Urnele erau pe rafturi de-a lungul pereţilor. Şeful scoase una şi i-o înmână.

— Poftim, poţi să pui mâna pe ea. Frumoasă, nu-i aşa?

Puse mâna pe urnă şi încercă să şi-o imagineze pe Annie. Ca şi cum tocmai în acea clipă rămăşiţele ei ar fi fost în braţele lui. Părea să fie metal, dar ştia că era făcută dintr-un material biodegradabil şi în plus o simţea caldă în mâinile lui.

— Acum ţi-am povestit cum se face. Acesta e procesul şi nu am omis nimic.

Eddie Holland mângâia urna aurie. Stătea bine în mână şi parcă avea şi o greutate potrivită.

— Urna e dintr-un material poros prin care aerul din pământ poate trece şi poate grăbi astfel procesul. Căci şi această urnă o să dispară. E ceva mistic şi măreţ în faptul că totul dispare, nu crezi? Îi zâmbi evlavios. Până şi noi. Şi clădirea aceasta, şi drumul asfaltat de afară. Dar totuşi, continuă el şi îl prinse pe Holland de braţ, îmi place să cred că ne aşteaptă ceva mai mult. Altceva, mult mai captivant. De ce n-ar fi aşa? Holland se uită la el, aproape uimit. Apoi punem o etichetă cu numele ei pe urnă, concluzionă acesta.

Holland aprobă din cap. Simţi că încă era în picioare. Timpul va continua să treacă, minut după minut. Acum simţi şi el puţin din durere, merse o bucată de drum alături de Annie. Îşi imagină flăcările şi vâjâitul din cuptor.

— Şi acolo va fi pus numele „Annie”, spuse el mişcat. Annie Sofie Holland.

•

Când Holland se întoarse acasă, Ada stătea în picioare, în dreptul chiuvetei şi spăla, lipsită de putere, nişte cartofi roşii murdari. Şase cartofi. Câte doi pentru fiecare. Nu opt aşa cum fusese obişnuită. Păreau puţini. Chipul îi era încă rigid, devenise rigid exact în secunda în care se aplecase peste targă la Rikshospitalet, iar doctorul dăduse cearşaful la o parte. În tot acest timp expresia feţei îi rămăsese neschimbata ca o mască pe care n-o putea mişca.

— Unde ai fost? întrebă ea pe un ton şters.

— M-am gândit, răspunse Holland cu grijă, să o incinerăm pe Annie.

Femeia scăpă cartoful din mână şi se uită la el.

— Sa o incinerăm?

— M-am gândit, spuse el liniştit. Faptul că a atins-o cineva. Că a lăsat, într-un fel, o urmă pe ea. Vreau să şterg această urmă!

Se sprijini cu toată greutatea de masa din bucătărie şi o privi rugător. Nu se întâmpla foarte des să o roage ceva.

— Ce fel de urmă? întrebă ea cu vocea lipsită de expresie, ridicând cartoful. Nu putem să o incinerăm pe Annie.

— Ai nevoie doar de timp până te obişnuieşti cu gândul, spuse el pe un ton mai ridicat. E un ritual frumos.

— Nu putem s-o incinerăm pe Annie, repetă ea, curăţând mai departe. Au sunat de la Procuratură. Au spus că nu putem s-o incinerăm.

— Dar de ce? ţipă el, frecându-şi mâinile.

— În cazul în care trebuie s-o dezgroape. Atunci când îl vor găsi pe cel care a comis fapta.

•

Bardy Snorrason prinse cu mâna mânerul de oţel şi o trase pe Annie. Sertarul se deschise aproape fără niciun sunet pe şinele bine unse. Nu asociase nicio clipă cadavrul tinerei cu viaţa sau cu moartea sa, cu moartea propriilor fiice. Terminase cu ea. Avusese poftă de mâncare şi dormise bine noaptea. Şi pentru că tratase moartea şi accidentele altora cu cel mai profund respect, se aştepta ca şi urmaşii lui să aibă aceeaşi grijă de corpul său atunci când va sosi clipa. În timpul celor treizeci de ani ca medic legist n-avusese nicio clipă motiv să se îndoiască de asta.

Îi trebuiră două ore să parcurgă toate punctele. Imaginea îi apăru familiară pe măsură ce lucra. Plămânii erau pestriţi ca ouăle de păsări, iar o spumă roşie-gălbuie ieşea în urma inciziilor. Creierul era plin de sânge, şi în musculatura gâtului şi a pieptului se formaseră cheaguri de sânge, dovadă a faptului că a încercat disperata să respire. Citi notiţele cu voce tare şi le înregistră pe reportofon. Folosea expresii scurte, concise, care puteau fi înţelese doar de cei iniţiaţi, şi uneori nici chiar de aceştia. Apoi asistentul le transcria, folosind terminologia corectă, într-un raport. După ce trecu prin toate, închise cutia craniană, trase pielea capului la loc, clăti corpul bine şi umplu cutia toracică cu hârtie de ziar mototolită. Apoi cusu totul. Îi era foarte foame. Simţea că trebuie să mănânce înainte să poată începe cu următorul. În camera de odihnă avea patru felii de pâine cu salam şi un termos cu cafea. Prin sticla translucidă de la uşă văzu o siluetă. Aceasta se opri o clipă şi stătu aşa nemişcată ca şi cum avea de gând să se întoarcă. Snorrason îşi dădu jos mănuşile şi zâmbi. Nu cunoştea mulţi oameni de înălţimea aia prin zonă.

Sejer trebui să se ghemuiască puţin pentru a intra. Se uită lipsit de interes spre targa unde era Annie, acoperită deja cu un cearşaf. Peste pantofi îşi trăsese pungile, obligatorii din plastic, pastelat colorate, care erau cu adevărat haioase.

— Tocmai am terminat, îi spuse lui Sejer salutându-l cu un gest. E acolo.

Acum, Sejer se uită înspre mumia de pe targă cu un mai mare interes.

— Atunci am avut noroc.

— Depinde.

Doctorul începu să-şi spele braţele de la cot în jos. Îşi frecă pielea şi unghiile cu o perie timp de mai multe minute şi încheie prin a le clăti la fel de bine. Apoi se şterse cu hârtie dintr-un suport de pe perete, trase un scaun şi îl împinse către inspector.

— N-am găsit prea multe.

— Nu mă descuraja din prima. Trebuie să fi fost ceva, nu?

Snorrason îşi stăvili apetitul şi se aşeză.

— Nu eu trebuie să stabilesc valoarea rezultatelor. Dar de obicei găsim câte ceva. Pare să fi fost neatinsă.

— Probabil a fost rapid şi puternic. A acţionat pe neaşteptate. Hainele le-a dat jos după aceea.

— Probabil. Dar nu sunt semne de violenţă corporală. Nu e virgină, dar nu a fost violată sau chinuită în niciun alt fel. A fost pur şi simplu înecată. După aceea dezbrăcată, frumos şi elegant. Toţi nasturii de la cămaşă sunt la locul lor şi toate cusăturile sunt întregi. Poate că avea de gând, dar l-a speriat ceva. Sau poate că şi-a pierdut curajul, potenţa sau cine ştie ce.

— Sau poate că a vrut doar să ne facă să credem că e un obsedat sexual.

— De ce să-şi fi dorit asta?

— Pentru a ascunde motivul real. Şi asta poate însemna că se ascunde ceva aici, şi asta ar trebui urmărit. Că, de fapt, nu e o acţiune impulsivă a vreunei persoane cu probleme psihice. În plus, cred că l-a însoţit de bunăvoie. Cred că îl cunoştea sau poate că a impresionat-o foarte tare. Şi din câte am înţeles nu era uşor să o impresionezi pe Annie Holland.

Îşi deschise un nasture de la geacă şi se rezemă de banchetă.

— Începe. Spune-mi ce ai găsit.

— O fată de cincisprezece ani, începu Snorrason, ca şi cum ar fi ţinut o predică. Un metru şaptezeci şi patru înălţime, greutate, şaizeci şi cinci de kilograme, minimum de grăsime, marea parte a grăsimii s-a transformat în muşchi de la antrenamentele susţinute. Poate chiar prea dure pentru o fată de cincisprezece ani. Ar trebui să fie mai liniştite la această vârstă, dar poate că nu e aşa de uşor, odată ce au început. Deci, mulţi muşchi, mai mulţi decât la majoritatea băieţilor de vârsta ei. Capacitatea plămânilor era foarte bună, ceea ce înseamnă că a durat mult până şi-a pierdut cunoştinţa.

Sejer privi în jos la linoleumul de pe podea, dându-şi seama că era identic cu acela pe care-l avea el acasă, în baie.

— Cât timp ar lua, de fapt? spuse el încet. Cât timp îi ia unui adult să se înece?

— De la două până la zece minute, în funcţie de condiţia fizică. Dacă era în formă bună, aşa cum cred eu, aş spune că i-a luat cam zece minute.

„Aproximativ zece minute, se gândi Sejer. Înmulţit cu şaizeci, fac şase sute de secunde." Se gândea la tot ce se putea face în zece minute. Să facă un duş. Să mănânce.

— Avea plămânii măriţi. A reacţionat ca majoritatea oamenilor, trăgând puternic de câteva ori aer în piept exact înainte de contactul cu apa. E ceea ce numim *respiration de surprise.* După aceea şi-a închis gura până când şi-a pierdut cunoştinţa. O cantitate mică de apă i-a pătruns în plămâni. În creier şi în măduva oaselor am găsit nişte diatomi, un fel de alge de silicon, în cantităţi foarte mici, firește. De altfel iazul nu e poluat. Cauza morţii e înecul. Nu avea nicio cicatrice după vreo operaţie, nicio rană, aluniţă sau tatuaje, niciun fel de modificări ale pielii. Culoarea părului e autentică, unghiile erau scurte şi nelăcuite, niciun fel de particulă care să prezinte interes, în afară de mâl. Dinţi foarte frumoşi. O singură plombă de plastic într-un molar de jos. Nicio urmă de alcool sau de alte chimicale în sânge. Nicio urmă de injecţie. Mâncase bine în ziua respectivă, pâine şi lapte. Niciun fel de neregularităţi ale creierului. N-a fost niciodată gravidă. Şi, oftă privindu-l pe Sejer, nici n-ar fi avut şanse să fie.

— Ce? Din ce cauză?

— Avea o tumoare mare pe ovarul stâng, care se întindea până la ficat. Malignă.

Sejer rămase locului, uitându-se la el.

— Vrei să spui că era grav bolnavă?

— Da. Vrei să spui că nu ştiai?

— Nici părinţii ei nu ştiau.

Dădu din cap, în semn că nu.

— Altfel ne-ar fi spus, nu? E posibil să nu fi remarcat?

— Trebuie să afli dacă avea doctor şi dacă el ştia. Dar ar fi trebuit să simtă dureri în zona abdominală, cel puţin în timpul menstruaţiei. Se antrena mult. Poate avea atâta endorfină încât nu simţea nimic. Dar problema e că era pe moarte. Mă îndoiesc ca ar fi putut să o salveze. Cancerul la ficat e foarte complicat.

Se uită spre targa unde capul şi picioarele lui Annie se zăreau de sub cearşaf.

— Ar fi murit oricum în câteva luni.

Informaţia îl făcu pe Sejer să uite complet de ce venise. Îi luă un minut până îşi puse gândurile în ordine.

— Oare ar trebui să le povestesc? Părinților ei?

— Asta tu trebuie să hotărăști. Dar o să te întrebe ce am găsit.

— Asta ar însemna să o mai piardă o dată.

— Da, așa e.

— O să se acuze ei înșiși că nu și-au dat seama.

— Probabil.

— Dar hainele?

— Pline de nămol, mai puțin geaca de vânt pe care v-am trimis-o vouă. Dar avea o curea cu o cataramă din alamă.

— Chiar?

— O cataramă mare în formă de semilună, cu gură și ochi. S-au găsit amprente la laborator. Două amprente diferite. Una era a lui Annie.

Sejer strânse ochii.

— Și cealaltă?

— Din păcate e incompletă. Nu prea avem ce să facem cu ea.

— La naiba, mormăi Sejer.

— Individul a avut cu siguranță un rol în jocul ăsta. Dar ne-ar putea fi de folos să eliminăm suspecții. E totuși ceva, nu?

— Dar semnul de pe gât? Poți să-ți dai seama dacă era dreptaci?

— Nu, nu pot. Dar fiindcă Annie era într-o formă așa de bună, nu putea să fi fost un slăbănog. Trebuie să fi avut loc o ceartă. Atunci mă mir că mai e întreagă.

Sejer se ridică oftând.

— Acum nu mai e chiar întreagă.

— Absolut! Poți să o vezi dacă vrei. Eu nu fac lucru de mântuială.

— Când pot să primesc raportul scris?

— O să-ți dăm de veste și poți să-l trimiți pe băiatul acela cârlionțat. Dar tu? Ai găsit vreun indiciu?

— Nu, răspunse el melancolic. Nimic. Nu văd niciun motiv pe lumea asta pentru care cineva să o fi omorât pe Annie Holland.

•

Poate că Annie își alesese titlul unei melodii. Și poate că îi găsise un cod? De exemplu, cântecul la flaut, care îi plăcea așa de mult și care se numea *Cântecul lui Annie.*

Halvor se gândea și se juca în fața monitorului. Ușa care dădea în camera de zi era întredeschisă, în caz că îl striga bunica. Nu prea mai avea voce, și să se ridice din fotoliu presupunea să facă un efort enorm, din moment ce artrita îi mânca oasele. Își sprijini bărbia în mâini și se uită fix pe ecran: *Access denied, Password required.* I se făcuse foame, dar, ca multe alte lucruri în acea perioadă, putea să mai aștepte.

La secţie, Sejer citea. Un mănunchi stufos de foi scrise mărunt şi prinse într-un colţ. Literele CCB apăreau pe fiecare foaie şi însemnau Casa de copii Bjerkeli. Copilăria lui Halvor era o poveste tristă. Mama zăcuse mai tot timpul în pat, fragilă şi gemând încontinuu, cu nervii la pământ şi dependentă de tot mai multe calmante. Nu suporta lumina puternică şi nici gălăgia. Copiii nu trebuiau să ţipe. „Halvor a fost cu siguranţă martor la asemenea runde, se gândea Sejer. E bine că are un serviciu fix şi, mai presus de toate, că are grijă de bunica lui."

Halvor dădea click pe titlurile cântecelor din spaţiul negru, pe măsură ce şi le amintea. Cuvintele *Access denied* apăreau continuu pe ecran, ca o muscă pe care crezi că ai omorât-o, dar care reîncepe să bâzâie de fiecare dată. Încercase toate combinaţiile de cifre posibile. Toate datele de naştere care erau de actualitate, până şi numărul cadrului de la bicicleta ei, pe care îl găsise pe cheia de rezervă păstrată într-un borcănel. Avea un DBS Intruder şi insistase ca el să aibă una din chei. „Trebuia, de fapt, să i-o dea lui Eddie", se gândi el în timp ce scria *Intruder* pe ecran.

Problema alcoolului, cu care se confruntase tatăl, şi nervii slabi ai mamei îşi lăsaseră amprenta asupra familiei de-a lungul anilor. Halvor şi fratele lui se descurcaseră întotdeauna singuri să mănânce şi să bea, dacă găseau ceva prin casă. Tatăl era, de regulă, în oraş ca să-şi bea, la început, salariul, şi apoi, alocaţia. Unii vecini îi ajutau cu cât puteau, în mare secret, fără ştirea tatălui. Cu timpul devenise tot mai violent. Dădea câte o palmă sau două la început, iar apoi lovituri cu pumnul. Băieţii se strângeau unul în altul fără să scoată niciun cuvânt. Deveniseră tot mai slabi şi mai tăcuţi.

„Se pare că Annie nu alesese un cod din cifre, se gândea el. Era fată şi cu siguranţă găsise ceva mai romantic. Mai mult ca sigur o combinaţie de cuvinte. Se gândea la două-trei cuvinte cu un înţeles simbolic mai profund. Sau poate un nume, desigur, dar le cam încercase pe toate, până şi numele mamei ei, deşi ştia că Annie nu l-ar fi ales niciodată chiar pe acela." Tastase până şi numele tatălui lui Sølvi, Axel Bjørk, şi pe al câinelui acestuia, Akilles. *Access denied.*

Avea mâinile înguste şi degete subţiri. Prea mici să fi putut prinde cu ele gâtul unei persoane în stare de ebrietate, de necontrolat şi pe punctul de a claca. Trebuie să fi fost crunt să lupte împotriva tatălui. Cei doi fraţi apăreau la urgenţe la intervale regulate de timp, cu vânătăi şi urme de lovituri şi cu acea privire tipică de căprioară care parcă spunea: „Sunt cuminte. Nu mă bate". De regulă spuneau că se băteau cu băieţii de pe stradă, căzuseră pe scări sau se răsturnau cu bicicleta, doar ca să-şi apere tatăl. Acasă le era greu, dar măcar era un loc sigur. Alternativa ar fi fost Casa de copii sau părinţi adoptivi şi riscul de a sta despărţiţi unul de celalalt. Halvor leşinase de multe

ori la şcoală. Cauza era alimentaţia necorespunzătoare şi prea puţin somn. El era cel mai mare, iar fratele lui mai mic primea mai multă mâncare.

Halvor începu să caute cărţi pe care Annie le citise şi de care îi vorbea adeseori. Titluri, personaje, replici. Avea destul timp. Se simţea foarte aproape de Annie în timp ce făcea asta. Găsirea codului era ca şi cum ar fi regăsit-o pe Annie. Avea sentimentul că ea îi urmărea încercările şi poate i-ar fi dat un semn după ce va fi căutat îndeajuns. „Informaţia ar fi venit sub forma unei amintiri", îşi imagina el. Ceva spus de ea odată, ceva înmagazinat în mintea lui şi care se va arăta numai după căutări intense. Îşi aducea aminte tot mai multe lucruri. Era ca şi cum ar fi întins o pânză de amintiri în straturi fine, unul după altul, şi după fiecare strat găsea câte ceva: o excursie cu corturile, cu bicicletele sau ieşiri la cinematograf, care fuseseră în număr mare. Şi apoi râsul lui Annie. Un râs strident, aproape băieţesc. Pumnul ei puternic când îl împingea de la spate şi-i spunea, într-un fel anume: „Dă-te bătut, Halvor!" Iubitor şi dojenitor în acelaşi timp. Alte forme de tandreţe erau rare.

De fiecare dată când cei de la Protecţia Copilului îşi anunţau prezenţa, tatăl îndepărta băutura, spăla şi curăţa totul, apoi îl lua pe cel mic în braţe. Era un bărbat puternic şi avea o privire pătrunzătoare care îi făcea pe fricoşii de la Protecţia Copilului să se retragă imediat. Mama zâmbea uşor de sub pătură. Era o răspundere mare pe umerii lui Torkel tot timpul cât ea era bolnavă, trebuiau să înţeleagă, iar copiii erau la o vârstă dificilă. Aşa se retrăgeau de fiecare dată fără să soluţioneze problema. Cu toţii meritau o a doua şansă. Halvor îşi petrecea aproape tot timpul cu mama şi cu fratele mai mic. Nu reuşea niciodată să-şi facă temele, dar avea note bune, oricum. Era destul de talentat. Cu timpul, tatăl îşi pierduse simţul realităţii. Într-o zi intrase înfierbântat în camera în care dormeau cei doi copii. În noaptea aceea, ca de altfel destul de des de atunci, cel mai mic dormea în patul lui Halvor. Tatăl avea un cuţit. Halvor l-a văzut lucindu-i în mână. O auzeau pe mama lor care gemea din camera ei de jos. Brusc, simţi durerea cauzată de cuţitul care îi atinsese tâmpla, se aruncă într-o parte, iar cuţitul îi nimeri obrazul, tăindu-i-l în două, până la nivelul gurii, unde se lovi de dinţi. Brusc, tatăl văzu realitatea, sângele de pe pernă şi pe cel mic ţipând. Se năpusti pe scări afară, în curte. Se ascunse între lemnele de foc. Uşa se izbi din nou.

Halvor se scarpină în colţul gurii cu o unghie ascuţită şi îşi aminti cât de încântată fusese Annie de cartea *Lumea Sofiei*[9]. Fiindcă pe ea o chema Annie Sofie, se gândi să scrie numele ei. I se păru că ar fi fost un cod ingenios. Dar

[9] Roman filosofic pentru copii, aparţinând scriitorului norvegian Jostein Gaarder. (n.tr.).

n-a fost să fie așa. Nu se întâmplase nimic. Continuă apoi ca mai înainte, dar stomacul începu să-i chiorăie și simți în tâmple durere.

Sejer și Skarre închiseră biroul și se îndreptară în josul coridorului.

La Bjerkeli, copiii se simțiseră bine. Halvor se atașase de un preot catolic și acesta îl mai vizita pe la cămin. Reușise să treacă și examenul de clasa a noua. Fratele mai mic fusese adoptat, iar Halvor era singur. În final, se hotărî să se mute la bunica lui. Era obișnuit să aibă grijă de cineva. Fără asta se simțea de prisos.

— Interesant că, în ciuda întâmplărilor, mai pot face ceva din viața lor, spuse Skarre, dând din cap.

— Acum nu prea știm exact ce a devenit Halvor, spuse Sejer mai sobru. Dar rămâne să vedem.

Skarre îl aprobă confuz, în timp ce se juca cu cheile de la mașină.

Halvor simțea tot mai tare durerea de cap. Se făcuse în sfârșit seară. Bunica era de mult timp singură, iar pe el îl dureau ochii de cât stătuse în fața ecranului. Mai continuă puțin, dar nu avea nici cea mai vagă idee ce șanse existau să descopere codul lui Annie sau ce va găsi dacă ar deschide documentul. Poate că avea un secret. *Trebuia* să-l afle, avea oricum destul de mult timp la dispoziție. Se ridică, în sfârșit, aproape fără chef, ca să își ia ceva de mâncare. Lăsă monitorul aprins și merse în bucătărie. Bunica se uita la televizor la războiul civil american. Îi plăceau soldații în uniforme albastre, îi considera mai frumoși. După părerea ei, cei cu uniforme gri aveau oricum un dialect urât.

Skarre conducea ușor și cu viteză redusă. Înțelesese că șeful era împotriva condusului cu viteză, iar străzile erau extrem de rele, distruse de modificările de teren, înguste și cu multe curbe în zona satelor. Era încă răcoare, ca și cum cineva ar fi ținut vara de vorbă într-un alt loc. Păsările care se întorseseră din țările calde stăteau cuibărite sub tufișuri, dorindu-și vara. Oamenii terminaseră de semănat. Dar totul părea gol. O crustă uscată și dură pe unde nimeni nu punea piciorul.

Halvor îi turnă cereale într-un bol și adăugă mult zahăr. Luă totul în sufragerie, și-și puse un șervet ca să nu verse pe masă. Lingura îi tremura în mână. Glicemia îi era mereu scăzută și îi țiuiau urechile.

— Un negru a început să lucreze la Cooperativă, spuse bunica brusc. L-ai văzut, Halvor?

— Acum se numește Kiwi. Cooperativa nu mai există. Da, îl cheamă Philip.

— Vorbește cu dialectul de Bergen, spuse ea contrariată. Nu-mi plac băieții care arată așa și vorbesc cu dialect de Bergen.

— Dar e din Bergen, spuse Halvor, sorbind lapte cu zahăr din lingură. S-a născut și a crescut acolo. Părinții lui sunt din Tanzania.

— Ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi vorbit propria limbă.

— Dar dialectul de Bergen e limba lui. În plus, n-ai fi înţeles nimic dacă ar fi vorbit swahili.

— Dar mă sperii de câte ori deschide gura.

— Ai să te obişnuieşti cu asta.

Aşa vorbeau de fiecare dată. De obicei erau de acord. Bunica îşi exprima ultima ei grijă, iar Halvor o linişti, într-un mod simplu şi uşor, ca şi cum ar fi avut de prins un avion de hârtie care trebuia refăcut. Maşina se apropia de deal. De la distanţă nu părea deloc un loc ospitalier. O poză făcută din avion ar fi dezvăluit cât de singuratică era casa, ca şi cum ar fi vrut să stea izolată de restul satului, mai departe de drum şi parţial acoperită de tufişuri şi pădure. Avea ferestre mici, plasate foarte sus în perete. Cadrul din lemn era foarte pal, iar curtea, în parte, acoperită cu buruieni.

Halvor zări o lumină pală prin fereastra sufrageriei. Auzi maşina şi vărsă puţin lapte pe bărbie. Lumina farurilor din faţă pâlpâia în semiîntunericul din cameră. Puţin după aceea erau amândoi la uşă şi îl priveau.

— Trebuie să vorbim puţin, i se adresă Sejer prietenește. Trebuie să vii cu noi, dar poţi să termini de mâncat mai întâi.

Nu voia să mănânce mai mult. Nici nu se gândise că o să scape aşa de uşor, aşa că se duse liniştit până în bucătărie şi clăti bolul în chiuvetă. Apoi trecu prin cameră ca să stingă monitorul. Îi şopti ceva bunicii la ureche, apoi îi urmă. Trebuia să stea singur în maşină, în spate şi asta nu-i plăcea. Îi amintea de ceva.

•

— Încerc să-mi fac o imagine despre Annie, începu Sejer. Cine era şi cum trăia. Acum aş vrea sa-mi povesteşti totul despre ce fel de fată era. Ce făcea şi ce spunea când eraţi împreună, gândurile şi fanteziile tale despre felul cum s-a îndepărtat de ceilalţi şi ce crezi ca s-a întâmplat la Iazul Şarpelui. Totul, Halvor.

— Habar n-am.

— Trebuie să te fi gândit la ceva.

— M-am gândit enorm de mult, dar n-am ajuns la nicio concluzie.

Linişte. Halvor studia folia protectoare de pe biroul lui Sejer, care reprezenta o hartă a lumii, şi găsise aproximativ şi punctul unde locuia el.

— Tu ai fost o parte importantă din peisajul lui Annie, continuă Sejer. Asta încerc să aflu. Încerc să-mi fixez coordonatele spaţiului în care se mişca.

— Aşadar cu asta vă ocupaţi? întrebă Halvor îndrăzneţ. Desenaţi hărţi?

— Poate ai tu alte sugestii mai bune?

— Nu, reluă el scurt.

— Tatăl tău e mort, continuă Sejer, analizând cu atenţie chipul tânărului, iar Halvor îi simţi prezenţa în cameră ca pe o tensiune. Aceasta îl secătuia de puteri. Mai ales atunci când se priveau în ochi. De aceea stătea cu capul aplecat. Şi-a luat singur viaţa. Dar spuneai că ai tăi sunt despărţiţi. E greu să vorbeşti despre asta?

— Am trecut peste acel moment.

— De asta ai ascuns adevărul?

— Nu e un lucru cu care să mă laud.

— Înţeleg. Poţi să-mi spui ce planuri aveai cu Annie, îl întrebă Sejer, din moment ce ai aşteptat-o la magazinul Horgen în ziua omorului?

Uimirea lui părea foarte naturală.

— Scuzaţi-mă, dar acum o luaţi razna!

— O motocicletă a fost văzută în apropiere la o oră importantă. Tu erai plecat cu a ta. Puteai fi tu.

— Verificaţi marca motocicletei cât de repede puteţi.

— Asta e tot ce ai de spus?

— Da.

— O să verific. Vrei să bei ceva?

— Nu.

Se făcu din nou liniște. Halvor asculta. Cineva râdea prin apropiere. Părea ireal. Annie murise, şi oamenii urlau şi se purtau ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ai avut vreodată impresia că Annie era bolnavă?

— Ce?

— Ai auzit-o vreodată să se plângă de dureri, de exemplu?

— Nimeni nu era mai sănătos ca Annie. Dar era bolnavă?

— Îmi este interzis să divulg anumite informaţii, chiar dacă aţi fost apropiaţi. Nu ţi-a spus niciodată?

— Nu.

Vocea lui Sejer nu era neprietenoasă, dar vorbea rar şi clar, şi asta imprima figurii sale îmbătrânite destul de multă autoritate.

— Povesteşte-mi despre munca ta. Ce faci la fabrică?

— Ne mutăm dintr-un loc într-altul. O săptămână împachetăm, alta supraveghem maşinile, iar alta ieşim pe teren.

— Îţi place?

— Te obişnuieşti şi nu te mai gândeşti, spuse el pe un ton jos.

— Nu te mai gândeşti?

— La ceea ce faci. Faci totul mecanic şi poţi să te gândeşti la altceva.

— De exemplu?

— La orice altceva, răspunse el trist.

Vocea avea un ton respingător. Poate că nu-şi mai dădea seama, dar părea să fie un obicei din copilărie, după atâţia ani de certuri şi de scandal, când fusese nevoit să cântărească fiecare cuvânt în parte.

— Cu ce îţi ocupi timpul mai nou? Mai ales timpul pe care ţi-l petreceai cu Annie?

— Încerc să aflu ce s-a întâmplat, izbucni el.

— Ai vreo idee?

— Caut în memorie.

— Nu sunt sigur că îmi povesteşti tot ce ştii.

— Nu i-am făcut nimic lui Annie. Dar credeţi că eu am făcut-o, nu-i aşa?

— Sincer să fiu, nu ştiu. Ar trebui să mă ajuţi, Halvor. Dar se poate ca Annie să fi trecut printr-un proces de modificare a personalităţii. Eşti de acord cu mine?

— Da.

— Mecanismul din spatele acestor transformări e, în parte, cunoscut. Unii factori revin. De exemplu, oamenii se pot schimba drastic dacă pierd pe cineva apropiat. Sau dacă sunt supuşi unor accidente grave, sau dacă sunt loviţi de vreo boală. Tineri pe care i-am ştiut întotdeauna cumsecade, silitori şi conştiincioşi pot deveni dintr-odată nepăsători, deşi fizic vorbind sunt în regulă. Un alt lucru care poate duce la astfel de schimbări e consumul de droguri. Sau un atac violent, cum ar fi un viol.

— A fost violată?

Nu îi răspunse.

— Recunoşti ceva din ce ţi-am povestit?

— Cred că avea un secret, spuse el în final.

— Crezi că avea un secret? Continuă.

— Ceva care i-a distrus toată viaţa. Ceva de care nu reuşea să scape.

— Vrei să-mi spui că nu ştii despre ce era vorba?

— Aşa e. Nu ştiu.

— Cine, în afară de tine, o mai cunoştea bine pe Annie?

— Tatăl ei.

— Dar nu prea vorbeau unul cu altul, nu?

— Dar se puteau cunoaşte totuşi destul de bine.

— Aşa deci. Dacă ar fi avut cineva şansa sa înţeleagă ceva din tăcerea ei, acela era Eddie?

— Depinde dacă îl faceţi să spună ceva. Mai bine îl aduceţi singur, fără Ada. Atunci vorbeşte mai mult.

Sejer îl aprobă.

— L-ai cunoscut vreodată pe Axel Bjørk?

— Tatăl lui Sølvi? L-am văzut o dată. Am fost cu fetele în vizită.

— Ce crezi despre el?

— Cumsecade. Ne-a rugat insistent să revenim. A rămas foarte nefericit după ce am plecat. Dar Ada se împotrivea întotdeauna, iar Sølvi trebuia să meargă pe ascuns. La un moment dat n-a mai suportat şi i-a făcut pe plac Adei.

— Cum e Sølvi?

— N-am multe de spus despre ea. Aţi văzut-o, asta e.

Sejer îşi ascunse faţa între palme, sprijinindu-şi fruntea.

— Nu putem să ne luăm o Cola? E aşa de uscat aerul aici. Numai sintetice, fibre din sticlă şi mizerie.

Halvor fu de acord şi se mai relaxă puţin. Dar apoi deveni din nou încordat. Poate că era doar o tactică cu acest sentiment de simpatie din partea inspectorului de poliţie încărunţit. Nu era aşa de drăguţ fără motiv. Doar făcuse cursuri, studiase tehnica şi psihologia interogatoriului. Ştia cum să găsească o fisură şi să repare lucrurile. Uşa se izbi în urma lui, iar Halvor profită de ocazie să-şi întindă puţin picioarele. Merse la fereastră şi se uită afară, dar fără să vadă altceva decât peretele din beton cenuşiu, care era de fapt judecătoria, şi câteva maşini de poliţie parcate. Pe birou era un calculator, un Compaq american. Poate că acolo găsiseră date despre copilăria lui. Poate că aveau şi ei coduri, la fel ca Annie, informaţiile erau chestiuni delicate. Se întreba ce fel de coduri o fi având şi cine le făcuse.

Sejer reveni şi indică din cap spre monitor.

— Este doar o jucărie. Nu prea mă interesează.

— De ce?

— Nu prea e de partea mea.

— Bineînţeles că nu. Nu poate ţine partea nimănui, de aceea poţi practic sa te bazezi pe el.

— Şi tu ai unul la fel, nu-i aşa?

— Nu, eu am un Macintosh. Îl folosesc pentru jocuri. Eu şi cu Annie obişnuiam să jucăm împreună.

Se mai deschise puţin şi zâmbi cu jumătate de gură.

— Îi plăcea cel mai mult să coboare panta pe schiuri. În felul ăsta îşi putea alege zăpada, pietrişul, granule mai dure sau mai fine, temperatura mai umedă sau mai uscată, lungimea şi greutatea schiurilor, condiţiile de vânt şi toate cele. Annie câştiga de fiecare dată. Întotdeauna îşi alegea ruta cea mai complicată, fie Deadquin's Peak sau Stonies. Alegea să coboare panta, în toiul nopţii pe timp de furtună, pe zăpadă umedă şi pe cele mai lungi schiuri, iar eu n-aveam nicio şansă.

Sejer se uită la el fără să înţeleagă nimic şi dădu din cap. Turnă Cola în două căni de plastic, apoi se aşeză din nou.

— Îl cunoşti pe Knut Jensvoll?

— Antrenorul? Ştiu cine e. Mergeam cu Annie la meciuri câteodată.

— Ţi-a plăcut de el?

Ridică din umeri.

— Nu era tocmai un tip în regulă, poate?

— Se ţinea cam mult după fete, cred.

— Şi după Annie?

— Glumeşti!

— În niciun caz. Te întreb doar.

— N-a îndrăznit. Nu s-a lăsat ademenită.

— Aşadar era dură?

— Da.

— Dar nu pot să înţeleg, Halvor. Dădu cana de plastic la o parte şi se aplecă peste masă. Toata lumea vorbeşte frumos despre Annie, de cât de puternică, de sportivă şi de integră era. Prea puţin preocupată de felul cum arăta, aproape de neatins. „Nu se lăsa ademenită." Dar totuşi a plecat cu cineva până departe în pădure şi până la marginea apei. Se pare că de bunăvoie. Şi apoi – a coborât vocea – s-a lăsat ucisă.

Halvor se uită îngrozit la el, ca şi cum i s-ar fi arătat absurdul în toată oroarea lui.

— Cineva trebuie să fi avut putere asupra ei.

— Dar era cineva care avea putere asupra lui Annie?

— Nimeni cunoscut mie. Şi în niciun caz eu.

Sejer bău din Cola.

— Al naibii că n-a lăsat nimic în urma ei. Un jurnal, de exemplu.

Halvor îşi bagă nasul în cană şi bău din ea mai mult timp.

— Dar se poate să fie aşa? continuă Sejer. Se poate să fi avut cineva o asemenea influenţă asupra ei? Cineva pe care nu îndrăznea să-l sfideze? Se poate ca Annie să fi fost implicată în ceva periculos, despre care nu trebuia să se afle? Se poate să o fi presat cineva în vreo privinţă?

— Annie era în regulă. Nu cred să fi făcut vreo prostie.

— Se pot face o mulţime de prostii şi totuşi să fii în regulă, spuse Sejer gânditor. O singură faptă nu spune multe despre un om.

Halvor reţinu exact acele cuvinte şi le păstră pentru el.

— Există droguri prin satul vostru?

— Da, normal. Au existat de ani de zile. Apare şi poliţia la anumite intervale şi face câte o razie prin localul din centru. Dar nu are nicio legătură cu asta. Annie n-a pus niciodată piciorul acolo. Din când în când îşi mai făcea cumpărăturile la chioşcul de alături.

— Halvor, spuse Sejer pe un ton serios, Annie era o fată liniştită, retrasă, căreia îi plăcea să-şi conducă propria viaţă. Dar gândeşte-te: crezi că îi era frică de ceva?

— Nu tocmai frică. Dar era… închisă. Uneori chiar nervoasă, alteori resemnată. Dar am văzut-o şi atunci când îi era frică. Nu că ar avea vreo legătură cu asta, dar îmi aduc bine aminte. Uită de el şi începu să povestească foarte serios. Mama, tatăl şi cu Sølvi erau la Trondheim, unde fetele au o mătuşă. Eu şi Annie eram singuri acasă. Urma să dorm la ea. Asta era astă primăvară. Mai întâi am mers cu bicicletele şi apoi am stat până noaptea târziu şi am ascultat CD-uri. Era destul de cald, aşa ca ne-am hotărât sa dormim în cort, în gradină. Am pregătit totul şi am mers să ne spălăm pe dinţi. Eu m-am culcat primul. Annie a venit după aceea, stătea ghemuită şi desfăcea sacul de dormit. Acolo era o viperă. Un şarpe mare, negru, încolăcit în sacul ei de dormit. Ne-am năpustit afara din cort, şi eu am mers după vecinul care locuieşte pe partea cealaltă a străzii. El spunea că şarpele se urcase în sacul de dormit ca să se încălzească şi a reuşit să-l omoare, în final. Lui Annie i-a fost atât de frică încât a vomitat. De atunci, tot timpul trebuia să-i scutur sacul de dormit când mergeam cu corturile în excursie.

— O viperă în sacul de dormit? Sejer se îngrozi amintindu-şi de propriile excursii cu cortul din tinereţea îndepărtată.

— E plin de şerpi pe dealul Fagerlund, e teren stâncos acolo. Noi întindem untură şi aşa mai alungăm o parte dintre ei.

— Untură? De ce?

— Mănâncă din ea până când cad în amorţeală. Atunci poţi să-i culegi şi cu mâna.

— În plus mai aveţi şi şarpele-monstru de pe fundul fiordului, nu?

Sejer zâmbi.

— Exact, răspunse Halvor dând şi din cap. L-am văzut şi eu. Se arată numai o dată, în anumite condiţii de vânt. De fapt, este o stâncă aflată cu mult sub suprafaţa apei, iar atunci când vântul îşi schimbă direcţia şi bate înspre larg, apa spumegă puternic de trei-patru ori. Apoi se linişteşte. E înfricoşător. Toată lume ştie ce e, dar dacă eşti singur prin acele locuri, nu te poţi îndoi nicio clipă că se poate ridica ceva din adâncuri. Prima oară când l-am văzut, am vâslit ca un nebun fără să privesc înapoi nici măcar o dată.

— Dar nu există niciun suflet pe lume care să-i fi dorit vreun rău lui Annie?

— Niciunul, răspunse el ferm. M-am tot gândit la ce s-a întâmplat şi nu înţeleg nimic. Trebuie să fi fost un nebun.

•

„Da, se gândi Sejer, se prea poate să fi fost un nebun." Îl conduse pe Halvor înapoi acasă. Duse maşina chiar până la trepte.

— Trebuie să te trezeşti devreme mâine, spuse el prietenește. S-a făcut cam târziu.

— Nu e nicio problemă.

Halvor îl plăcu şi nu prea. Era complicat.

Sări din maşină, închise uşa cu grija, sperând ca bunica să fi adormit. Ca să fie sigur, aruncă o privire prin uşa întredeschisa şi auzi ca sforăia. Apoi se aşeză din nou în faţa monitorului şi continuă de unde rămăsese. Îşi amintea în permanenţă lucruri noi, până şi faptul că Annie avusese o pisică cu ceva timp în urmă, şi pe care au găsit-o sub un nămete de zăpadă, turtită precum o pizza. Tastă numele „Baghera". Nu se întâmplă nimic. Dar nici nu se aştepta să se întâmple. Vedea acest proces ca pe unul de durată, dar totuşi se găseau şi alte posibilităţi. Undeva, într-un colţ al minţii, răsărea gândul de a rezolva problema într-un mod mai simplu. Dar încă nu-şi pierduse curajul. În plus, asta ar fi însemnat să trişeze. Dacă reuşea să afle codul de unul singur era, după părerea lui, o infracţiune mai mică. Se scarpină pe ceafă, iar apoi scrise „Top Secret", în spaţiul negru. Ca să fie sigur. Imediat după aceea scrise şi „Annie Holland" de la stânga la dreapta şi invers, asta pentru că îşi dădu brusc seama că nu încercase cea mai simplă şi mai apropiată posibilitate, pe care bineînţeles că Annie nu o folosise, aşa cum nu folosise nici *Access denied.* S-a dat puţin mai în spate, s-a întins uşor, din nou cu mâna la ceafă. Simţea nişte înţepături, ca şi cum avea ceva pe ceafă care-l irita. Nu avea nimic, dar sentimentul persista. Uimit, se întoarse şi se uită pe fereastră. Din impuls, se ridică şi trase perdelele. Avea un sentiment intens că cineva îl urmărea şi asta îl sperie. Stinse repede lumina. Afară se auzeau vag nişte paşi, ca şi cum cineva încerca să fugă fără să se facă simţit. Se uită printr-o crăpătură din perdea, dar nu văzu pe nimeni. Ştia totuşi că fusese cineva acolo, percepea asta cu întreaga lui fiinţă, ca o certitudine incontestabilă, aproape fizică. Închise calculatorul, aruncă hainele de pe el şi se strecură sub plapumă. Stătea acolo, tăcut precum un şoarece şi asculta. Se făcuse o linişte ca de mormânt, nu se auzea nici măcar foşnetul copacilor de-afară. Dar apoi, după câteva minute, auzi o maşină pornind.

•

Knut Jensvoll nu auzi maşina pentru că era ocupat cu o bormaşină electrică. Urma să pună nişte rafturi pe care să usuce pantofii sport umezi, după antrenamente. Când făcu o pauză auzi soneria de la uşă. Se uită repede pe fereastră şi-l zări pe Sejer, care stătea impunător pe treapta superioară. Se gândise că s-ar putea să vină. Stătu o clipă, ca să-şi revină, după care îşi

aranjă hainele şi bretonul. Trecuse deja printr-o serie de întrebări, în gând. Se simţea pregătit.

Un singur lucru nu-i dădea pace lui Jensvoll. Dacă aflaseră de viol. De altfel, era şi motivul pentru care veniseră. Un criminal rămâne tot criminal. Era un sistem pe care-l cunoştea destul de bine. Afişă deodată o figură îngrijorată şi se gândi că ar putea să-i pună pe gânduri, aşa că se adună şi încercă, în schimb, să zâmbească. Apoi îşi aminti ca Annie murise şi reafişă aceeaşi figură.

— Poliția. Putem intra?

Jensvoll le făcu semn că da.

— Merg doar să închid uşa de la spălătorie. Le făcu semn să intre, dispăru pentru o clipă, apoi reveni. Îl privi îngrijorat pe Skarre, în timp ce acesta îşi scotea caietul de notiţe din geacă. Jensvoll era mai bătrân decât crezuseră, se apropia sigur de cincizeci de ani şi era într-o formă excelentă. Părea să aibă kilogramele bine distribuite, un corp puternic, sănătos şi bine întreţinut, o culoare vie în obraji, o coamă de păr roşu şi o mustaţă îngrijită.

— Presupun ca e legat de Annie? întrebă el.

Sejer îi confirmă.

— Niciodată n-am fost mai îngrozit ca acum. Am cunoscut-o foarte bine, cred că pot să declar asta. Dar nu mai era în club de ceva timp. De altfel, a fost o tragedie, căci nimeni n-a mai putut s-o înlocuiască. Acum avem o fată speriată în poartă, care are tendinţa să se arunce la pământ când vine mingea. Dar măcar umple şi ea jumătate din poartă.

Se opri din vorbă şi roşi.

— Da, într-adevăr, e o tragedie, spuse Sejer, mai aspru decât ar fi dorit. De când n-aţi mai văzut-o?

— După cum v-am spus, nu mai activa în club. De toamna trecută. Din noiembrie, cred.

Se uită în ochii lui Sejer.

— Scuzaţi-mă, dar mi se pare ciudat. Locuieşte la două sute de metri mai sus de dumneavoastră, nu?

— Da, nu, am mai trecut de câteva ori pe lângă ea, cu maşina. Am crezut că întrebaţi când am avut ultima oară de-a face cu ea. Adică la antrenamente. Dar de văzut, am mai văzut-o, bineînţeles, în centru, poate prin magazine.

— Atunci vă întreb altfel: când aţi văzut-o pe Annie ultima oară?

Jensvoll se gândi puţin.

— Nici nu ştiu dacă reuşesc să-mi amintesc. A trecut ceva timp.

— Nu ne grăbim.

— Acum vreo două-trei săptămâni, poate. La poştă, cred.

— Aţi vorbit?

— Doar ne-am salutat. Nu mai era așa de vorbăreață.

— De ce a încetat să mai fie portar?

Ridică din umeri.

— Mă tem că am insistat cam mult să o fac să se răzgândească, dar fără folos. Era plictisită. Nu am crezut-o, dar astea au fost spusele ei. Voia, în schimb, să alerge. Și asta și făcea, seara și dimineața. De multe ori treceam cu mașina pe lângă ea, jos în vale. Alerga cu viteză maximă, cu picioarele ei lungi, încălțată cu pantofi de sport scumpi. Holland nu se zgârcea când era vorba de fată.

Jensvoll se aștepta ca ei să atingă subiectul, nu-și făcea iluzii că ar putea scăpa.

— Locuiți singur?

— Am divorțat cu ceva timp în urmă. Soția a luat copiii cu ea și a plecat. Acum sunt singur și mă simt bine. Nu prea mai am mult timp liber după ce termin cu munca și cu antrenamentul. Am și o echipă de băieți, iar eu joc și în echipa Old Boys. Sunt plecat cam doisprezece ore din douăzeci și patru.

— N-ați crezut-o atunci când v-a spus că era plictisită. Care credeți că a fost adevăratul motiv?

— Nu pot să-mi dau seama. Dar avea prieten și asta cere timp. El nu era deloc atletic, un slăbănog, cu picioare subțiri. Palid și fragil ca o păstaie. A venit la meciuri de câteva ori, stătea ca un băț pe banca din față, fără să scoată un sunet. Urmarea mingea, dintr-o parte în alta, fără oprire. Când plecau, nici măcar nu-i lua el rucsacul. Nu era pentru ea. Era mai puternică decât unul ca ăsta.

— Dar mai erau încă împreună.

— Nu mai spuneți? Da, fiecare cu gusturile lui.

Sejer privea în jos și se gândea la ale lui.

— Rutina mă obligă să vă întreb: unde ați fost lunea trecută, între 11:00 și 14:00?

— Luni? Vreți să spuneți, în ziua aceea? La serviciu, bineînțeles.

— Și asta se poate confirma la depozit?

— Merg mult cu mașina la acea oră. Livram marfă la domiciliu.

— Așadar erați în mașina? Singur?

— În mare parte, eram în mașină. Am dus două dulapuri de haine la o vilă din Rødtangen, o pot confirma și cei de acolo.

— La ce oră erați acolo?

— Între unu și două, poate.

— Mai precis, domnule Jensvoll.

— Mda, era mai degrabă două.

Sejer făcu un calcul în minte.

— Și orele de dinainte?

— Am tot mers pe ici, pe colo. Am dormit mai mult. Și mi-am luat o jumătate de oră pentru solar. Suntem stăpânii timpului nostru, practic. De multe ori lucrez peste program și nu sunt plătit pentru asta. Așadar, nu am conștiința încărcată. Chiar și șeful are tendința să…

— Unde ați fost, domnule Jensvoll?

— Am întârziat în ziua aceea, își drese el glasul. Am ieșit cu cineva în oraș duminică. E o prostie, firește, să ieși duminică seara în oraș când trebuie să te trezești a doua zi, dar așa a fost. Am venit pe la unu și jumătate noaptea, cam așa.

— Cu cine erați?

— Un amic. Erik Fritzner.

— Fritzner? Vecinul lui Annie?

— Da.

— Așa?

Sejer dădu din cap, privindu-l pe antrenor, cu bretonul lui buclat și cu fața bronzată.

— Credeți că Annie era o fată atrăgătoare?

Jensvoll înțelese aluzia.

— Ce fel de întrebare mai e și asta?

— Răspundeți, vă rog.

— Bineînțeles. Ați văzut cu siguranță poze.

— Da, am văzut, răspunse Sejer. Nu era numai frumoasă fizic, dar destul de dezvoltată pentru vârsta ei. Mai matură decât majoritatea adolescentelor, într-un fel. Sunteți de acord cu mine?

— Da, într-o oarecare măsură. Pe mine mă preocupau mai mult abilitățile ei în poartă.

— Bineînțeles, mi se pare normal. Dar altfel? Aveați vreodată conflicte cu fetele?

— Ce fel de conflicte?

— Vă întreb dacă ați avut conflicte, spuse Sejer pe un ton calculat. De orice fel.

— Da, am avut, firește. Adolescentele sunt firi explozive. Dar era vorba de chestiuni obișnuite. Niciuna nu voia să o înlocuiască pe Annie, niciuna nu voia să stea pe bancă. Perioade de chicoteli interminabile. Iubiți prin tribune.

— Dar cu Annie?

— Da, ce-i cu ea?

— Ați avut vreodată conflicte cu Annie?

Își împreună brațele, dând totodată din cap.

— Da, am avut. În ziua în care a sunat să spună că se retrage. Am pronunţat câteva cuvinte disperate de la care ar fi trebuit să mă abţin. Poate că a luat asta drept un compliment, cine ştie. A încheiat convorbirea, a închis receptorul şi în ziua următoare a predat costumul. Nimic mai mult.

— Şi a fost singura dată când aţi avut o neînţelegere?

— Da, aşa e. Singura.

Sejer se uită la el şi îi făcu un semn lui Skarre. Conversaţia se încheiase. Se îndreptă spre uşă, Jensvoll îi conduse şi un fel de frustrare ascunsă părea pe punctul sa izbucnească.

— Sincer vorbind, spuse el iritat, în clipa în care Sejer deschise uşa, de ce vă prefaceţi că nu mi-aţi scotocit prin cazier? Credeţi că nu am atâta imaginaţie încât să-mi dau seama că e primul lucru pe care-l faceţi? Şi că de aceea sunteţi aici? Ştiu cum gândiţi.

Sejer se întoarse şi-l privi.

— Aveţi cea mai vagă idee ce se va întâmpla cu echipa mea dacă povestea asta se va răspândi prin sat? Fetele vor fi închise în camerele lor. Toată echipa de atletism se va nărui precum o casă dărăpănată şi atâţia ani de muncă vor fi reduşi la zero! Îşi ridica tonul vocii pe măsură ce vorbea. Şi dacă este un lucru de care satul are nevoie, ăla este echipa de handbal. Restul stau prin baruri şi îşi cumpără droguri. Este de fapt singura alternativă. Doar ca să ştiţi ce veţi provoca dacă răspândiţi ceea ce ştiţi. În plus, asta a fost acum unsprezece ani!

— N-am spus nici măcar un cuvânt legat de asta, îi răspunse Sejer calm. Şi dacă vă veţi mai tempera vocea, probabil că oamenii n-o să afle.

Jensvoll se calmă şi roşi. Se retrase instantaneu în hol, iar Skarre închise uşa după el.

— Dumnezeule, zise acesta. O mină de teren cu păr şi mustaţă.

— Dacă am fi avut destui oameni, spuse Sejer dur, l-aş fi aranjat puţin.

— De ce?

Skarre se uita nedumerit la el.

— Doar ca să fiu urâcios, probabil.

•

Fritzner stătea întins pe spate în iolă şi lua câte o gură din berea Hansa Premium. După fiecare înghiţitură trăgea câte un fum din ţigară, în timp ce creierul îi era complet absorbit de lectura cărţii pe care o sprijinea de genunchi. Un val de bere şi de nicotină i se infiltra în sânge. După o clipă, lăsă berea deoparte şi merse la fereastră. De acolo putea vedea fereastra camerei lui Annie. Perdelele erau trase chiar dacă era doar amiază, ca şi cum camera ei n-ar mai fi fost o cameră obişnuită, ci un loc sfânt în care nimeni nu mai avea voie să se uite. Se vedea o lumină slabă de la o veioză. „Poate

cea de pe birou", se gândi el. Apoi se uită spre drum şi văzu maşina poliţiei parcată în dreptul căsuţelor poştale. Tânărul ofiţer cu părul creţ venea spre case. Probabil mergea la familia Holland ca sa le mai dea detalii.

Nu părea să fie foarte serios. Mergea cu paşi lenţi, cu faţa spre cer, o figură subţire cu nişte cârlionţi mari, sigur în ciuda regulamentului de serviciu. Deodată se întoarse la stânga şi merse spre curtea lui. Fritzner se încruntă. Se uită automat spre stradă ca să vadă dacă vizita aceasta fusese înregistrată de către vecini. Fusese. Isaksen era în curte şi aduna frunze.

Skarre salută, intră şi merse spre fereastră, exact cum făcuse şi el.

— Vă puteţi uita în camera lui Annie de aici, constată el.

— Da, am să mă uit.

Fritzner continuă.

— De fapt sunt un nenorocit bătrân. Stăteam adeseori, mă holbam şi salivam, în speranţa că văd ceva. Dar nu era genul care să se expună. Întâi îşi trăgea perdelele, şi apoi îşi dădea puloverul jos. Puteam să-i văd silueta dacă aprindea lumina din tavan şi perdeaua nu avea prea multe falduri. Nu era rău nici atât. Nu-şi putu reţine un zâmbet la vederea expresiei lui Skarre. Să fiu sincer, continuă el, aşa ar trebui să fim cu toţii. N-am avut niciun chef să mă însor. Dar totuşi mi-ar fi plăcut să am un copil sau doi, aşa, ca să las şi eu ceva în urmă. Şi mai ales cu Annie. Era o femeie care-ţi stârnea pofte de reproducere, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Skarre nu-i răspunse încă. Stătea şi mesteca o sămânţă de susan rămasă printre măsele.

— Înaltă şi suplă, cu umerii laţi, picioarele lungi. Ageră la minte. Frumoasă precum o zână din pădurea Finn. Cu alte cuvinte, un bagaj genetic de primă clasă.

— Dar era doar o adolescentă.

— Au timp să mai crească.

— Da, dar poate nu şi Annie, completă el scurt.

— Serios vorbind, reluă, mă apropii de cincizeci de ani şi am la fel de multe fantezii ca alţi bărbaţi. Sunt şi singur, pe deasupra. Dar când eşti burlac, trebuie să ai unele privilegii, nu credeţi? Nu stă nimeni în bucătărie, la cratiţă, în timp ce eu mă uit după femei. Dacă aţi fi locuit vizavi de Annie, nu v-aţi fi aruncat şi dumneavoastră o privire în casă din când în când? Doar nu e o crimă, nu?

— Nu, nu e.

Skarre studie iola şi jumătatea de bere de pe margine. Începu să analizeze dacă era destul de mare ca să…

— Aţi găsit ceva? întrebă Fritzner curios.

— Bineînțeles. Avem martori muți. Știți, o sumedenie de lucruri peste tot. Cu toții lasă câte ceva în urmă.

Skarre se uita la Fritzner în timp ce spunea asta. Bărbatul stătea cu o mână în buzunar, iar prin material se vedea cum își strânge pumnul.

— Înțeleg. Știți probabil că avem și un idiot în sat?

— Poftim?

— Un bolnav mintal care locuiește cu tatăl său pe strada dinspre Kollen. El are, se pare, un interes deosebit pentru femei.

— Raymond Låke. Da, îl știm. Dar nu e bolnav mintal.

— A, nu, nu e?

— Are doar un cromozom în plus.

— Aș spune mai degrabă că are ceva în minus, dacă m-ai întreba pe mine.

Skarre clatină din cap și se uită din nou spre fereastra acoperită a casei familiei Holland.

— De ce credeți că se bagă o viperă într-un sac de dormit?

Fritzner făcu ochii cât cepele.

— Dumnezeule, câte știți! Și eu m-am întrebat același lucru. Chiar uitasem, dar a fost o dramă, pe cuvânt. Și ce adăpost de hibernat, nu-i așa? Din acela cu puf, cum sunt sacii de dormit de la Ajungilak. Stăteam aici în iolă cu un whisky, când a sunat la ușă prietenul ei. Văzuseră că era lumină înăuntru. Annie stătea într-un colț al camerei de zi, albă ca varul. Arăta destul de rezistentă, dar nu și atunci. Arăta într-adevăr speriată.

— Cum ați reușit să-l scoateți? întrebă Skarre curios.

— Dragul meu, dar a fost o nimica toată. Cu găleata mea. Mai întâi am făcut o gaură în fundul galeții cu o suliță, cam de mărimea unei monede. Am intrat în cort. Nu mai era în sac, se strecurase într-un colț și se încolăcise acolo. Era uriaș. Am aruncat găleata deasupra lui și am pus piciorul peste ea. Prin gaură am dat cu spray Baygon.

— Ce e ăla?

— Un insecticid foarte toxic. Nu se vinde în magazine. Șarpele a murit pe loc.

— Atunci de unde aveți acces la așa ceva?

— Lucrez la Anticimex. Pentru distrugerea viețuitoarelor dăunătoare. Muște, gândaci sau orice fel de insecte.

— Aha? Și apoi?

— Și apoi prietenul ei a adus un cuțit, am tăiat porcăria aia în două, am pus-o într-o pungă și l-am aruncat în coșul meu de gunoi. Chiar îmi era milă de Annie. Nici n-a îndrăznit să doarmă în patul ei în seara aceea. Dădu din cap la reamintirea acelui moment. Dar n-ați venit aici ca să vorbim de cariera mea de Superman, nu-i așa? De ce-ați venit de fapt?

— Păi, spuse Skarre, îndepărtând un cârlionț de pe frunte… Șeful spune că trebuie să luăm întotdeauna de două ori pulsul.

— Așa vasăzică? Ei bine, pulsul meu e destul de stabil. Dar încă nu pot să concep faptul că cineva i-a luat viața lui Annie. O fată cu totul obișnuită. Aici, în acest sat, pe strada asta. Nici familia ei nu poate să conceapă acest lucru. De acum o să-i păstreze camera neatinsă ani de zile, exact ca în clipa când a părăsit-o. Am mai auzit asta. Crezi că poate fi vorba de o dorință ascunsă că ar putea să reapară la un moment dat?

— Poate. Veți merge la înmormântare?

— Toți din sat vin. Așa se întâmplă când stai într-un loc mic. Nu-ți ajută să faci ceva în secret. Oamenii simt că e dreptul lor să participe. E o chestiune reciprocă. Imposibil să ții un secret.

— Poate că e un avantaj pentru noi, spuse Skarre, dacă ucigașul e de prin aceste locuri.

Fritzner merse până la iolă, luă sticlă și o goli.

— Credeți ca e de pe-aici?

— Să zicem că sperăm.

— Eu nu prea sper. Dar dacă e așa, sper să-l prindeți cât mai repede. Probabil că toate cele douăzeci de case de pe stradă au înregistrat faptul că ai venit la mine. Pentru a doua oară spuse lucrul acesta.

— Vă deranjează?

— Bineînțeles. Vreau să continui să locuiesc aici.

— Dar nu e niciun motiv să nu o faceți.

— Vom vedea. Fiind burlac, sunt mai expus.

— De ce?

— Nu li se pare normal ca un bărbat să nu aibă o femeie. Se așteaptă ca fiecare să-și găsească o femeie, mai ales când se apropie de patruzeci de ani. Dacă nu se întâmplă, atunci trebuie să existe un motiv.

— Acum cred că deveniți paranoic.

— Nu știți cum e să locuiești așa de îngrămădit. Vor veni zile grele de-acum încolo pentru foarte mulți dintre noi.

— Vă gândiți la cineva anume?

— Într-un fel, da.

— Jensvoll, de exemplu?

Nu răspunse. Stătu și se gândi puțin. Se uită cu coada ochiului la Skarre și păru că ia brusc o decizie. Își scoase o mână din buzunar, în care ținea ceva.

— Voiam doar să-ți arăt asta.

Skarre se uită la el. Părea să fie un elastic de păr, îmbrăcat în material albastru și cu periuțe pe el.

— E al lui Annie, spuse Fritzner, privindu-l fix. L-am găsit în maşină. Pe jos, în faţă, între scaun şi uşă. Am dus-o cu maşina în centru cam acum o săptămână. Elasticul a rămas de atunci la mine.

— Şi de ce vreţi să mi-l daţi mie?

Oftă.

— Puteam să tac, nu? Să-l fi ars în şemineu, fără să spun măcar o vorbă. Vreau să vă arăt că joc cu cărţile pe masă.

— Nu m-am gândit nicio clipă că aţi juca altfel, spuse Skarre.

Fritzner zâmbi.

— Credeţi că-s prost?

— Posibil, răspunse Skarre şi îi întoarse zâmbetul. Poate că încercaţi să mă păcăliţi. Poate că aveţi o tactică atât de bună încât această confesiune înduioşătoare nu e decât o înscenare. Iau cu mine elasticul. Şi o să vă am în vedere mai mult ca înainte.

Fritzner păli. Skarre nu se putu abţine să nu râdă.

— De unde aţi luat numele ăsta pe care l-aţi pus pe barcă? întrebă el curios, uitându-se la iolă. E un nume bizar pentru o barcă: *Narco Traficante*?

— Din impuls.

Încercă să-şi revină după acest episod.

— Dar e un nume cu rezonanţă, nu credeţi?

Se uită îngrijorat spre tânărul ofiţer.

— Aţi fost vreodată cu barca în larg?

— Niciodată, recunoscu acesta. Am un al naibii rău de mare.

•

Procurorul decise. Annie Holland trebuia să fie înmormântată, iar Eddie se uita la ceas văzând că trecuseră mai mult de o zi şi o noapte de la prima lopată cu pământ uscat căzută peste sicriu. Pământ peste Annie. Plin de crenguţe, pietre şi viermi. În buzunar avea o hârtie mototolită, câteva cuvinte pe care ar fi vrut să le citească, stând lângă sicriu, după predică. Faptul că n-a putut decât să stea nemişcat, plângând cu suspine, o să-l marcheze pentru tot restul vieţii.

— Mă gândesc dacă nu cumva Sølvi are o problemă, spuse el, ducând vârful degetului la frunte, după care se răzgândi şi-l duse la tâmplă. Asta nu se vede la scanner, dar este acolo. A învăţat ce era de învăţat pe lumea asta, dar e puţin mai înceată. Poate că priveşte lucrurile dintr-o singură perspectivă. Dar să nu vorbiţi cu Ada despre asta, continuă el.

— Neagă acest lucru? întrebă Sejer.

— Spune că, din moment ce nu se vede nimic, n-ar putea să fie vreo problemă. Oamenii sunt doar diferiţi, mai spune ea.

Sejer îl chemă la birou. Era cufundat încă în întuneric.

— Trebuie să vă întreb ceva, spuse Sejer cu grijă. Dacă Annie s-ar fi întâlnit cu Axel Bjørk pe drum, ar fi urcat în maşina lui?

Întrebarea îl lăsă cu gura căscată de uimire.

— E cel mai monstruos gând pe care l-aş fi putut auzi vreodată, răspunse acesta.

— A avut loc o crimă monstruoasă. Puteţi doar să-mi răspundeţi la întrebare? Nu-i cunosc pe aceşti oameni, cum de altfel nici pe dumneata, şi privesc asta ca pe un avantaj.

— Tatăl lui Sølvi, repetă el gânditor. Da, poate. Au fost pe la el de vreo două, trei ori, deci îl cunoştea. Ar fi urcat în maşină dacă ar fi invitat-o. De ce să nu urce?

— Ce fel de relaţie aveţi cu el?

— Niciun fel de relaţie.

— Dar aţi vorbit cu el?

— Puţin. Ada îl ţinea mereu la uşă. Susţinea că încearcă să intre cu forţa.

— Şi dumneavoastră ce credeţi?

Se răsuci în scaun, ca şi cum slăbiciunea lui ar fi devenit neplăcut de vizibilă.

— Era stupid. Nu avea ce să strice între noi. Voia doar să o vadă pe Sølvi din când în când. Acum n-a mai rămas cu nimic. Şi-a pierdut şi slujba.

— Dar Sølvi? I-ar plăcea să-l viziteze?

— Mă tem că Ada i-a distrus cheful. Poate fi destul de dură. Bjørk a şi renunţat. L-am văzut însă la înmormântare. Acolo a reuşit să o zărească. Nu e uşor să te opui Adei, înţelegeţi, spuse el din suflet. Asta nu înseamnă că îmi este frică sau ceva de genul ăsta, râse ironic. Dar îşi iese din fire. Nu e uşor de explicat. Îşi iese complet din fire şi eu nu o suport.

Nu tăcu nicio clipă, iar Sejer stătea liniştit şi aştepta, încercând să-şi imagineze jocul complex dintre aceşti oameni. Cum mii de fire se împletiseră de-a lungul timpului şi ţesuseră o plasă dură şi deasă, în care oamenii deveneau captivi. Mecanismul din spatele acestui proces îl fascina, ca şi împotrivirea omului de a lua cuţitul şi de a se elibera, deşi tânjeşte după libertate. Era evident că Holland voia să iasă din plasa Adei, dar erau mii de lucruri mărunte care îl reţineau. Făcuse o alegere şi trebuia să rămână prins în plasa ei lipicioasă pentru tot restul vieţii. Decizia crease o atitudine de supunere în întreaga lui fiinţă.

— Nu aveţi nimic nou? întrebă el după scurt timp.

— Din păcate, nu, răspunse Sejer. Tot ce avem sunt o mulţime de oameni care vorbesc frumos şi cu căldură despre Annie. Datele tehnice sunt puţine şi nu ne-au dat niciun indiciu. N-ar exista niciun motiv plauzibil. Annie nu a fost abuzată sexual, nici maltratată. Nu s-a observat nimic deosebit în

apropierea dealului Kollen în acea zi, iar cei care au trecut prin zonă cu maşina s-au prezentat la noi şi au fost cercetaţi. Aici ne confruntăm cu o excepţie, dar maşina a fost, de altfel, atât de vag descrisă, încât nu ne ajută cu nimic. Motociclistul de la magazinul Horgen pare să fi intrat în pământ. Poate că a fost un turist în trecere. Nimeni n-a văzut numărul de înmatriculare, poate că era străin. Am căutat rucsacul ei cu scafandri, dar nu l-am găsit, de aceea ne gândim că trebuie să fie încă în posesia autorului. Dar nu avem niciun mandat de arestare şi, prin urmare, nici nu putem să cercetăm pe nimeni. Nici nu avem o teorie concretă. Avem atât de puţine dovezi încât ajungem să facem speculaţii. Se poate, de exemplu, ca Annie să fi aflat informaţii delicate, poate doar din întâmplare, iar cineva a omorât-o ca să se asigure de tăcerea ei. În acest caz, acele informaţii trebuie să fi fost compromiţătoare, dacă s-a ajuns la omor. Era dezbrăcată, dar neatinsă, şi asta poate însemna că ucigaşul a vrut să ne conducă spre o teorie a unui abuz sexual, probabil pentru a ne distrage atenţia de la adevăratul motiv. De aceea, conchise el, ne preocupă trecutul fetei.

Se opri şi se scarpină în podul palmei, unde avea o pată roşie de mărimea unei monede de douăzeci de coroane.

— Sunteţi unul dintre cei care au cunoscut-o cel mai bine. Şi cred că v-aţi făcut mii de gânduri. Trebuie să vă mai întreb o dată dacă a fost ceva în trecutul lui Annie, orice: trăiri, cunoştinţe, declaraţii, impresii care v-au surprins. Nu vă gândiţi la ceva anume. Amintiţi-vă dacă v-a uimit ceva. Găsiţi şi cel mai mărunt lucru, chiar dacă vi s-ar părea neînsemnat, atâta vreme cât v-a marcat. Vreo reacţie neaşteptată. Replici, aluzii, fapte. Annie trecea printr-o fază de schimbare a comportamentului. Am impresia ca era mai mult decât simpla pubertate. Sunteţi de acord cu mine?

— Ada spune că…

— Dar dumneavoastră ce spuneţi?

Sejer se uită în ochii lui.

— L-a respins pe Halvor, n-a mai jucat ca portar şi apoi s-a închis în ea. S-a întâmplat ceva neobişnuit în perioada aceea?

— Aţi vorbit cu Jensvoll?

— Da, am vorbit.

— Da, păi, auzisem nişte zvonuri, dar poate că nu a fost aşa. Circulă cam multe zvonuri pe la noi, adăugă el, puţin stânjenit şi roşu în obraji.

— Ce vreţi sa spuneţi cu asta?

— Annie mi-a menţionat doar, odată, că ar fi fost închis. Cu mult timp în urmă. Nu ştiu pentru ce.

— Annie ştia?

— Deci *a fost* închis?

— Da, așa e, a fost. Dar nu credeam că se știe. Îi verificăm pe toți apropiații lui Annie dacă au alibi sau alte asemenea lucruri. Am vorbit cu mai mult de trei sute de oameni. Dar, din păcate, n-am remarcat pe nimeni ca suspect.

— Pe strada dinspre Kollen locuiește un bărbat, mormăi Holland, nu tocmai în regulă. Am auzit că s-a mai dat la fete.

— Am vorbit și cu el, spuse Sejer răbdător. El a găsit-o pe Annie.

— Da, și atunci?

— Are alibi.

— Doar să fie cineva de încredere.

Sejer se gândi la Ragnhild și evită să-i spună lui Holland ca alibiul lui era un copil de șase ani.

— De ce credeți că a încetat să mai aibă grijă de copii?

— Cred că se maturizase pentru asta.

— Dar am înțeles că era preocupată în mod special de copii. De aceea mi se pare ciudat.

— Ani la rândul n-a făcut altceva. Întâi temele și apoi afară, pe străzi, ca să vadă dacă avea nevoie cineva să plimbe un cărucior. Și dacă era gălăgie pe stradă, apărea ea și făcea liniște și ordine. Săracul copil, cel care aruncase primul piatra, trebuia să fie așa de drăguț și să recunoască. Își primea iertarea și totul era frumos. Se pricepea să medieze conflicte. Avea autoritate și toți făceau cum spunea ea. Chiar și băieții.

— Fire diplomatică, altfel spus?

— Exact. Îi plăcea să aranjeze lucrurile. Nu suporta conflictele nesoluționate. Dacă era ceva cu Sølvi, de exemplu, întotdeauna găsea o soluție pentru noi. Era un fel de intermediar. Dar, într-un fel… își pierduse interesul și pentru asta. Nu se mai implica la fel de mult ca înainte.

— De când? întrebă Sejer.

— De toamna trecută.

— Ce s-a întâmplat toamna trecută?

— Asta am povestit deja. Nu mai voia să fie în club, nu mai voia să fie împreună cu oamenii în același fel ca înainte.

— Dar de ce?

— Nu știu, spuse el disperat. Vă tot spun că nici eu nu înțeleg.

— Încercați să priviți mai departe de dumneavoastră și de familie. Dincolo de Halvor, de club și de problemele cu Axel Bjørk. S-a întâmplat ceva în sat în perioada aceea, care n-a avut neapărat legătură cu voi?

Holland dădu nervos din mâini.

— Da, într-un fel, dar n-are nicio legătură cu asta. Unul dintre copiii de care avea grijă a murit într-un accident tragic. Asta n-a îmbunătățit cu nimic

lucrurile. Annie nu mai lua parte la nimic. Singurul lucru la care se gândea era să-şi ia pantofii sport şi să alerge departe de casa, de stradă.

Sejer simţi că inima îi bătea mai tare.

— Vreţi să repetaţi ce-aţi spus?

Îşi puse coatele pe masă.

— Unul dintre copiii de care avea deseori grijă a murit într-un accident. Se numea Eskil.

— S-a întâmplat în timp ce Annie era cu el?

— Nu, nu! Holland se uită îngrozit la el. Nu, sunteţi nebun! Annie era foarte atentă când purta răspunderea pentru copiii altora. Nu-i scăpa nicio clipă din priviri.

— Cum s-a întâmplat?

— Acasă la ei. Avea puţin peste doi ani când s-a întâmplat. Annie a fost foarte afectată. Şi noi toţi, fiindcă îi cunoşteam.

— Şi când s-a întâmplat?

— Toamna trecută, v-am mai spus. Atunci când a renunţat la toate. Se întâmplaseră atâtea atunci, niciun lucru bun pentru noi. Suna şi Halvor, suna şi Jensvoll. Bjørk insista mereu să o vadă pe Sølvi, iar cu Ada nu se mai putea sta în casă!

Tăcu, iar apoi păru să-i fie ruşine.

— Mai exact, când a avut loc decesul acela, domnule Holland?

— Cred că era în noiembrie. Nu-mi amintesc data.

— Dar s-a întâmplat înainte sau după ce n-a mai mers la club?

— Nu-mi amintesc.

— Atunci o să continuăm până când îţi aminteşti. Ce fel de accident a fost?

— S-a înecat cu ceva. Stătea, se pare, singur în bucătărie şi mânca.

— De ce nu mi-aţi povestit deloc despre asta?

Holland se uită la el, nemulţumit.

— Doar cercetaţi moartea lui Annie, şopti el.

— Da, cu asta mă ocup. Dar nu pot exclude niciun fel de detalii, e la fel de important.

Urmă o pauză lungă. Holland transpira pe fruntea lui lată şi îşi freca degetele neîncetat ca şi cum nu le-ar mai fi simţit. O sumedenie de poze idioate îi apăreau în minte: poze cu Annie în salopetă roşie, purtând o şapcă de absolvire[10], Annie în rochie de mireasă, Annie cu un nou-născut în braţe. Poze pe care nu le-ar mai putea face niciodată.

— Povestiţi-mi despre Annie, despre felul cum a reacţionat.

[10] Absolvenţii de liceu norvegieni se numesc *russ* şi poartă, timp de o lună înainte de examenele finale, astfel de salopete roşii, albastre sau negre, în funcţie de profil. Culoarea roşie aparţine profilului teoretic. (n.tr.).

Holland se îndreptă în scaun şi se gândi.

— Nu-mi amintesc data, dar îmi amintesc ziua aceea, căci am dormit mai mult. Aveam zi liberă. Annie a întârziat la autobuz şi a venit mai devreme acasă pentru că nu se simţea prea bine. N-am îndrăznit să-i povestesc imediat ce a intrat. A mers şi s-a culcat, spunea că vrea să doarmă puţin.

— Era bolnavă?

— Da, nu, n-a fost niciodată bolnavă. Doar ceva trecător. S-a trezit mai târziu în după-amiaza aceea, iar eu stăteam în camera de zi, îngrozit. În final, am intrat la ea în cameră şi m-am aşezat pe marginea patului.

— Continuaţi.

— A înlemnit, spuse el gânditor. A rămas nemişcată şi i s-a făcut frică. S-a întors doar şi şi-a tras plapuma peste cap. Mă gândesc ce s-ar putea spune la o asemenea veste? Zilele următoare nu prea mai ştia de ea, suferea în tăcere. Ada a vrut să le ducă flori acasă, dar ea s-a opus. Nici la înmormântare n-a vrut să meargă.

— Dumneavoastră şi soţia aţi fost?

— Da, am fost. Ada era îngrijorată că Annie nu voia, dar am încercat să-i explic faptul că e dur pentru un copil să meargă la înmormântare. Annie avea doar paisprezece ani. Copiii de acea vârstă nu ştiu cum să se poarte, ce să spună, nu-i aşa?

— Hmm, mormăi Sejer. Dar a mers poate la mormânt mai târziu?

— Da, sigur. A mers. De mai multe ori. Dar n-a mai intrat de atunci în casa părinţilor.

— Dar a vorbit totuşi cu ei, nu? Dacă era un copil de care avea mereu grijă?

— Da, a vorbit. Avea multe în comun cu ei. Mai ales cu mama. De altfel, ea s-a mutat. S-au despărţit după un timp. E greu, desigur, să mai fie apropiaţi unul de celalalt după o asemenea tragedie. Trebuie, într-un fel, să o iei de la capăt. Niciunul nu poate să rămână la fel.

Se pierduse în conversaţie şi acum vorbea cu sine însuşi, ca şi cum celalalt nu mai era prezent.

— Doar Sølvi a rămas la fel. Mă uimeşte profund faptul că poate fi la fel după toate cele întâmplate. Dar are şi un fel anume de a fi. Şi trebuie să acceptăm copiii pe care îi avem, nu?

— Şi Annie? întrebă Sejer precaut.

— Da, Annie, mormăi el. Annie n-a mai fost niciodată aceeaşi. Cred că o chinuia gândul că o să murim cu toţii. Îmi aduc aminte de când eram eu mic şi mama murise. A fost cel mai rău lucru de pe lume. Nu faptul ca a murit şi că a plecat definitiv. Ci faptul ca şi eu voi muri. Şi tata, şi toţi cunoscuţii.

Avea ochii pierduţi, iar Sejer stătea cu ambele mâini pe birou şi îl asculta cu răbdare.

— Avem mai multe de discutat, domnule Holland, concluzionă el. Dar este un lucru pe care trebuie să-l aflaţi mai întâi.

— Nu cred că sunt în stare să aud mai multe.

— Nu pot să vă ascund acest lucru. Nu mă lasă conştiinţa.

— Ce e?

— Va aduceţi aminte dacă Annie s-a plâns vreodată de dureri?

— Nu, nu s-a plâns decât înainte să-i cumpăr pantofi sport cu amortizor de şoc. O dureau picioarele.

— Mă refer la dureri în regiunea abdominală.

Holland se uită la el, puţin nesigur.

— N-am auzit-o niciodată. Poate că ar trebui să o întrebaţi pe Ada.

— Vă întreb pe dumneavoastră pentru că mi-am dat seama că eraţi cel mai apropiat de ea.

— Da, dar cât priveşte chestiunile acestea feminine, n-am auzit-o niciodată plângându-se.

— Avea o tumoare la un ovar.

— Tumoare?

— Da, o tumoare cam de mărimea unui ou. Malignă. Se întinsese până la ficat.

Holland rămase inert.

— Se înşală medicul, spuse el hotărât. Nu era nimeni mai sănătos decât Annie.

— Avea o tumoare malignă la ovar, repetă Sejer cu fermitate. S-ar fi îmbolnăvit în scurt timp. Erau foarte mari şanse ca boala să ducă la deces.

— Vreţi să spuneţi că ar fi murit oricum?

Vocea lui Holland devenise agresivă.

— Asta spune medicul legist.

— Deci să mă bucur că a scăpat de suferinţă?

Puse această întrebare aproape cu ură, iar o picătură de salivă ajunse pe fruntea lui Sejer.

Holland îşi ascunse faţa între palme.

— Nu, nu, nu asta am vrut să spun, continuă Sejer cu o voce pe jumătate sufocată, dar pur şi simplu nu înţeleg ce se întâmplă. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le înţeleg. Fie nu a descoperit nici ea boala, fie a inhibat durerile de bunăvoie, fără să consulte un medic. Acest fapt nu e înregistrat în jurnalul ei medical.

— De fapt nu este nimic în jurnalul ei medical. Niciodată n-a durut-o nimic. De-a lungul anilor n-a făcut decât câteva vaccinuri şi asta a fost tot.

— Mai este un lucru pe care aş vrea să-l faceţi, continuă Sejer. Aş vrea să vorbiţi cu doamna Holland şi să o rugaţi sa vină la secţie. Avem nevoie de amprentele dumneaei.

Holland zâmbi obosit şi se lăsă pe spate, în scaun. Nu dormise de mult timp şi nimic nu mai era la locul lui pentru el. Chipul inspectorului de poliţie se mişcă uşor, ca şi perdeaua de la fereastră, sau poate că era doar din cauza curentului, nu era sigur.

— Pe catarama curelei lui Annie am găsit două amprente. Una din ele era chiar a ei. Cealaltă poate fi a soţiei dumneavoastră. A povestit că de multe ori îi pregătea hainele dimineaţa şi atunci se poate să fi lăsat ea amprenta pe cataramă. Dacă nu este a ei, atunci poate fi a autorului crimei. El a dezbrăcat-o, şi atunci i-a atins şi catarama.

Holland înţelese în final.

— Rugaţi-o pe soţia dumitale să vină cât de repede posibil. Să întrebe de Skarre.

— Eczema aceea a dumitale, spuse Holland indicând spre mâna lui. Am auzit că cenuşa e bună.

— Cenuşă?

— Să presari cenuşă pe zona aceea. Cenuşa e ceva nemaiîntâlnit de curat. Conţine săruri şi minerale.

Sejer nu îi răspunse. Gândurile lui Holland nu mai prindeau glas. Sejer îl lăsă cufundat în lumea lui. Era atâta linişte în cameră încât puteau să o audă pe Annie.

•

Halvor mâncase crenvurşti şi varză fiartă la masa pliantă din bucătărie. Curăţă şi apoi întinse o pătură peste bunica lui care moţăia pe canapea. Merse după aceea în cameră, trase perdelele şi se aşeză în faţa monitorului. Aşa îşi petrecea acum mare parte a timpului liber. Încercase câteva dintre melodiile care îi plăceau lui Annie şi tastase titluri şi nume de artişti pe care îi găsise în teancul de CD-uri. Apoi încercă, neîncrezător, cu titluri de filme, căci nu era stilul ei să aleagă un cod de acces în felul acesta. Operaţiunea părea aproape imposibilă. În plus, putea să schimbe acest cod pe parcurs, aşa cum făceau serviciile de securitate când era vorba de operaţiuni militare secrete. Ei foloseau coduri care se schimbau automat de mai multe ori pe secundă. Citise asta într-o revistă de la Ra Data. Un cod care se schimba în permanenţă era aproape imposibil de spart. Încercă să-şi amintească ultima oară când îşi deschisese fiecare documentele şi când le codificase după aceea. Se întâmplase cu mai multe luni în urmă, toamna. Îl cuprinse un sentiment de disperare gândindu-se la toate combinaţiile care erau posibile cu cifrele, semnele şi literele de pe tastatură. Dar era sigur ca nu folosise un

cod fără o semnificaţie anume. Folosise ceva care o marcase sau care îi era cunoscut şi drag. Cunoştea şi el o parte dintre lucrurile care îi fuseseră dragi şi se hotărî să continue până când bunica strigă din camera de zi unde se odihnise de amiaza. Atunci luă o pauză să-i facă o cafea şi să-i ungă unt pe nişte *lefse*[11] sau să-i ducă vafe dacă aveau. De ruşine, se uită şi la televizor pentru un timp, ca să-i ţină companie. Dar se întoarse în camera lui cât de repede putu după aceea. Bunica nu îi spuse nimic. Rămase treaz până la miezul nopţii, apoi se strecură în pat şi stinse lumina. Stătea în pat şi asculta de fiecare dată, înainte să adoarmă. De multe ori nu putea să adoarmă deloc, şi atunci se strecura în camera bunicii şi lua un somnifer din sticluţa ei. Nu mai auzi paşi afară. În timp ce aştepta să adoarmă, se gândi la Annie. Culoarea ei preferată era albastrul. Ciocolata care îi plăcea cel mai mult era Dove cu stafide. Reţinuse în gând câteva cuvinte pe care le păstrase pentru mai târziu. Asta presupunea să nu cedeze. Când, în final, ar găsi codul ales de ea şi şi-ar da seama cât de evident era, şi-ar spune: „Ar fi trebuit să mă gândesc la asta!”

Afară în curte era întuneric şi linişte. Cuşca câinelui era goală, dar din stradă nu se putea vedea, şi un hoţ putea fi convins că era un câine înăuntru, după cum arăta, ca o gură larg deschisă şi fără dinţi. În spatele cuştii era o magazie, cu un depozit modest de lemne, bicicleta lui, un televizor alb-negru şi o grămadă de ziare, toate vechi. Nu putea ţine minte când se recicla hârtie şi nici nu citea ziarul local vreodată. Înăuntru, în spatele unei saltele gonflabile, era rucsacul lui Annie.

•

Alergase până la Bruvann şi înapoi. Făcuse treisprezece kilometri. Încercase să nu depăşească pragul durerii, cel puţin în drum spre casă. Elise obişnuia să-i toarne un pahar de Farris, rece ca gheaţa, şi să-l aştepte cu el când ieşea din duş. Adeseori n-avea decât un prosop în jurul brâului. Acum nu-l mai aştepta nimeni în afara câinelui, care ridica nerăbdător capul când deschidea uşa şi lăsa să iasă aburul din duş. Acum se îmbrăca în baie şi îşi găsea singur sticla cu apă, o desfăcea pe marginea mesei din bucătărie şi bea direct din ea. Cineva sună la uşa tocmai când ajunsese la jumătatea sticlei. Nu se întâmpla prea des să sune cineva la uşa lui Sejer, de aceea fu surprins. Ridică un deget de avertisment către câine şi merse să deschidă. Afară era Skarre, sprijinit de balustradă şi cu un picior pe scări, indicând faptul că s-ar fi retras imediat dacă nu deschidea nimeni.

— Eram prin apropiere, îl informă acesta.

[11] Tip de turtă dulce. (n.tr.).

Arăta altfel. Nu mai avea cârlionți, era tuns foarte scurt. Acum părul părea mai închis la culoare și îi dădea o notă de maturitate. Avea și urechile puțin în afară.

— Frumoasă freză, spuse Sejer. Poftește înăuntru.

Kollberg se apropie în felul lui obișnuit, cu un pas săltat.

— Își mai iese din fire, spuse el resemnat. Dar e destul de docil.

— Așa și trebuie să fie la cât de mare e. Arată ca un lup, omule.

— Scopul era să arate ca un leu. Asta a intenționat și el, cel care a încrucișat rasele și a creat primul Leonberger.

Sejer intră în camera de zi.

— Era din orașul Leonberg, în Germania, și voia să facă o mascotă a orașului.

— Un leu?

Skarre studie animalul uriaș și zâmbi.

— Nu, eu n-am atâta bunăvoință.

Își scoase geaca de pe el și o aruncă pe băncuța de lângă telefon.

— Ai reușit azi să vorbești între patru ochi cu Holland?

— Da. Tu ce-ai făcut?

— Am vizitat-o pe bunica lui Halvor.

— Așa deci?

— M-a servit cu turte și cafea, și cu toate nenorocirile vârstei sale. Auzi, spuse el încet, acum știu cum e să fii bătrân.

— Și cum e?

— Decădere lentă. Un proces care se furișează aproape insesizabil și pe care îl remarci într-o secundă și te șochează.

Skarre oftă precum un bătrânel și scutură, îngrijorat, din cap.

— Procesul de divizare a celulelor încetinește, despre asta e vorba. E din ce în ce mai lent, până când celulele nu se mai reînnoiesc deloc și totul începe să se zbârcească. De fapt, e prima etapă din procesul de descompunere și începe pe la vârsta de douăzeci și cinci de ani.

— Atunci e dur. La tine a început deja. Arăți cam pirpiriu, cred eu.

Sejer porni înaintea lui către camera de zi.

— Sângele circulă cu greu prin vene. Nimic nu mai are același gust și miros ca înainte. Și alimentația necorespunzătoare apare cu vârsta. Nu e de mirare că murim când îmbătrânim.

Replica îl făcu pe Sejer sa înghită în sec. Se gândi la mama lui care era în spital și se opri brusc.

— Câți ani are?

— Optzeci și trei. Și nici nu e întreagă la minte.

Skarre își puse mâna pe capul proaspăt ras.

— Cred ca ar fi mai bine dacă am muri puţin mai devreme, înainte de şaptezeci de ani, poate.

— Nu cred că cei de şaptezeci de ani ar fi de acord cu tine. Vrei un Farris?

— Da, mulţumesc.

Skarre îşi trecu mâna prin păr ca să vadă dacă noua lui frizură nu fusese doar un vis.

— Ai multă muzică, Konrad. Se uită la rafturile de lângă combină. Ai numărat CD-urile?

— Da, aproximativ cinci sute, ţipă el din bucătărie.

Se ridică de pe scaun că să vadă titlurile. Ca majoritatea oamenilor, şi el îşi imagina că alegerea muzicii spunea multe lucruri importante despre starea interioară a celor care o aleg.

— Laila Dalseth. Etta James. Billy Holiday. Edith Piaf.

— Dumnezeule, le privi uimit pe toate şi zâmbi surprins, dar sunt numai femei aici!

— Nu chiar!

Sejer îi turnă Farris.

— Numai femei, Konrad! Eartha Kitt. Lill Lindfors. Monica Zetterlund, asta cine mai e?

— Una dintre cele mai bune. Dar eşti prea tânăr ca să o ştii.

Skarre se aşeză din nou, bău Farris şi şterse paharul de pantaloni.

— Ce a spus Holland? Sejer scoase tutunul de sub ziar şi-l deschise. Luă apoi o foiţă şi începu sa ruleze.

— Annie ştia ca Jensvoll fusese închis. Poate că ştia şi de ce.

— Continuă!

— Şi unul dintre copiii pe care îi îngrijise a murit într-un accident. Skarre îşi căuta ţigările. S-a întâmplat în noiembrie, cam pe vremea când totul a devenit mai greu pentru ea. Annie n-a mai vrut să treacă pe la părinţi. N-a vrut să le ducă flori, a refuzat să meargă la înmormântare şi nici nu a mai avut grijă de copii după aceea. Lui Holland nu i s-a părut ciudat. Avea doar paisprezece ani şi nu era destul de matură ca să treacă peste un deces.

Sejer se uită la Skarre în timp ce povestea şi observă cum devenise deodată vigilent.

— După asta a încetat şi cu handbalul, s-a despărţit temporar şi de Halvor, şi s-a închis în ea. Aşadar s-a întâmplat în ordinea următoare: copilul a murit, iar Annie s-a izolat de restul lumii. Skarre îşi aprinse ţigara şi se uită la Sejer cum îşi linge ţigara din foi. Moartea copilului a fost un eveniment cu adevărat tragic, avea doar doi ani şi îmi dau seama că o adolescentă rămâne marcată de o asemenea experienţă. Îl cunoştea bine pe copil. Şi îi cunoştea părinţii. Dar…

Se opri să tragă din ţigară.

— Atunci avem o explicaţie pentru schimbarea ei?

— Posibil. În plus avea şi cancer. Deşi nu ştia asta, se poate să fi cauzat o schimbare. Dar sperasem să aflu altceva. Ceva care să ne ajute.

— Dar Jensvoll?

— N-aş putea crede că ar comite cineva o crimă pentru a se asigura de tăcerea în jurul unui viol care a avut loc acum unsprezece ani. Şi pentru care şi-a ispăşit pedeapsa. Doar dacă nu a vrut să mai încerce o dată şi totul a sfârşit rău.

— Isuse! îl întrerupse Skarre surprins. Fumezi.

— Doar una, seara. Ai timp să facem o plimbare cu maşina după aceea?

— Absolut. Unde mergem?

— Până la biserica din Lundeby.

Trase fumul adânc în piept şi-l ţinu aşa mai mult timp.

— De ce?

— Nu ştiu. Îmi place să mă plimb, de aia.

— Poate pentru că gândeşti mai bine în aer liber?

Înlătură o pată de ceară de pe masa din lemn finisat.

— Dintotdeauna am crezut că împrejurimile influenţează modul de a gândi. Că unii observă mai multe, fiind acolo, asta însemnând că au un simţ al lucrurilor, că înţeleg „limbajul lucrurilor".

— Fascinant, spuse Skarre. Îndrăzneşti să vorbeşti despre asta şi la secţie?

— E un fel de aranjament tacit pentru care nu facem asta. Pe procuror nu-l interesează sentimentele mele. Dar ştie care sunt. Ţine cont de ele, dar nu recunoaşte niciodată. Tot un aranjament tacit.

Scoase fumul din piept cu devoţiune şi privi în sus.

— Ce altceva ţi-a oferit bunica lui Halvor în afară de turte şi de un discurs despre decădere?

— Mi-a povestit multe despre tatăl lui Halvor. Cât de înspăimântător de blând era când fiul lui avea doar câţiva ani. Şi că a fost doar un om nefericit.

— Cred şi eu. Dacă a fost în stare să-şi bată măr propriii copii.

— Şi mi-a spus că Halvor s-a închis la el în cameră. Se pare că stă în faţa calculatorului în fiecare seară, şi uneori chiar şi noaptea târziu.

— Ce crezi că face cu el?

— N-am idee. Poate ţine un jurnal.

— Aş vrea tare mult să-l citesc.

— Îl mai aduci la secţie?

— Bineînţeles.

Goliră paharele şi se ridicară. În drum spre ieşire, Skarre puse ochii pe fotografia Elisei, cu zâmbetul ei sclipitor.

— Soţia ta? întrebă el cu grijă.

— Da, ultima ei poză.

— Seamănă cu Grace Kelly, spuse el încântat. Cum a putut un ursuz ca tine să acapareze o asemenea frumuseţe?

Sejer fu atât de uimit de îndrăzneala fără margini a lui Skarre încât începu să se bâlbâie.

— Nu eram ursuz atunci, spuse el, mai îmblânzit.

•

Maşina aluneca uşor, pe drumul pietruit, spre biserica din Lundeby. Acum era complet scăldată într-o lumină roşiatică. Biserica avea un aer aparte, ca şi cum ar fi fost dintotdeauna acolo. În realitate avea doar o sută cincizeci de ani, un mic suspin în coroana de lemn a eternităţii. Închiseră portierele şi rămaseră un timp să asculte lângă maşină. Skarre privi în jurul lui, făcu câţiva paşi în direcţia capelei şi zări şirul de morminte de pe margine. Două pietre albe erau aşezate una lângă cealaltă.

— Ce e asta?

Se opriră să citească.

— Morminte de la război, spuse Sejer încet. Soldaţi englezi şi italieni. Nemţii i-au împuşcat chiar aici în pădure pe 9 aprilie 1940. Copiii vin aici de 17 mai1[12] şi pun anemone albe. Fiica mea, Ingrid, mi-a povestit.

— „*Pilot Officer, Royal Airforce of Canada. Age 26. God gave and God has taken.*"[13] Un drum atât de lung pentru o faptă eroică de moment.

Skarre privi înainte.

— Hmm, să vină el, tocmai din Canada, în uniforma lui cea nouă, ca să lupte pentru cei de partea dreptăţii. Şi apoi să nu mai rămână nimic, decât foc şi moarte.

Sejer se uită la el puţin surprins şi începu să meargă înspre biserică. O înmormântaseră pe Annie la marginea cimitirului, în apropierea unui câmp cu orz. Florile îşi pierduseră prospeţimea şi semănau mai degrabă a gunoi. Se uită un timp la mormânt, gândindu-se. Continuă apoi să meargă, citind şi pe celelalte pietre de mormânt. Cu două rânduri mai sus de mormântul fetei, Sejer găsi ceea ce căuta. Era o piatră mică, arcuită la vârf, cu un scris frumos, ondulat. Skarre se aplecă pentru a citi.

— Iubitul nostru Eskil?

---

[12] 17 mai este Ziua Naţională a Norvegiei. O atenţie deosebită se acordă copiilor care defilează prin oraşe în grupuri reprezentând şcoala unde studiază. La Oslo, şcolarii trec prin faţa Palatului, prezentând salutul lor familiei regale. (n.tr.).

[13] „Ofiţer pilot, forţele Aeriene Regale canadiene. 26 de ani, Domnul a dat. Domnul a luat." (n.red.).

Sejer îl aprobă dintr-o privire.

— Eskil Johnas. Născut pe 4 august 1992, decedat pe 7 noiembrie 1994.

— Johnas? Cel cu magazinul de covoare?

— Fiul lui. Lua micul dejun și s-a înecat. După moartea copilului familia s-a despărțit. Nu e deloc surprinzător, nu e un caz neobișnuit. Dar are un fiu mai mare care locuiește cu mama lui.

— Avea poze ale băieților pe perete, spuse Skarre în timp ce băgă mâinile în buzunar. Dar ce e cu gaura aia de acolo din vârf?

— Cineva o fi smuls ceva de acolo. O fi fost vreun înger sau o pasăre, cum se pune de obicei pe mormintele copiilor mici.

— E ciudat că nu l-au înlocuit. Un mormânt destul de neîngrijit. Credeam ca doar bătrânii sunt uitați în felul acesta.

Se întoarseră și se uitară în jos spre terenurile care înconjurau cimitirul din toate părțile. Luminile de la parohie luceau ușor în ceața albastră.

— Nu e așa de ușor să vii până aici. Mama lui s-a mutat la Oslo și e distanță lungă de acolo.

— Lui Johnas nu-i ia decât două minute.

Skarre se uită și în partea cealaltă, către dealul Fagerlund, de unde străluceau luminițele caselor aflate pe drumul spre Kollen.

— Poate să vadă biserica din sufragerie, spuse Sejer. Îmi amintesc asta de când eram noi la el acasă. Poate că s-a săturat.

— Acum are cățeii.

Sejer nu îi răspunse.

— Deci unde mergem acum?

— Nu știu exact. Dar micuțul a murit. Se uită din nou la mormânt și-și încruntă fruntea. Annie s-a schimbat mult după asta. Oare de ce i-o fi fost așa de greu? Era o fată robustă, cu multă tărie de caracter. Nu e firesc ca toți oamenii normali și sănătoși să treacă peste momentele grele? Nu suntem creați în așa fel încât să acceptăm moartea și să trăim mai departe, cel puțin după un timp?

Nu-i mai ieșea din cap toată povestea și se cufundă din nou în gânduri. Puțin confuz, se aplecă iarăși, ca să studieze mormântul pustiit, în timp ce, cu mâna, căută, fără un scop precis, prin stratul subțire de frunze.

— Deci faptul că a reacționat totuși, în ciuda robusteții ei, ce vrea să însemne?

— Chiar că nu știu. Nu știu unde vreau să ajung, de fapt.

— Cum pot oamenii să fure dintr-un mormânt? spuse Skarre.

— Faptul că nu poți concepe un asemenea lucru e semn bun, spuse Sejer ridicându-se.

Merseră înapoi la mașină.

— Crezi în Dumnezeu? întrebă Skarre fără răgaz.

Sejer își încruntă buzele într-un mod ciudat.

— Da, nu, de fapt nu cred. Cred, mai degrabă, într-un fel de forță, spuse el anevoios.

Skarre zâmbi.

— Am mai auzit asta. Această *forță* e mai ușor acceptată. Ce ciudat cât de greu ne este să o definim. Dar e clar, cuvântul Dumnezeu are o întreagă încărcătură simbolică.

— Și unde crezi că ne conduce această forță? Am spus forță, comentă Sejer. Nu voință.

— Deci crezi într-o forță lipsită de voință?

— N-am spus nici asta. O numesc doar forță și măsura în care e sau nu condusă de voință, asta e discutabil.

— Dar o forță lipsită de voință e descurajator, nu crezi?

— Nu te dai bătut! Încerci, în vreun fel ascuns, să-ți declari credința?

— Da, răspunse simplu Skarre.

— Ca să vezi ce nu știam! Medită puțin asupra acestei informații neașteptate și, în final, mormăi: Chestiunea asta cu credința n-am înțeles-o niciodată.

— Cum așa?

— Nu prea îmi dau seama ce presupune.

— Înseamnă să iei atitudine. Îți alegi un țel în viață, care, în final, devine motiv de imensă bucurie. Asta îți oferă un început, un înțeles al vieții și al morții incredibil de satisfăcător.

— Să iei atitudine? N-ai fost mântuit?

Skarre deschise gura și dădu drumul unui râs gălăgios care amintea de sudul țării, cu stâncile lui golașe și oceanul sărat.

— Oamenii fac întotdeauna din asta un lucru complicat. De fapt, e mult mai simplu. Nu trebuie să înțelegi tot. Trebuie să simți mai întâi. Sensul se dezleagă pe urmă.

— Așa să fie și pentru mine, atunci, spuse Sejer.

— Știu către ce țintești, zâmbi Skarre. Nu crezi în Dumnezeu, dar vezi totuși poarta Raiului. Și, ca toți muritorii de rând, speri ca Sfântul Petru să doarmă cu capul pe-o carte și tu să te poți strecura pe lângă el într-o fracțiune de secundă.

Sejer râse cu poftă din toți rărunchii și făcu ceea ce nu crezuse că va fi vreodată posibil. Puse brațul peste umărul lui Skarre și-l strânse.

Ajunseră la mașină. Sejer dezlipi o frunză subțire care se prinsese de fereastră.

— Eu aş fi cumpărat o altă pasăre, spuse Skarre. Şi aş fi fixat-o de piatra mormântului. Dacă ar fi fost copilul meu.

Sejer porni Peugeot-ul vechi şi-l lăsă să turuie o vreme.

— Şi eu aş fi făcut la fel.

•

Halvor continua să stea în faţa monitorului. Nu crezuse nicio clipă că va fi uşor, căci viaţa lui nu fusese niciodată uşoară. Putea să dureze luni întregi şi asta nu-l speria. În gând îşi amintea tot ce citise sau ascultase ea şi alegea titluri de ici, de colo, un nume dintr-o carte sau expresii şi cuvinte care făceau parte din vocabularul ei. Deseori stătea doar şi se uita fix la monitor. Nu-l mai preocupau alte lucruri, nici televizorul şi nici CD-playerul. Stătea singur în linişte şi trăia mai tot timpul în trecut. Găsirea acelei parole era o scuză de a se refugia în trecut şi de a evita să privească în viitor. Din nefericire, nu mai avea spre ce privi, în viitor. Doar singurătate.

Ceea ce trăise alături de Annie era prea bun ca să dureze, ar fi trebuit să înţeleagă asta. De multe ori se întrebase încotro avea să ducă şi când se va termina.

Bunica nu spunea nimic, dar îşi făcuse ea nişte gânduri, de exemplu, faptul că ar fi trebuit să facă ceva util, cum ar fi să taie iarba din spatele casei, să adune frunzele din curte sau poate să facă ordine în magazie. Aşa se obişnuia primăvara. Să se arunce gunoiul adunat peste iarnă. Stratul de flori din faţa casei ar fi trebuit săpat. Chiar ea ieşise să vadă cum se ofiliseră lalelele invadate de păpădie şi de alte buruieni. Dădea din cap, absent, de fiecare dată când îi amintea, iar apoi continua cu ale lui. În final renunţă şi ea, gândindu-se că trebuie să fi fost foarte important ce făcea. Cu mult efort, reuşi să-şi pună o pereche de pantofi sport şi se deplasă afară cu o cârjă sub braţ. Nu ieşea de multe ori din curte. Doar în zilele cu soare putea să meargă până la magazin. Se sprijinea cu putere în cârjă şi mergea cu capul plecat. Decăderea nu se petrecea doar în corpul şi în sufletul ei. Totul în jur părea cenuşiu şi şters: casele, curţile sau poate că o lăsa vederea. Sau poate că era un amestec din toate. Se târî prin curte şi deschise uşa magaziei. Avea deodată chef să se uite înăuntru. Poate că mobila veche de grădină mai putea fi utilizată sau cel puţin putea folosi drept decor în faţa casei. Ar arăta frumos. Alţii îşi montaseră deja mobila de grădină cu mult înainte. Bâjbâi după întrerupătorul de pe perete şi aprinse lumina.

•

Astrid Johnas avea un magazin de lână în partea de vest a oraşului Oslo.

Lucra la o maşină de tricotat şi făcea ceva asemănător lânii de angora, probabil ceva pentru un nou-născut. Sejer merse spre ea, îşi drese glasul cu

grijă, se opri în spate și privi admirativ spre munca ei, având pe chip o grimasă ciudată.

— Fac o păturică pentru cărucior, zâmbi ea. Dintre acelea care se pun în căruciorul copiilor. Le fac la comandă.

O privi lung, întâi surprins. Era cu mult mai în vârstă decât bărbatul cu care fusese măritată. Dar era în primul rând neobișnuit de frumoasă, iar frumusețea aceea îi luă pentru o clipă respirația. Nu era genul de frumusețe blândă, rezervată, care o caracterizase pe Elise, ci mai degrabă o frumusețe brunetă izbitoare. Fără voia lui, privirea îi rămase fixată pe gura ei. Abia atunci îi simți și parfumul, după ce femeia făcu o mișcare înspre el. Mirosea ușor a vanilie.

— Konrad Sejer, spuse el. De la poliție.

— Mi-am imaginat.

Femeia îi zâmbi.

— De multe ori m-am întrebat de ce e atât de vizibil, chiar dacă veniți îmbrăcați în civil.

Sejer nu roși, dar începu să se întrebe dacă, în toți anii petrecuți în poliție, își crease un stil sau un mod propriu de a se îmbrăca sau poate că femeia era mai ageră la minte decât restul lumii.

Se ridică și stinse lampa de lucru.

— Poftiți în camera din spate. Am un birou unde mănânc și-mi țin lucrurile.

Mergea într-un mod foarte feminin.

— E îngrozitor ce s-a întâmplat cu Annie, aproape că nu reușesc să accept. Și, în plus, mi-e conștiința încărcată că nu am mers la înmormântare, dar așa a fost situația, practic nu am putut. Dar am trimis flori.

Îi indică un scaun liber.

Sejer se uită îndelung la ea, cuprins de un sentiment aproape uitat. Era singur, alături de o femeie frumoasă, și nu mai era nimeni în cameră ca să aibă în spatele cui să se ascundă. Femeia îi zâmbi, ca și cum același gând i-ar fi trecut și ei prin minte în aceeași clipă. Dar nu își pierdu cumpătul. Fusese dintotdeauna frumoasă.

— Am cunoscut-o pe Annie. Venea deseori la noi și avea grijă de Eskil. Am avut un fiu, explică ea, care a murit toamna trecută. Se numea Eskil.

— Da, știu.

— Cu siguranță ați vorbit cu Henning. Am pierdut legătura cu ea după aceea, din păcate. N-a mai venit la noi în vizită. Săraca, i-a fost așa de greu. Avea doar 14 ani și la vârsta aceea nu prea știi ce să spui.

Sejer o aprobă, frământând în același timp nasturii de la geacă. Deodată se făcu foarte cald în biroul acela mic.

— N-aveţi idee cine putea să facă asta? întrebă femeia.

— Nu, îi răspunse el sincer. Deocamdată adunăm informaţii. După aceea vom vedea dacă putem trece la aşa-zisa fază tactică.

— Mă tem că nu vă pot ajuta cu prea multe.

Privi în jos spre mâini.

— Am cunoscut-o bine, era o fată minunată, mai inteligentă şi mai drăguţă decât majoritatea fetelor de vârsta ei. Nu s-a purtat niciodată prosteşte. Se antrena mult şi se menţinea în formă, era conştiincioasă şi la şcoală. Pe deasupra era şi drăguţă. Avea prieten, un băiat pe nume Halvor. Dar poate că relaţia dintre ei se terminase, nu?

— Nu, răspunse el pe un ton jos.

Urmă o pauză. Aşteptă să vadă dacă ea avea intenţia să o umple cu ceva.

— Ce vreţi să ştiţi? spuse ea în final.

Sejer rămase mut şi o admiră. Era drăguţă şi suplă, cu ochii negri. Tot ce purta era tricotat. Asta era şi singura reclamă pentru afacerea ei. Avea un costum frumos, cu o fustă strâmtă şi o jachetă mulată de un roşu intens, cu marginile verzi şi muştar. Pantofi negri cu toc jos. Părul drept şi coafat simplu. Ruj în aceeaşi nuanţă cu hainele. Cercei din bronz ascuţiţi, în parte ascunşi de părul negru. Era mai tânără ca el după primele semne de riduri din jurul ochilor şi gurii, dar vizibil mai bătrână decât bărbatul cu care fusese căsătorită. Fiul lor, Eskil, trebuie să se fi născut chiar spre sfârşitul tinereţii ei.

— Voiam doar să vorbim, spuse el cu grijă. Nu caut nimic deosebit. Deci venea pe la voi ca să aibă grijă de Eskil?

— De mai multe ori pe săptămână, spuse ea încet. Nu mai voia nimeni să aibă grijă de Eskil, nu era prea uşor să fii cu el. Celelalte fete preferau să stea cu alţi copii. Dar asta cred că aţi mai auzit-o deja.

— A, da, mi s-a mai spus, minţi el.

— Era incredibil de activ, chiar la limita normalului. Se numeşte hiperactiv. Ştiţi, sus şi jos, niciodată liniştit.

Scoase un râset neajutorat.

— Nu mi-e uşor să mărturisesc asta, sper că înţelegeţi. Dar era pur şi simplu un copil dificil. Annie era una dintre puţinele persoane care se descurcau cu el. Se opri să se gândească puţin. Şi venea destul de des. Noi eram destul de obosiţi, eu şi cu Henning, şi atunci era o binecuvântare să o vedem pe ea stând în uşă, dornică să aibă grijă de el. Copilul stătea în cărucior sport şi obişnuiam să le dăm şi bani ca să poată merge în centru şi înapoi, şi să-şi cumpere câte ceva. Dulciuri, îngheţată sau altele. De regulă stăteau câte o oră, două şi cred că întârzia anume. Alteori luau autobuzul până în oraş şi lipseau toată ziua. Mergeau cu trenuleţul din piaţă. Eu eram

noaptea de gardă la spital şi de multe ori dormeam ziua, deci era un schimb binevenit. Mai avem într-adevăr un fiu, Magne. Şi e destul de mare ca să împingă un cărucior prin oraş. Dar nu voia. Aşa scăpa de fiecare dată, cum fac toţi băieţii de obicei.

Îi zâmbi din nou şi îşi schimbă poziţia în scaun. De fiecare dată când se mişca, îi simţea parfumul de vanilie prin toată camera. Se uita în permanenţa înspre uşă, dar nu venea nimeni. Faptul că vorbise despre fiul ei îi dăduse o stare de agitaţie. Privirea îi umbla peste tot prin cameră, mai puţin pe chipul lui Sejer. Era ca o pasăre care zbura într-o încăpere prea mică, peste rafturile cu lână, pe masă, înspre magazin.

— Câţi ani avea Eskil când a murit? întrebă Sejer.

— Douăzeci şi şapte de luni, şopti ea.

Exact în clipa aceea, îşi mişcă brusc capul.

— S-a întâmplat în timp ce Annie era cu el?

Femeia îşi ridică privirea.

— Pentru Dumnezeu, nu. Chiar voiam să spun, din fericire, căci ar fi fost îngrozitor. A fost şi aşa destul de greu pentru sărmana Annie, ca să mai fi avut şi asta pe conştiinţă.

Urmă o nouă pauză. Sejer inspiră adânc şi apoi îşi mai făcu puţin curaj.

— Dar ce fel de accident a fost, de fapt?

— Am crezut că aţi discutat cu Henning, spuse ea surprinsă.

— Am discutat, minţi el, dar nu foarte detaliat.

— S-a înecat cu mâncare, spuse ea încet. Eu eram sus, la celălalt etaj. Henning se bărbierea la baie şi nu a auzit nimic. Dar nici nu a putut ţipa, cu mâncarea în gât. Era strâns legat de scaun cu o curea, şopti ea. Una dintre acelea cum au copiii de vârsta lui şi care ar trebui să-i protejeze. Stătea şi lua micul dejun.

— Ştiu despre ce scaune vorbiţi. Şi eu am o fată şi un nepoţel, spuse el repede.

Femeia înghiţi şi apoi continuă.

— Henning l-a găsit vânăt la faţă, aplecat peste curea. Ambulanţa a venit peste douăzeci de minute şi pierdusem orice speranţă când a ajuns.

— Veniseră de la spitalul central?

— Da.

Sejer se uită în magazin şi zări o femeie în faţa geamului. Admira un pulover expus de doamna Johnas.

— Aşadar s-a întâmplat dimineaţa?

— Dimineaţa devreme, şopti ea din nou. Pe data de 7 noiembrie.

— Iar dumneavoastră dormeaţi în timpul ăsta, nu-i aşa?

Femeia se uită deodată la el, foarte direct.

— Credeam că vom vorbi despre Annie.

— Ar fi bine să-mi povestiți puțin despre Annie, reluă el repede, simțind în aceeași clipă bătăile inimii pe sub cămașă.

Dar femeia nu mai spuse nimic. Își îndreptă ținuta pe scaun, încrucișând brațele.

— Bănuiesc că ați vorbit deja cu toți din Krystallen, nu?

— Da, am vorbit.

— Atunci știți deja toate astea.

— Da, așa e. Dar ceea ce mă preocupă e, de fapt, reacția lui Annie la accident, spuse el sincer. Faptul că a fost o reacție atât de violentă.

— De ce vi se pare ciudat? întrebă ea, reducând vocea. Când e vorba de un copil de doi ani care moare în felul ăsta? Un copil pe care l-a cunoscut atât de bine. Erau atât de ataşaţi unul de celalalt, iar Annie era mândră tocmai de faptul că numai ea putea să aibă așa de bine grijă de el.

— Poate că nici nu e ciudat. Doar că eu încerc să aflu ce fel de persoană era. *Cum* era.

— Și asta v-am povestit deja. Nu vreau să par răuvoitoare, dar nu mi-e ușor să vorbim despre asta.

Îl privi din nou cu ochii mari.

— Dar, de fapt, căutați un obsedat sexual, nu-i așa?

— Nu știu.

— Nu? M-am gândit doar așa. Se aude că a fost găsită fără haine. Știți cum e, citești în ziare despre asta și mereu e vorba de sex.

Femeia roși, frământându-și degetele.

— Atunci ce să fie?

— Tocmai asta e întrebarea. Nici noi nu înțelegem. Din câte știm, nu avea niciun dușman. Dar te întrebi, dacă motivul nu a fost sexul, atunci ce poate să fie?

— Nu e prea multă logică în mintea unor astfel de oameni. Mă refer la nebuni. Nu gândesc ca și ceilalți.

— Nu știm cât de nebun a fost autorul. Doar că nu putem găsi motivul, în acest moment. Cât timp ați fost căsătorită cu Henning Johnas?

Femeia căzu din nou pe gânduri.

— Cincisprezece ani. Eram însărcinată cu Magne când ne-am căsătorit. Henning e ceva mai tânăr ca mine, explică ea, ca să-i confirme lui Sejer același lucru la care se gândise și el. Eskil a fost rezultatul unor discuții mai ample, dar am fost amândoi de acord, asta e cert.

— Un fel de decizie ulterioară?

— Da.

Femeia se uită în tavan ca și cum ar fi văzut ceva interesant atârnând.

— Aşadar băiatul mai mare se apropie de vârsta de şaptesprezece ani?

Femeia dădu din cap.

— Ține legătura cu tatăl său?

Ea îl privi din nou consternată.

— Bineînțeles că ține legătura! Merge deseori la Lundeby să-şi viziteze vechi prieteni. Dar nu e întotdeauna aşa de uşor pentru noi. După toate cele întâmplate.

Sejer înțelese şi dădu din cap.

— Mergeți deseori la mormântul lui Eskil?

— Nu, recunoscu ea. Dar Henning are grijă de mormânt. Mie îmi este destul de greu. Dar atâta vreme cât ştiu că e bine îngrijit, m-am împăcat cu ideea.

Sejer se gândea la mormântul neîngrijit, fără să-i răspundă la cele spuse de ea. Uşa de la intrare se deschise şi un tânăr intră în magazin. Doamna Johnas ridică privirea.

— Magne! Sunt aici, înăuntru!

Sejer se întoarse şi se uită spre fiul ei. Era leit taică-su, doar cu un păr mai bogat şi cu mai mulți mușchi. Dădu din cap, stând în expectativă în fața uşii, fără chef de discuții. Avea o expresie brutală şi respingătoare, care se potrivea cu părul negru şi cu mușchii brațelor, bine dezvoltați.

— Eu mă retrag, spuse Sejer către doamna Johnas şi se ridică. Îmi cer scuze dacă o să revin, dar se întâmplă să fim nevoiți.

Sejer se înclină spre amândoi şi trecu pe lângă băiatul rămas în dreptul uşii. Doamna Johnas se uită lung după el, apoi îşi privi fiul cu o expresie tristă.

— Cercetează cazul lui Annie, îi şopti ea. Dar n-a vrut să vorbim decât de Eskil.

Sejer se opri în fața magazinului pentru un timp. Lângă uşa de la intrare era parcată o motocicletă care probabil îi aparținea lui Magne Johnas. Era un Kawasaki mare. Sprijinită cu fundul de scaunul motocicletei era o tânără. Fata nu îl remarcă. Era preocupată de unghii. Poate îi intrase o aşchie într-una dintre ele, şi cu alta încerca să o scoată ca să-şi salveze unghia. Avea o geacă din piele scurtă, roşie, cu multe ace, şi părul des, blond, care îi amintea de părul blond al îngeraşilor pe care îi punea în pomul de Crăciun pe când era copil. Fata îşi ridică brusc privirea. El îi zâmbi şi-şi încheie geaca.

— Bună ziua, Sølvi, spuse el, traversând strada.

•

Conducea lent pe autostradă, punându-şi toate gândurile în ordine. Eskil Johnas. Un copil dificil de care doar Annie voia să aibă grijă. Şi care a murit subit, aproape singur, strâns legat de un scaun, fără să-l poată ajuta cineva.

Se gândea la nepotul lui şi se îngrozea, în timp ce se îndrepta spre Lundeby şi spre casa lui Halvor.

Halvor Muntz era în bucătărie şi clătea pastele fierte sub jetul de apă rece. Uita frecvent să mănânce. Acum era ameţit şi zăpăcit, iar somniferul pe care îl luase cu o noapte înainte îl făcu să se simtă greoi şi încet. Apa curgea cu presiune, de aceea nu auzise maşina care vira în faţa casei lui. Dar, la scurt timp după aceea, o auzi pe bunică trântind uşa. Mormăi ceva numai pentru ea, târându-şi pe podea pantofii Nike cu dungi negre. Arăta chiar comic. Pe masă era un bol cu brânză rasă şi un flacon de ketchup. Halvor îşi aminti brusc că uitase să pună sare în spaghete. Bunica scoase un oftat la vederea nepotului.

— Uite ce-am găsit în magazie, Halvor!

Se auzi o bubuitură în momentul în care căzu ceva pe podea. Halvor ridică privirea.

— Un rucsac vechi de şcoală, spuse ea. Plin cu cărţi. E amuzant să te uiţi peste cărţile vechi de şcoală, nu ştiam că le păstrezi.

Halvor făcu un pas şi se opri brusc. De cureaua rucsacului era agăţat un deschizător de sticle cu reclama de Coca-Cola pe el.

— E al lui Annie, şopti el.

Se scursese nişte cerneală albastră dintr-un stilou şi rămăseseră nişte pete pe fundul compartimentului cu fermoar.

— L-a uitat aici?

— Da, răspunse el scurt. Îl pun în cameră deocamdată şi o să i-l duc lui Eddie.

Bunica îl privi şi deodată chipul ei îmbătrânit luă o expresie de îngrijorare. Imediat, prin coridorul semi-întunecat, apăru o figură cunoscută. Halvor simţi inima oprindu-i-se în piept, rămase perplex, lipit de podea, ţinând rucsacul de curea.

— Halvor, spuse Sejer. Va trebui să vii cu mine.

Halvor se clătină şi trebui să facă un pas într-o parte ca să nu cadă.

I se părea că plafonul se prăbuşeşte peste el şi că va fi strivit de podea.

— Atunci puteţi să lăsaţi şi rucsacul lui Annie în drum, spuse bunica pe un ton nervos, rotindu-şi verigheta care îi era prea mare.

Băiatul nu răspunse. Camera începu să se rotească în jurul lui şi începu să tremure cu rucsacul în mână, cuprins de transpiraţie. Nu era deloc greu, Annie îl golise. Înăuntru erau două cărţi ale lui Sigrid Undset: *Inimile oamenilor, Coroana,* un caiet de lucru şi un portofel, cu o poză de-a lui de vara trecută, în care era destul de bronzat şi de chipeş, cu bretonul aproape decolorat. Nu ca acum, transpirat pe frunte şi alb ca varul de spaimă.

Atmosfera era tensionată. De obicei nu avea probleme să conducă şi să acţioneze cu spontaneitate în asemenea situaţii. Dar acum fusese luat prin surprindere.

— Înţelegi că trebuie să facem asta, nu? începu el.

— Da.

Halvor îşi ridică un picior, studiindu-şi papucul din plastic, şireturile franjurate şi talpa pe cale să cadă.

— Rucsacul lui Annie a fost găsit la tine în magazie şi asta presupune că eşti direct implicat în omorul ei. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da. Dar nu e aşa.

— Fiind iubitul ei, erai oricum urmărit. Problema era că nu te puteam acuza. Dar acum bunica ta ne-a uşurat munca. E un lucru pe care nu l-ai luat în calcul, Halvor, pentru că e bătrână şi merge aşa de greu. Dar deodată s-a gândit să facă ordine în magazie. Cine ar fi crezut?

— Habar nu am de unde l-a luat! Că l-a găsit în magazie, asta e tot ce ştiu.

— Ascuns în spatele unei saltele gonflabile?

Chipul lui Halvor era încruntat şi mai palid ca niciodată. Între timp, se putu percepe şi o mişcare în colţul gurii, ca şi cum, după atâta vreme, ar fi vrut să iasă din încordare.

— Cineva vrea să dea vina pe mine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că l-a pus acolo cineva. Într-o noapte am auzit pe cineva afară, în dreptul ferestrei.

Sejer zâmbi trist.

— Puteţi să râdeţi dacă vreţi, continuă Halvor, dar aşa e. Cineva l-a pus acolo. Cineva care vrea să mă facă vinovat. Care ştia că eram prieteni. Şi atunci trebuie să fie cineva cunoscut ei, nu credeţi?

Îl privi apoi recalcitrant pe inspectorul de poliţie.

— Întotdeauna am crezut că e cineva cunoscut ei, spuse Sejer. Cred chiar că o cunoştea foarte bine. Poate atât de bine ca tine, aproximativ, nu?

— N-am fost eu! Auziţi? N-am fost eu autorul!

Se şterse pe frunte şi încercă să se calmeze.

— Crezi că ar trebui să vorbim cu cineva de care am uitat?

— Habar n-am.

— Un alt iubit, de exemplu?

— Nici vorbă de aşa ceva.

— Cum poţi fi aşa de sigur?

— Pentru că mi-ar fi spus.

— Crezi că fetele aleargă la tine să-ţi mărturisească, imediat ce sentimentele lor se îndreaptă spre altcineva? Tu câte prietene ai avut, Halvor?

— Ea mi-ar fi spus. N-aţi cunoscut-o pe Annie.

— Nu, n-am cunoscut-o. Şi înţeleg că ea era altfel. Dar trebuie să fi avut ceva în comun cu alte fete. Lucruri obişnuite, Halvor.

— Eu nu cunosc alte fete.

Se cuibări în scaun. Puse un deget între partea de plastic şi cea de pânză a papucului şi începu să tragă de ele.

— Căutaţi mai degrabă amprentele de pe rucsac.

— Asta vom face cu siguranţă. Dar nu e deloc greu să le ştergi. Am o mare bănuială că nu vom găsi nicio amprentă, în afară de ale tale şi ale bunicii.

— Nu l-am atins. Nu până în clipa de faţă.

— O să vedem. Găsirea rucsacului ne dă însă posibilitatea să verificăm mai îndeaproape motocicleta, costumul şi casca ta. Chiar şi casa în care locuieşti. Ai nevoie de ceva înainte să continuăm?

— Nu.

Ruptura de la papuc devenise destul de mare. În cele din urmă îşi trase mâna.

— Trebuie să rămân aici în noaptea asta?

— Mă tem că da. Dacă reuşeşti să vezi lucrurile din afară, ai să înţelegi că sunt nevoit să te ţin sub supraveghere.

— Pentru cât timp?

— Încă nu ştiu.

Se uită la chipul băiatului de la masă şi schimbă subiectul.

— Ce scrii pe calculator, Halvor? Stai în faţa monitorului ore în şir, de când vii de la serviciu şi până pe la miezul nopţii, asta în fiecare zi. Poţi să-mi povesteşti de ce?

Halvor ridică privirea.

— Aşadar mă urmăriţi?

— Cam aşa ceva. Urmărim foarte mulţi oameni în perioada asta. Ţii un jurnal?

— Mă joc doar. Joc şah, de exemplu.

— Singur?

— Cu Fecioara Maria, răspunse el sec.

Sejer clipi.

— Te sfătuiesc să spui tot ce ştii. Ascunzi ceva, Halvor, sunt sigur de asta. Eşti complice? Acoperi pe cineva?

— Stau doar pe un scaun şi transpir la fund, răspunse el amărât.

— Dacă primești un mandat de arestare, va trebui probabil să-ți confiscăm calculatorul.

— Cu plăcere, dar n-o să aveți acces.

— N-o să avem acces? De ce?

Halvor închise gura și începu din nou să umble la papucul din plastic.

— Pentru că l-ai închis?

Gura îi era uscată, dar nu voia să bea Cola. Acasă, în frigider, avea o bere nealcoolică și se gândea acum la ea.

— Atunci cred că ai ceva important pe el, din moment ce te-ai asigurat că nimeni să nu-l găsească.

— E doar de distracție.

— Ai putea să fii mai explicit, Halvor?

— Nu e important. Doar ceea ce scriu când sunt plictisit.

Sejer se ridică, iar scaunul căzu, fără prea mult zgomot, pe podeaua cu linoleum.

— Cred că ți-e sete. Mă duc să aduc câte o Cola.

Sejer dispăru din birou și ușa se închise după el.

Se făcuse o gaură destul de mare în talpa papucului și Halvor se uită la șoseta de tenis uzată. În depărtare auzea sirene, dar nu putea să-și dea seama despre ce intervenție era vorba. De altfel, în întreaga clădire era un zumzăit ca la cinema înainte de începerea filmului. Sejer apăru cu două sticle și un desfăcător.

— O să deschid puțin fereastra, bine?

Halvor dădu din cap.

— Nu eu am făcut asta.

Sejer găsi două pahare din plastic și turnă în ele, făcând spumă.

— N-aveam niciun motiv.

— Sincer, nici eu nu văd ce motiv ai fi avut.

Oftă și bău din Cola.

— Dar asta nu înseamnă că nu ai avut totuși unul. Uneori sentimentele se schimbă ușor și de regulă găsești repede răspunsul. Ți s-a întâmplat vreodată?

Halvor tăcu.

— Îl cunoști pe Raymond de pe strada Kollen?

— Tipul mongoloid? Îl văd pe stradă câteodată.

— Ai fost vreodată la el acasă?

— Am trecut cu mașina pe acolo. Are iepuri.

— Și ai vorbit cu el?

— Niciodată.

— Știi că Knut Jensvoll, antrenorul lui Annie, a ispășit o pedeapsă pentru viol?

— Mi-a spus Annie.

— Mai știau și alții?

— N-am idee.

— Îl știai pe copilul de care avea ea grijă? Eskil Johnas?

Halvor ridică privirea surprins.

— Da. E mort.

— Povestește-mi despre el.

— De ce? continuă el, surprins.

— Fă doar cum îți spun.

— Bine, era simpatic și vesel.

— Simpatic și vesel?

— Plin de energie.

— Dificil?

— Cam obositor. Nu putea să stea locului. Primea și medicamente. Trebuia să fie legat tot timpul de scaun sau de cărucior. Am fost și eu de câteva ori și am avut grijă de el. Nimeni, în afară de Annie, nu mai voia să stea cu el. Dar știți, Annie…

Goli paharul și se șterse în jurul gurii.

— I-ai cunoscut părinții?

— Știu cine erau.

— Și pe fiul mai mare?

— Magne? Doar din vedere.

— S-a arătat vreodată atras de Annie?

— Doar în mod obișnuit. Priviri mai lungi când mergea pe stradă.

— Și tu cum te simțeai, Halvor? Când alții îi aruncau priviri lungi prietenei tale?

— În primul rând eram obișnuit. În al doilea, Annie era destul de reticentă.

— Dar totuși a mers cu cineva. Se pare că avem și o excepție, Halvor.

— Înțeleg. Halvor era obosit. Închise ochii. Cicatricea din colțul gurii luci în lumina de la veioză ca un fir de argint. Erau multe lucruri în privința lui Annie pe care nu le-am înțeles. Uneori era nervoasă fără motiv sau foarte iritată și, dacă întrebam de ce, era mai rău; se răstea la mine că nu toate pe lumea asta se pot explica așa de simplu.

Își trase apoi răsuflarea.

— Așadar aveai sentimentul că știa ceva? Ceva ce-o supăra?

— Nu știu. Ba da. Eu i-am povestit lui Annie multe despre mine. Aproape totul. Asta ca să înțeleagă că nu e periculos să te confesezi cuiva.

— Dar confidenţele tale nu erau, se pare, de amploarea alor ei, nu? Ale ei erau mai grave?

„Nu putea fi mai grav. Pentru nimic în lume."

— Halvor?

— Ceva, nu ştiu ce, spuse el încet, deschizând din nou ochii, plutea deasupra ei ca o umbră.

•

„Ceva, nu ştiu ce, plutea deasupra ei ca o umbră."

Propoziţia fusese atât de bine formulată încât începu să creadă în ea. Sau poate că el chiar *voia* să creadă? Totuşi, rucsacul din magazie. Şi, în plus, acel sentiment puternic că Halvor îi ascundea ceva. Sejer privea pe drumul din faţa sa şi repeta câteva fraze în gând. „Îi plăcea să aibă grijă de copiii altora. Cel pe care îl îngrijea cel mai mult era un copil dificil şi, pe deasupra, a murit. Ea nu putea să aibă copii şi, în plus, nu mai avea mult de trăit. Nici nu mai voia să concureze cu alţii, ci alerga de una singură pe drumuri. Avea un iubit, la care se răstea uneori, pe care l-a lăsat şi apoi a revenit la el. Ca şi cum nu ştia de fapt ce vrea." Toate aceste fapte nu-şi găseau niciun sens în mintea lui.

Îşi puse mâinile în buzunar şi traversă spre parcare. Găsi maşina şi făcu o manevră ca să iasă în stradă. Apoi merse până în comuna vecină, unde Halvor îşi târâse papucii din copilărie sau, mai degrabă, unde se târâse fără ei. Pe vremea aceea, poliţia comunitară avea sediul într-o vilă veche, acum sediul era într-un centru comercial mai nou, între magazinul Rimi şi Administraţia Financiară. A rămas o clipă în sala de aşteptare, cufundat în propriile gânduri, până când ofiţerul comunitar intră în grabă. O mână albă cu pistrui i-o strânse pe a lui. Bărbatul avea în jur de patruzeci de ani, subţire, cu o slabă pigmentare a pielii şi a părului, ascunzându-şi cu greu curiozitatea din ochii verzi-albaştri. De altfel, cât se poate de amabil. Un inspector de poliţie din municipiu constituia un eveniment. De cele mai multe ori se simţea ca şi cum restul lumii îl uitase.

— Mă bucur că v-aţi făcut timp, spuse Sejer, urmându-l pe coridor.

— Aţi pomenit de un omor. Annie Holland?

Sejer îi confirmă.

— Am citit în ziare. Şi fiindcă sunteţi aici, credeţi că ar trebui să avem în vizor pe cineva cunoscut de prin părţile astea?

Îi arătă un scaun liber.

— Da, într-un fel. L-am reţinut deja. E doar un tânăr, dar probele găsite la el acasă nu ne-au dat de ales.

— Dar aţi fi vrut să nu fie el?

— Nu cred că el e vinovatul.

Zâmbi la propriile cuvinte.

— Nu, exact. Se mai întâmplă.

Vocea ofiţerului nu trăda ironie. Îşi strânse mâinile rozalii şi aşteptă.

— În decembrie 1992 aţi avut un caz de sinucidere. Doi fraţi au fost trimişi la Casa de copii Bjerkeli, ca urmare a acestui fapt, iar mama a sfârşit la secţia de psihiatrie a Spitalului Central. Mă interesează informaţii despre Halvor Muntz, născut în 1976, fiul lui Torkel şi al lui Lilly Muntz.

Ofiţerul recunoscu numele fără întârziere. Deodată deveni îngrijorat.

— V-aţi ocupat de cazul acela, nu-i aşa?

— Da, din păcate. Eu şi cu un ofiţer mai tânăr. Halvor, fiul mai mare, m-a sunat acasă, pe numărul personal. S-a întâmplat în timpul nopţii. Îmi amintesc data, era 13 decembrie, pentru că fetiţa mea avea rolul Luciei[14] la serbarea şcolară. Şi pentru că nu am vrut să ies singur, am chemat şi un tânăr angajat. Când era vorba de familia aceea, nu se ştia niciodată la ce te puteai aştepta. Am mers până la ei acasă şi am găsit-o pe mamă pe canapea, ascunsă sub plapumă, şi pe cei doi copii sus. Halvor n-a scos niciun cuvânt. Îl ţinea pe frăţiorul lui lângă el, în pat, şi nu ridica privirea. Era sânge peste tot. Am verificat să vedem dacă sunt în viaţă. Erau. Apoi am început să căutăm. Tatăl se afla într-o anexă, jos, întins într-un sac de dormit putrezit. Îşi zburase jumătate din cap.

Se opri, iar Sejer putu să vadă imaginile parcă oglindindu-i-se în iris pe măsură ce povestea.

— N-a fost uşor să scoţi ceva de la ei. Stăteau lipiţi unul de celălalt fără să scoată un cuvânt. Dar cu multă muncă de convingere şi vorbe frumoase, Halvor a povestit că tatăl băuse de dimineaţă şi că devenise nespus de furios. Vorbea fără logică şi distrusese multe lucruri de la parter. Băieţii fuseseră toată ziua pe afară, dar fiindcă se făcuse noapte, trebuiau să intre pentru că le era frig. S-a trezit pe când tatăl lui era aplecat peste pat cu un cuţit de pâine în mână. L-a înjunghiat pe Halvor o dată, apoi parcă şi-a regăsit cumpătul. S-a năpustit afară, iar Halvor a auzit uşa izbindu-se. Apoi l-au auzit luptându-se cu uşa de la anexă. Era un fel de baracă de construcţii. A trecut ceva vreme şi a urmat o împuşcătură. Halvor n-a îndrăznit să meargă să verifice, s-a furişat până în camera de zi şi m-a sunat. Dar şi-a dat seama ce se întâmplase. Mi-a spus doar că îi era teamă că s-a întâmplat ceva cu tatăl lui. Cei de la Protecţia Copilului îi urmăreau de ani de zile, dar Halvor se ascundea de fiecare dată. În schimb, în noaptea aceea, n-a mai protestat.

[14] Este vorba de sărbătoarea Sfintei Lucia, un obicei scandinav originar din Suedia, dar preluat şi de norvegieni. Ziua de 13 decembrie este festivalul luminilor, iar o fetiţă îmbrăcată cu o rochie lungă albă şi o coroniţă cu lumini aprinse pe cap o reprezintă pe sfântă. Serbarea are loc de obicei la grădiniţă şi în şcoala primară. (n.tr.).

— Cum a trecut peste asta?

Ofițerul se ridică și se plimbă puțin prin cameră. Oftă și păru neliniștit. Sejer nu îndrăzni să întrerupă pauza.

— Nu-i făcea bine să spună ce simțea. Halvor era o fire închisă. Dar, ca să fiu sincer, cred că ceea ce simțea era disperare. Sau conștientizarea faptului că abia de atunci putea începe o viață nouă. Moartea tatălui a reprezentat un moment de cotitură. Trebuie să fi fost o ușurare pentru el. Copiii aceștia au fost în permanență speriați. Niciodată nu primeau ce aveau nevoie.

Tăcu din nou. Stătea tot cu spatele spre Sejer și aștepta comentarii. La urma urmei, inspectorul venise să primească ajutor. Dar nu se întâmpla nimic. Stătea în continuare, meditând la ceva, după care se întoarse.

— Abia după aceea am început să analizăm. Reveni la locul lui. Tatăl era într-un sac de dormit. Își dăduse jos geaca și cizmele. Își mototolise chiar și puloverul și și-l pusese sub cap. Vreau să spun că părea într-adevăr să se fi culcat. Nu se întinsese ca să moară. Și ne-a trecut prin cap, după aceea, că cineva ar fi putut să-l ajute să treacă pe lumea cealaltă.

Sejer închise ochii. Se frecă dur la o sprânceană și simți o bucățică de piele uscată căzându-i peste ochi.

— Vreți să spuneți că e vorba de Halvor?

— Da, răspunse el cu greu. Da, vreau să spun că Halvor l-ar fi putut urmări, a văzut că doarme și a băgat pușca înăuntru în sac, în mâinile lui și a tras.

Aceste informații îl îngroziră pe Sejer.

— Și ce-ați făcut?

— Nimic.

Ofițerul își desfăcu mâinile cu un gest necontrolat.

— N-am făcut absolut nimic. De altfel nici n-am găsit ceva concret care să fi făcut direct legătura cu asta. În afară de faptul că tatăl era inconștient de beat și că s-ar fi făcut comod, dându-și jos cizmele și aranjându-și puloverul pe post de pernă. Vătămarea era tipică unei sinucideri. Împușcătură de contact, pe sub bărbie, punctul de ieșire în vârful capului. Calibrul șaisprezece. Nu mai era nicio amprentă pe pușcă. Niciun fel de urme suspecte în jurul barăcii. Noi aveam, spre deosebire de voi, de ales. Dar poate că ați numi-o altfel. Neglijență în serviciu sau imprudență gravă?

— Eu aș fi găsit și denumiri mai dure. Sejer zâmbi. Numai dacă aș fi vrut. Dar ați vorbit cu el?

— L-am reținut pentru interogatoriul de rutină, căci fusese vorba de o împușcătură. Dar n-am ajuns la nicio concluzie. Fratele nu avea mai mult de șase ani, nici nu știa ora. Nu putea să confirme sau să infirme ora evenimentului. Mama luase un pumn de valium și niciunul dintre vecini nu

auzise focul de armă. Locuiau destul de izolat, într-o casă urâtă, care fusese inițial un magazin alimentar. O casă cenușie din ciment, cu scări înalte din piatră și o singură fereastră mare, lângă ușă.

Își șterse nasul, deși nu era cazul.

— Dar sunt și o serie de lucruri în favoarea lui.

— Ce anume?

— Dacă ar fi fost într-adevăr Halvor cel care a tras, ar fi trebuit să stea întins pe burtă alături de tatăl lui, cu pușca la piept și vârful sub bărbie. Asta după analiza unghiului împușcăturii. Oare un copil de cincisprezece ani ar gândi atât de logic în momentul când are și obrazul sfâșiat în două?

— Nu e de neconceput. Cine trăiește în casă cu un psihopat ani de-a rândul, învață cu siguranță unele trucuri. Halvor e isteț.

— Erau prieteni? El și fata lui Holland?

— Un fel de prieteni, spuse Sejer. Nu mă încântă teoria dumneavoastră, dar va trebui să o iau în considerare.

— Așadar vreți să redeschideți cazul?

— Dacă îmi dați o copie a cazului, e bine. Dar e, oricum, imposibil să dovedim ceva acum, după atâta vreme. Puteți fi sigur că sunteți acoperit. Și eu am fost în serviciul comunitar la sate și știu cum e. Te atașezi de oameni.

Ofițerul se uită trist pe fereastră.

— Acum i-am înrăutățit cazul lui Halvor, povestindu-vă toate astea. Merită ceva mai bun. E cel mai grijuliu băiat pe care l-am întâlnit. Și-a îngrijit mama și fratele toți anii ăștia și am auzit că acum locuiește la bătrâna Muntz și are grijă de ea.

— Da, așa e.

— Și apoi își găsește, în sfârșit, o iubită. Și totul sfârșește așa. Cum se poate, e blestemat?

— Da, cu siguranță. Poate că nici nu s-a așteptat vreodată la altceva de la viață decât la catastrofe.

— Dacă și-a ucis tatăl, spuse ofițerul, privindu-l pe Sejer în ochi, atunci a fost caz de legitimă apărare. A salvat restul familiei. Ori tatăl, ori ei. Mi-e greu să cred că putea omorî din alte motive decât acesta. De aceea nu cred că e drept să folosiți cazul împotriva lui. Acest episod pe care nu l-am soluționat practic niciodată. În timp, am rezolvat problema în sinea mea, achitându-l. Am lăsat îndoiala să-i fie spre binele lui. Își duse mâna la gură. Sărmana Lilly nu știa ce face când i-a spus *da* lui Torkel Muntz. Tatăl meu era pe atunci ofițer comunitar și întotdeauna erau probleme cu Torkel. Era un scandalagiu, dar un bărbat chipeș. Și Lilly era frumoasă. Fiecare dintre ei ar fi putut face ceva în viață. Dar sunt anumite combinații care nu funcționează, nu-i așa?

Sejer îl aprobă.

— Avem întâlnire la sediu în cursul zilei de astăzi, şi atunci va trebui să emitem un mandat. Mi-e teamă că…

— Că?

— Mi-e teamă că nu voi convinge echipa să-l pună în libertate. Nu şi după toate astea.

•

Holthemann răsfoi raportul şi se uită sever la ei, ca şi cum ar fi vrut să forţeze rezultatele din priviri. Şeful de departament era un om care nu se putea distinge prin inteligenţă sau prin vreo statură, dacă te-ai fi aflat la coadă în spatele lui, în magazinul Rimi. Era uscat precum iarba, cu o chelie lucioasă şi transpirată, şi purta ochelari bifocali.

— Şi ce-i cu ciudatul acela de pe strada din apropierea dealului Kollen? începu el. Cât de bine l-aţi verificat?

— Pe Raymond Låke?

— Geaca de pe cadavru era a lui. Iar Karlsen spune că circulă anumite zvonuri în legătură cu el.

— Sunt multe, spuse Sejer scurt. La care te referi?

— De exemplu, acela că merge cu maşina şi salivează când vede o fată. Mai circulă zvonuri şi despre tatăl lui. Că nu are nimic, dar că stă în pat, se uită la reviste porno şi-l lasă pe sărmanul băiat să alerge şi să facă toată treaba. Poate că Raymond a citit pe furiş şi a căpătat inspiraţie.

— Cred că e vorba despre un om din comunitatea noastră, răspunse Sejer. Şi cred că acesta încearcă să ne păcălească.

— Îl crezi pe Halvor?

Sejer dădu din cap afirmativ.

— În plus, a apărut un individ în curte la Raymond şi, deodată, l-a convins că maşina era roşie.

— Putea fi doar o poveste de-a lui. Poate că era doar un trecător obişnuit. Raymond e un idiot. Tu îl crezi?

Sejer îşi muşcă limba.

— Tocmai pentru faptul că e idiot, nu cred că are atâta minte cât să inventeze aşa ceva. Cred că a fost într-adevăr cineva acolo şi a vorbit cu el.

— Aşadar acelaşi bărbat care s-a furişat pe la fereastra lui Halvor? Şi care a pus rucsacul în magazie?

— Da, de exemplu.

— Nu-ţi stă în fire să fii atât de credul, Konrad. Te-ai lăsat fascinat de un idiot şi de un adolescent?

Sejer fu cuprins de un sentiment neplăcut. Nu-i plăcea mustrarea şi poate că el se ghida într-adevăr prea mult după fler şi asta umbrea datele exacte. Halvor era cel mai apropiat. Era prietenul ei.

— Halvor mai ştia şi alte lucruri? continuă Holthemann ridicându-se de pe scaun şi aşezându-se pe birou, pentru a privi astfel *în jos* la Sejer.

— A auzit o maşină pornind. Posibil să fi fost o maşină veche, poate cu un cilindru defect. Sunetul părea să vină din strada principală.

— Este o intersecţie acolo. Mulţi se opresc.

— Sunt conştient de asta. Să-i dăm drumul. Nu fuge nicăieri.

— După câte mi-ai povestit, e un posibil criminal. Unul care poate că şi-a ucis tatăl cu sânge rece. Cred că asta spune multe, Konrad.

— Dar o iubea pe Annie cu adevărat, deşi în felul lui ciudat. Chiar dacă Annie nu-i permitea.

— Astfel şi-a pierdut răbdarea şi cumpătul. Faptul că i-a zburat creierii tatălui său arată că e mult material exploziv în tânărul ăsta.

— Dacă şi-a omorât tatăl, şi asta nici nu ştim cu certitudine, a făcut-o pentru că nu avea de ales. Toată familia avea să sfârşească rău, după atâţia ani de maltratare şi neglijenţă. În plus, a primit şi un cuţit în tâmplă. Sigur ar fi fost eliberat pentru asta.

— Tot ce se poate. Dar cert e că tipul e în stare să ucidă. Nu toţi sunt. Tu ce crezi, Skarre?

Skarre rodea capătul unui pix şi dădu apoi din cap.

— Îmi imaginez un tip mai în vârstă, spuse el.

— De ce?

— Era într-o formă fizică excelentă. Annie cântărea şaizeci şi cinci de kilograme şi mare parte din greutate o constituiau muşchii. Halvor cântăreşte doar şaizeci şi trei, deci erau aproximativ de greutăţi egale. Dacă ar fi fost cu adevărat Halvor cel care a împins-o în apă, atunci ar fi întâmpinat la fel de multă rezistenţă din partea ei şi ar fi avut semne corporale precum răni sau zgârieturi. Dar totul ne indică faptul că autorul era superior, probabil mult mai solid decât ea. Cred, din ceea ce-am văzut, că Annie era mai solidă decât Halvor. Nu insinuez că nu s-ar fi descurcat, dar cred că l-ar fi costat cam mult.

Sejer dădu din cap tăcut.

— OK. Mi se pare just. Dar suntem practic pe poziţia zero. Nu am găsit alte persoane în apropierea lui Annie care să fi avut un motiv.

— Nici Halvor nu are un motiv plauzibil.

— Avea rucsacul şi, în plus, o investiţie sentimentală imensă. Eu trebuie să preiau răspunderea în acest caz, nu-mi mai place, Konrad. Dar Axel Bjørk? Amărât şi beat, cu un temperament violent? N-aţi găsit nimic la el.

— Nu avem nicio dovadă că Bjørk a fost la Lundeby în ziua aceea.

— Nu. Din câte văd în raport sunteţi mai mult preocupaţi de un copil de doi ani, nu?

Le zâmbi, dar nu tocmai binevoitor.

— Nu de copil. Ci mai mult de reacţia lui Annie la moartea lui. Am încercat să aflăm de ce a avut loc acea schimbare de personalitate şi dacă a avut vreo legătură cu acel băieţel sau faptul că era bolnavă, bineînţeles. Sperasem să găsesc altceva.

— De exemplu?

— Nu ştim exact. Tocmai asta e greu, nu ştim ce fel de individ căutăm.

— Un călău, poate. I-a ţinut capul sub apă până când a murit, spuse Holthemann cu brutalitate. Dar fără să-i lase vreo urmă pe corp.

— De aceea cred că au stat la marginea apei, unul lângă altul, şi au vorbit. Şi asta în cel mai intim mod posibil. Poate că avea o anumită influenţă asupra ei. Apoi a luat-o brusc de gât şi a împins-o pe burtă, în apă. Într-un interval de câteva secunde. Dar primul impuls trebuie să-l fi avut în maşină sau pe motocicletă.

— Şi trebuie să fi fost ud şi murdar, mormăi Skarre.

— Dar n-a fost observată nicio motocicletă pe Kolleveien?

— Doar o maşină care a trecut în mare viteză. Proprietarul de la magazinul Horgen îşi aminteşte sa fi văzut motocicleta. Dar nu-şi aminteşte de Annie. Johnas nici n-a văzut-o când s-a aşezat pe motocicletă. A lăsat-o să coboare din maşină, a zărit motocicleta şi a văzut-o mergând într-acolo.

— Ceva nou?

— Magne Johnas.

— Ce-i cu el?

— Nimic deosebit, de fapt. Arată de parcă s-ar îndopa cu anabolizante şi îi mai arunca, din când în când, câte o privire lui Annie. Ea îl respingea tot timpul. Poate că e genul de tânăr care nu suportă să fie tratat aşa. De altfel, apărea câteodată prin Lundeby ca să-şi viziteze prieteni mai vechi şi atunci venea pe motocicletă. În schimb, acum umblă cu Sølvi. Totuşi, nu putem să-l neglijăm complet.

Holthemann era de acord.

— Dar Raymond şi tatăl lui? Nu există dovezi că Raymond a lipsit de acasă o perioadă mai lungă?

— A fost la magazin, iar când s-a întors, a stat şi a privit-o pe Ragnhild în timp ce dormea.

— Solid alibi, Konrad, zâmbi Holthemann. Am înţeles că e un snop de muşchi imatur şi impulsiv, cu o capacitate mintală corespunzătoare unui copil de cinci ani, nu?

— Exact. Şi nu prea există ucigaşi de cinci ani.

Holthemann dădu din cap.

— Dar îi plac fetele?

— Da. Însă nu cred că ştie ce să facă cu ele.

— Nu te dai bătut. Pe de altă parte ştiu că ai fler. Totuşi să nu uiţi un lucru. Ridică un deget în semn de tachinare şi îl îndreptă spre el. Nu eşti personajul principal din vreun roman poliţist. Încearcă sa tratezi lucrurile la rece.

Sejer lăsă capul pe spate şi râse cu atâta poftă că Holthemann tresări.

— Mi-a scăpat ceva?

Îşi duse un deget sub ochelari şi începu să-şi frece ochiul, apoi clipi de mai multe ori şi continuă.

— Bine. Dacă nu se întâmplă nimic în cel mai scurt timp posibil, vreau să-i facem mandat de arestare lui Halvor. De ce ar fi luat, de exemplu, criminalul rucsacul cu el acasă?

— Dacă au mers acolo cu maşina, s-au oprit şi l-au lăsat în maşină, explică Sejer. După aceea ar fi fost prea periculos să se întoarcă şi să-l arunce în apă.

— Just.

— Am şi eu o întrebare, continuă Sejer, privindu-l fix. Dacă amprenta de pe catarama curelei lui Annie nu este a lui Halvor, atunci îl vei elibera?

— O să mă mai gândesc.

Sejer se ridică şi merse până la harta de pe perete, unde drumul dinspre Krystallen, pe la sensul giratoriu, în jos spre magazinul Horgen şi în sus pe Kolleveien, până la iaz, era marcat cu roşu. Locurile prin care fusese observată Annie erau marcate cu mai multe figurine magnetice verzi. Figurinele semănau cu omul verde de la trecerea de pietoni. Una era plasată în faţa casei din Krystallen, una la intersecţia cu Gneisveien, acolo unde a luat-o pe scurtătură, una la sensul giratoriu, unde fusese văzută de o femeie în momentul în care urca în maşina lui Johnas. Alta, în faţa magazinului Horgen. Maşina lui Johnas şi o motocicletă erau, de asemenea, plasate pe hartă. Luă cu două degete figurina lui Annie din faţa magazinului şi o puse în buzunar.

— Cine e, de fapt, mai aproape, mormăi el. Halvor? Cât de mari sunt şansele să o fi luat cineva cu maşina într-un timp atât de scurt, de când a mers spre magazin şi până a fost găsită? Motociclistul nu s-a declarat la poliţie. Nimeni n-a văzut-o aşezându-se pe motocicletă.

— Dar trebuia să se întâlnească cu cineva, nu?

— Mergea la Anette.

— Asta i-a spus ea Adei Holland. Dar poate că avea o întâlnire, spuse Holthemann.

— În cazul ăsta a riscat ca Anette să sune şi să întrebe de ea.

— Se cunoşteau. N-a sunat.

— Aşa e, nu ştiu ce să zic. Dar să spunem că n-a coborât din maşina lui Johnas. Să vedem lucrurile mai simplu.

Se ridică şi făcu câţiva paşi în timp ce gândurile îi umblau prin minte. „De fiecare dată ajungem la declaraţiile lui Johnas."

— Tot ce ştiu e că este un om de afaceri respectabil, cu galerie proprie şi cu un cazier impecabil. În plus, îi era recunoscător lui Annie, pentru că, la intervale regulate de timp, îl scăpa de un copil dificil.

— Tocmai. Îl cunoştea. Şi el avea sentimente deosebite faţă de ea.

Bărbatul închise ochii.

— Poate că a făcut o greşeală.

— Ce-ai spus?

Holthemann ciuli urechile.

— Mă întreb dacă o fi făcut vreo greşeală, repetă el.

— Bineînţeles, a mers cu un criminal într-un loc pustiu, singură.

— Da, şi asta. Dar, în plus, l-a subestimat. A crezut că era în siguranţă.

— Mă îndoiesc să fi avut un cartonaş la gât prin care să o avertizeze, spuse Holthemann sec.

— Şi dacă în plus îl şi cunoştea? Şi era aşa de grijulie precum spui, atunci trebuie să fi fost destul de intimi.

— Poate că împărţeau un secret.

— Un pat, de exemplu? zâmbi Holthemann.

Sejer puse din nou figurina lui Annie lângă magazin şi se întoarse, cuprins de îndoială.

— N-ar fi prima oară, spuse şeful de departament. Unele tinere arată un oarecare interes pentru bărbaţi mai în vârstă. Ce spui, Konrad, ai remarcat ceva de genul ăsta? Zâmbi voios.

— Halvor spune că nu, îi răspunse Sejer calculat.

— Bineînţeles. N-ar fi putut accepta ideea.

— O relaţie pe care ea ar fi vrut să o dezvăluie? Asta vrei să spui? Cineva cu soţie, copil şi salariu mare?

— Scuze, gândesc cu voce tare. Snorrason spune că nu era virgină.

Sejer îl aprobă.

— Halvor a încercat totuşi, din câte spune. După părerea mea, toţi bărbaţii din Krystallen sunt posibili candidaţi. O vedeau trecând pe stradă în fiecare zi, fie vară sau iarnă. O vedeau crescând şi devenind atât de frumoasă. O luau cu maşina de fiecare dată când avea nevoie, le îngrijea copiii, intra şi ieşea din casele lor. Avea încredere în ei. Erau adulţi pe care îi cunoştea bine şi pe care sigur nu i-ar fi respins dacă i-ar fi apărut în cale.

Douăzeci şi unu de case, minus a ei, asta înseamnă douăzeci de oameni. Fritzner, Irmark, Solberg, Johnas, e o gaşcă întreagă. Poate unul dintre ei saliva după ea în secret.

— Saliva după ea? Pai, nu sunt semne de vreun abuz sexual, nu?

— Poate că fusese deranjat de ceva.

Sejer se uită din nou la harta de pe perete. Posibilităţile erau multiple. Nu înţelegea cum cineva putea ucide un om fără să-l atingă măcar. Fără să facă ceva cu cadavrul, fără să caute după bani sau bijuterii, sau să lase semne de disperare, furie sau vreo altă predispoziţie perversă. Doar o întinsese frumos, plin de grijă, de consideraţie, cu hainele alături. Sejer luă ultima figurină magnetică cu Annie, o strânse apoi cu putere între degete pentru o clipă şi o puse înapoi pe hartă, ezitând.

•

Mai târziu, Sejer o porni uşor către iaz.

Asculta şi încerca să şi-i imagineze deplasându-se pe alee. Annie în jeanşi şi cu un pulover albastru însoţită de un bărbat. În gândul lui, figura era neclară, părea o umbră neagră, dar aproape sigur mai în vârstă şi mai mare decât ea. Poate că discutau încet în timp ce mergeau prin pădure, poate era ceva important. Avea imaginea celor întâmplate. Bărbatul gesticula în timp ce explica, Annie îl dezaproba, el continua convingător. Tensiunea creştea. S-au apropiat de apa care licărea printre copaci. El s-a aşezat întâi pe o piatră – n-o atinsese încă –, iar ea s-a aşezat, ezitând, alături de el. Bărbatul putea să i se adreseze galant, prietenește sau rugător, nu-şi dădea seama exact. Apoi s-a ridicat brusc, s-a aruncat asupra ei şi un plescăit puternic s-a auzit la impactul cu apa şi sub presiunea bărbatului. Acum se folosea de ambele mâini şi de toată greutatea corpului. Pe deasupra zburau câteva păsări care ţipau, speriate. Annie îşi ţinea strâns gura, astfel încât apa să nu-i intre în plămâni. Opunea rezistenţă, îşi înfigea cu putere mâinile în nămol, în timp ce secunde roşii ameţitoare treceau, şi viaţa ei se stingea încet în apa licărind.

Sejer privi în jos către fâşia de mal.

A trecut o veşnicie. Annie a încetat să se mai zbată şi să dea din picioare. Bărbatul s-a ridicat, s-a întors şi a privit în sus pe alee. Nimeni nu-i văzuse. Annie era întinsă pe burtă, în apa murdară. Poate că i s-a făcut milă, văzând-o aşa, şi a scos-o afară din apă. Gândurile se limpezeau încet în mintea lui. Poliţia avea să o găsească, să analizeze scena şi să ia o serie de decizii. O tânără moartă în pădure. Un violator, desigur, care a mers prea departe. Deci a dezbrăcat-o, dar cu grijă, luptându-se cu nasturi, fermoare şi curea, apoi a pus hainele frumos alături. Nu i-a plăcut poziţia indecentă în care se afla, pe spate şi cu picioarele desfăcute, dar altfel nu i-ar fi putut scoate pantalonii. Aşa că a întors-o pe o parte, i-a împins genunchii înspre ea şi i-a

aranjat braţele, căci această imagine, ultima, avea să-l urmeze pentru tot restul vieţii şi, ca să ţină, trebuia să arate cât mai paşnic posibil.

„Cum de a îndrăznit să mai zăbovească?"

Sejer merse până jos la iaz şi rămase cu pantofii la câţiva centimetri aproape de apă. Stătu aşa multă vreme. Gândul la cum au găsit-o moartă îi apăru în minte şi nu avea, în primul rând, nimic de-a face cu răutatea, ci era mai degrabă o acţiune disperată, care îţi sfâşia inima. Fusese izbit de imaginea unui om disperat, care se zbătea în întuneric. Înăuntru era frig şi neaerisit, iar bărbatul se lovea cu capul de pereţi, fără să poată respira şi fără să poată ieşi afară. În sfârşit, găsi un perete prin care să iasă. Peretele era Annie.

Sejer se întoarse şi o luă încet înapoi. Maşina ucigaşului sau motocicleta acestuia a fost probabil parcată cam pe acolo unde era acum Peugeot-ul lui. După aceea ucigaşul a deschis uşa şi a zărit rucsacul. A ezitat o clipă, dar l-a lăsat acolo, a pornit maşina, purtând în suflet teama că ar putea fi descoperit. A trecut repede pe lângă casa lui Raymond, i-a văzut mergând, pe idiot şi pe fetiţa cu cărucior de păpuşi. Aceştia i-au observat maşina. Unii copii reţin detaliile. A simţit cum frica îi înjunghie pieptul. A continuat să meargă, a trecut pe lângă trei ferme şi a ajuns, în sfârşit, pe autostradă. Sejer nu mai putea să-şi imagineze restul.

Se urcă în maşină şi porni în jos. În oglindă, văzu norul de praf ridicat de maşină. Casa lui Raymond era liniştită, părea aproape părăsită. Iepuri albi şi bruni săreau în cuştile lor pe când trecea cu maşina. Camioneta cu bateria consumată era parcată în curte. Era o maşină veche, poate cu un cilindru stricat? Coteţul găinilor şi mişcările ce se auzeau acolo îi aminteau de propria copilărie, de anii dinainte de a se muta din Danemarca. Aveau găini pitice brune în nişte coteţe aşezate în grădina cu legume. Strângea ouăle în fiecare dimineaţă, nişte ouă mici, nemaipomenit de rotunde, nu mai mari decât cea mai mare mărgea pe care o numeau „de doisprezece". În oglindă i se păru că zăreşte perdeaua mişcându-se. La fereastra dormitorului se afla tatăl lui Raymond. Dar nu era sigur. Vină la dreapta şi trecu de magazinul Horgen, unde fusese oprită motocicleta. În faţa magazinului era un Blazer albastru şi Eschimosul galben[15], semn clar al primăverii. Dădu geamul în jos şi simţi briza caldă pe faţă.

Motivul putea fi unul sexual, deşi părea nemişcată. Poate că i-a fost de ajuns să o dezbrace şi să o vadă aşa, goală, lipsită de apărare, şi simţi o mulţumire de mult căutată, gândindu-se ce ar fi putut face cu ea dacă ar fi vrut cu adevărat. În imaginaţia autorului, fata ar fi putut trece prin toate câte

[15] Eschimosul galben este mascota unui tip de îngheţată. (n.tr.).

puțin. Bineînțeles că putea să fie așa. Încă o dată, Sejer se gândi cu neplăcere la toate posibilitățile. Își continuă ușor drumul spre autostradă și opri la intrarea în curtea bisericii. Dădu prioritate unui tractor încărcat cu varză și viră. Florile de pe mormântul lui Annie dispăruseră, iar crucea de lemn fusese îndepărtată. Se plasase o piatră, una obișnuită, cenușie, rotundă și netedă, ca și cum ar fi fost udată și șlefuită de mare. Poate că era chiar de pe plajele unde obișnuia să facă surfing, vara. Citi epitaful.

Annie Sofie Holland. Dumnezeu să se îndure de tine.

Se încruntă puțin, încercă să-și dea seama dacă îi plăcea sau nu textul. De fapt, nu-i plăcea. Suna de parcă ar fi făcut ceva rău, ceva pentru care avea nevoie de iertare. La ieșire se uită și la mormântul lui Eskil Johnas. Cineva, poate niște copii, lăsaseră acolo un buchet de păpădii.

•

Kollberg trebuia să facă pipi. Sejer trase câinele după el, în spatele blocului, îl lăsă să alerge printre tufișuri și apoi urcară cu liftul înapoi în apartament. După aceea, trecu prin bucătărie să vadă ce mai era în congelator. Un pachet de crenvurști, tari ca piatra, o pizza congelată și un pachet mic pe care scria „bacon". Îl apucă pe acela și zâmbi, căci îi aducea aminte de ceva. În schimb, își făcu ouă, patru ochiuri, prăjite și pe o parte și pe alta, cu sare și piper, și tăie un crenvurst bucăți și pentru câine. Kollberg înfulecă mâncarea și se băgă sub masă. Mâncă ouăle și bău laptele cu picioarele sub pieptul câinelui. Nu îi luă mai mult de zece minute. Ziarul era deschis, alături de el. „Iubitul, închis pentru cercetări." Oftă puțin și păru enervat. Nu prea mai găsea înțelegere pentru modul în care presa expunea aspecte din viața deplorabilă de zi cu zi. În final, curăță masa și puse filtrul de cafea în priză. Poate că Halvor își împușcase într-adevăr tatăl. Și-a tras mânuși pe mâini, a pus arma în sacul de dormit, în mâinile tatălui, a tras, a îndreptat pământul călcat de el în magazie și a alergat din nou în cameră la fratele lui. Acesta trebuie să-i fi fost cât se poate de loial și n-ar mărturisi niciodată dacă Halvor nu era în pat atunci când s-a auzit focul de armă.

Își bău cafeaua în camera de zi, după care urma să facă un duș, să răsfoiască prin catalogul cu obiecte sanitare și de baie, pe care îl găsise în cutia poștală. Era ofertă la gresie de baie. Printre altele, aveau și modele simple, albe cu delfini albaștri. După duș se întinse pe canapea. Era prea mică și trebuia să-și atârne picioarele peste braț, ceea ce era cam neplăcut, dar îl împiedica să adoarmă. Nu voia să-și strice somnul de seară, îi era oricum destul de greu din cauza eczemei. Se uită pe fereastră și văzu că trebuie spălată. Fiind la etajul treisprezece, nu vedea nimic afară decât cerul

albastru, care începu să capete profunzimea nopții. Brusc, văzu o muscă izbindu-se de fereastră. O muscă de cadavre, mare și neagră. „Tot un semn de primăvară și acesta", se gândi el, când încă una apăru și zbură în apropierea primeia. Nu avea nimic împotriva muștelor, dar era ceva în modul în care își mișcau picioarele. Pentru el, acesta era un lucru privat, ceva asemănător scărpinării în zonele intime de față cu altcineva. Păreau să caute ceva. Mai veni una. Acum se uita la ele fix și fu cuprins de un sentiment neplăcut. Trei muște pe geam în același timp. Ciudat că nu zburaseră de acolo. Mai veni una, și apoi alta, iar, la scurt timp, era plin de muște mari, negre pe fereastră. În final, se ridicară și zburară în spatele scaunului de lângă fereastră. Acum erau atât de multe că le putea auzi bâzâitul. Se ridică puțin de pe canapea ezitând, cu un sentiment de groază. Trebuia să fie ceva în spatele scaunului, ceva ce le mirosea lor. În final se ridică, merse normal pe podea și se apropie cu grijă și cu inima în dinți, apucă de scaun și îl aruncă deoparte. Muștele o luară în toate părțile, un întreg roi. Altele se fixaseră de podea și mâncau din ceva. Le îndepărtă cu vârful degetelor de la picioare și, în final, dispărură. Era un cotor de măr. Putred și moale.

Se așeză pe canapea, simțindu-se amețit. Cămașa îi era udă de transpirație. Confuz, se frecă la ochi și se uită pe fereastră. Nimic. Visase. Capul îi era greu și îl dureau spatele și picioarele de la felul cum dormise pe canapeaua prea mică. Se ridică, dar nu reuși să reziste necesității de a trage scaunul să vadă ce e în spatele lui. Nimic. Merse în bucătărie, unde avea o sticlă de whisky și un pachet de tutun de rulat. Oftă puțin, nu prea mulțumit de sine însuși, și le luă cu el în cameră. Kollberg se uita la el, așteptând ceva. Se uită la câine și se răzgândi.

— La plimbare, spuse el încet.

Le luă cu exactitate o oră de la bloc până la biserica din centru și înapoi. Se gândea la mama pe care ar fi trebuit să o viziteze. Trecuse cam multă vreme de la ultima vizită. Într-o zi, se gândi el abătut, fiica lui, Ingrid, avea să se uite pe calendar și să gândească la fel. Ar trebui să fac o vizită. N-am mai fost de mult. Fără tragere de inimă, doar dintr-un fel de obligație. Poate că Skarre avea dreptate totuși, poate că nu era deloc rezonabil să fii bătrân, să zaci și să încurci lumea. Devenea el însuși surprins de propriile gânduri și mări pasul. Kollberg sărea și se gudura pe lângă el. Dar nici nu trebuie să te lași bătut. Avea de gând să renoveze baia. Elisei i-ar fi plăcut faianța aceea, era sigur de asta. Și dacă ar fi știut că încă nu s-a apucat… nici nu îndrăznea să se gândească la așa ceva. Opt ani cu imitație de marmură e rușinos.

În sfârșit, putea să bea un whisky binemeritat și se făcuse așa de târziu că poate ar reuși să adoarmă totuși. Soneria de la ușă se auzi în clipa când

punea capacul la loc pe sticlă. Skarre salută, fără să mai fie atât de timid ca data trecută. Venise pe jos, dar strâmbă din nas când Sejer îi oferi un whisky.

— N-ai bere?

— Nu, n-am. Dar pot să-l întreb pe Kollberg. El obişnuieşte să-şi adune aşa ceva în frigider, spuse el pe un ton cât se poate de serios. Dispăru şi reveni cu o bere. Te pricepi să pui gresie?

— Absolut. Am făcut un curs odată. Important e să nu faci lucru de mântuială când pui baza. Ai nevoie de ajutor?

Sejer dădu din cap.

— Ce crezi despre astea?

Îi arăta broşura cu delfinii albaştri.

— Foarte frumoase. Acum ce ai?

— Imitaţie de marmură.

Skarre dădu din cap în semn de înţelegere şi bău din bere.

— Amprenta lui Halvor nu coincide cu cea de pe catarama curelei lui Annie, spuse el repede. Holthemann îl va elibera până mai apare ceva.

Sejer nu răspunse. Simţea un fel de uşurare amestecată cu iritare. Era bucuros că nu fusese Halvor, dar şi frustrat că nu avea un alt suspect.

— Am avut un vis înspăimântător, spuse el, puţin surprins de propria sinceritate. Am visat că era un măr putred în spatele scaunului de acolo. Şi era invadat de muşte mari, negre.

— Ai verificat? mârâi Skarre.

Îi confirmă în timp ce bea whisky.

— Doar câteva scame. Crezi că înseamnă ceva?

— Trebuie să fie vreun articol de mobilă pe care am uitat să-l scoatem în evidenţă. Ceva ce a fost întotdeauna acolo şi la care noi nu ne-am gândit. Acest vis e cu siguranţă un avertisment. Acum trebuie doar să găsim scaunul acela.

— Aşadar va trebui să căutăm în afacerile cu mobilă?

Se înecă singur la propria glumă, era un fenomen rar.

— Credeam că ai un as în mânecă, spuse Skarre. Nu pot să mă consolez cu gândul că nu ajungem la niciun rezultat. Săptămânile trec. Cazul Annie se complică. Iar tu eşti cel care vine cu sfaturile.

— Ce vrei să spui acum?

— Numele tău, zâmbi Skarre. Konrad înseamnă sfătuitor.

Sejer ridică una din sprâncene impunător de sus faţă de cealaltă.

— De unde ştii?

— Am acasă o carte. Obişnuiesc să verific de fiecare dată când îmi ies în cale oameni. E un mod plăcut de divertisment.

— Ce înseamnă Annie? întrebă el repede.

— Frumoasa.

— O, Doamne! Acum nu-mi merit numele. Dar să nu pierzi interesul pentru asta, Jacob. Şi Halvor ce înseamnă? întrebă el curios.

— Halvor înseamnă „ocrotitorul".

„A spus Jacob, se gândi el mirat. Pentru prima oară, a spus Jacob."

•

Soarele era jos, aruncând razele pe terasa plăcută, creându-le un loc călduros în care puteau să-şi arunce gecile. Aşteptară până când se încinse grătarul. Mirosea a cărbune şi a petrol, şi a lămâiţă din cutia de plante de pe terasa lui Ingrid, pentru că tocmai o udase. Sejer îşi ţinea nepoţelul în braţe, ridicându-l şi coborându-l, până când îl dureau muşchii coapselor. Pe măsură ce acest copil va creşte, ceva din el se va pierde. În câţiva ani o să crească mai înalt ca el şi o să i se îngroaşe vocea. De aceea, se simţea nostalgic stând aşa, cu Matteus în braţe, dar era un confort fizic pe care îl simţea până pe şira spinării.

Ingrid se ridică, luă papucii de lemn de pe terasă, îi bătu de podea de trei ori, apoi şi-i puse în picioare.

— De ce faci asta? dori el să ştie.

— E doar un obicei vechi, îi zâmbi ea. Din Somalia.

— Dar nu avem şerpi sau scorpioni pe aici.

— Devine un fel de obsesie, spuse ea râzând, nu reuşesc să scap de ea. De altfel, pe aici sunt viespi şi şerpi veninoşi.

— Crezi că un şarpe veninos ar fi putut intra în papucul tău?

— N-am idee.

Îl strânse mai tare în braţe pe nepoţel şi-l sărută în gropiţa de la ceafă.

— Mai ridică-mă, îl rugă acesta.

— Mă dor picioarele. Nu poţi să-mi aduci o carte şi să-ţi citesc din ea, în schimb?

Copilul sări din braţe şi fugi înăuntru.

— Cum îţi mai merge, de altfel, tată? îl întrebă fata repede, cu o voce ca de copil.

„*De altfel,* se gândi el. Asta voia să însemne *de fapt,* cum îi mai mergea *de fapt,* cum se simţea în adâncul sufletului. Sau putea să fie o întrebare camuflată, dacă se întâmplase ceva. Dacă, de exemplu, îşi găsise o prietenă sau dacă era îndrăgostit de cineva, la distanţă, ceea ce nu se întâmplase. S-ar fi remarcat."

— Bine, mulţumesc, răspunse el întrebător şi nevinovat.

— Nu ţi se mai pare că zilele trec greu?

Era foarte atentă cu întrebările. Îi crea impresia că voia să afle ceva anume.

— Am mult de lucru la serviciu, spuse el. Şi apoi, vă am pe voi.

Ultimele lui cuvinte o făcură să apuce tacâmurile pentru salată. Se întoarse şi începu să întoarcă roşiile şi castraveţii cu multă energie.

— Da, dar vezi tu, ne-am gândit să plecăm din nou. Pentru un timp. Pentru ultima oară, continuă ea rapid, uitându-se la el cu o privire din ce în ce mai vinovată.

— Să plecaţi? Cântări bine cuvântul. În Somalia?

— Erik a primit o ofertă. Nu le-a răspuns încă, spuse ea, dar ne gândim să luăm în serios problema. Ne gândim şi la Matteus, desigur. Vrem să vadă puţin din ţară şi să înveţe limba. Dacă mergem în august, ne întoarcem până la începutul şcolii.

„Trei ani, se gândi el. Trei ani fără Ingrid şi Matteus, cu vizite doar de Crăciun. În rest doar scrisori şi vederi, iar nepoţelul va creşte tot mai mare, cu paşi repezi."

— Nu pun la îndoială faptul ca aveţi nevoie să mergeţi acolo, spuse el, făcând un efort să-şi menţină vocea sigură. Sper că nu te gândeşti că eu aş putea fi o piedică pentru voi. Nu am nouăzeci de ani, Ingrid.

Ea roşi.

— Mă gândesc puţin şi la bunica.

— O să am eu grijă de ea. Mai ai un pic şi zdrobeşti de tot salata, îi atrase el atenţia.

— Nu-mi place să te văd singur, spuse ea pe un ton jos.

— Îl am pe Kollberg.

— Dar, sincer vorbind, nu e decât un câine!

— Bucură-te că nu înţelege ce spui.

Sejer aruncă o privire la câinele care dormea nestânjenit sub masă.

— Ne descurcăm bine. Vreau să mergeţi dacă vă doriţi asta. S-a săturat Erik de apendice şi amigdale umflate?

— Acolo e altfel, explică ea. E mult mai util.

— Şi Matteus? Ce veţi face cu el?

— O să meargă la grădiniţa americană împreună cu un grup de alţi copii. Şi, în plus, spuse ea gânditoare, are acolo rude pe care nu le-a văzut niciodată. Nu-mi place asta şi vreau să ştie tot.

— Americană? spuse el sceptic. Cum adică să ştie tot?

Se gândi la părinţii lui naturali şi la soarta pe care o avuseseră.

— O să aşteptam ca până când va fi mai mare să-i povestim despre mama lui.

— Mergeţi! spuse el hotărât.

Ea îl privi şi îi zâmbi.

— Ce crezi că ar fi spus mama?

— Același lucru ca și mine. Și apoi ar fi plâns puțin pe pat.

— Dar tu nu vei face așa?

Matteus veni cu o carte pentru copii într-o mână și cu un măr în cealaltă.

— „Era o noapte întunecată și furtunoasă.” Nu e înfiorător?

— Brr! mârâi nepoțelul și urcă în brațele lui.

— Cărbunii sunt aprinși, spuse Ingrid, aruncându-și papucii.

— O să pun grătarul.

— Pune carnea la făcut, reluă el.

Ingrid puse carnea pe grătar, patru bucăți în total, și intră ca să aducă de băut.

— Am un piton verde din cauciuc în cameră, șopti Matteus. Să i-l punem în pantof?

Sejer șovăi.

— Nu știu ce să zic. Crezi că e înțelept?

— Da, tu nu crezi?

— De fapt, nu.

— Oamenii mari sunt atât de fricoși, spuse el preocupat. Atunci vor da vina pe mine.

— OK, spuse el încet. Mă uit în altă parte.

Matteus sări din brațele lui, merse după șarpele de cauciuc și îl băgă cu grijă în papucul ei de lemn.

— Acum poți să citești.

Se gândea cu groază la acel șarpe din cauciuc dezgustător și senzația la atingerea lui cu piciorul gol. Apoi continuă să citească cu o voce profundă, dramatică:

— „Era o noapte întunecată și furtunoasă. În munți erau tâlhari și lupi.” Ești sigur că nu e prea înspăimântător?

— Mama mi-a citit povestea de multe ori. Își înfipse dinții în măr și mesteca mulțumit.

— Nu lua bucăți așa de mari, îl avertiză el. Pot să-ți rămână în gât.

— Hai, citește, bunicule!

„Cred că încep să îmbătrânesc, se gândi el trist. Bătrân și fricos.”

— „Era o noapte întunecată și furtunoasă”, începu el, și tocmai atunci intră Ingrid, cu trei sticle de bere și una de Cola. Se opri și se uită prelung la ea. La fel și Matteus.

— De ce vă uitați așa? Ce-i cu voi?

— Nimic, răspunseră ei în cor, aplecându-se din nou asupra cărții.

Ingrid puse sticlele pe masă, le desfăcu și se uită după papuci. Îi ridică, îi întoarse invers și bocăni de trei ori cu ei. Nu se întâmplă nimic. „S-a fixat în vârf”, se gândiră ei extaziați. Se petreceau mai multe lucruri în același timp.

Ginerele Erik apăru şi el în uşă. Matteus sări din braţele bunicului şi alergă spre el. Kollberg sări de sub masă şi se gudură, sticlele se rostogoliră, iar Ingrid băgă picioarele în papuci.

•

Sølvi era în camera ei şi scotea nişte lucruri dintr-o cutie. Pentru o clipă îşi îndreptă spatele şi ridică privirea. Fritzner, care locuia vizavi, stătea la fereastră şi o fixa lung. Avea un pahar în mână. Îl ridică şi se aplecă, ca şi cum ar fi vrut să toasteze.

Sølvi îi întoarse spatele instantaneu. E drept că nu o deranja să fie admirată de un bărbat. Dar Fritzner era chel. Să-ţi închipui viaţa alături de un chel e Ia fel cu a ţi-o închipui alături de un gras. Asta nu făcea parte din visele ei. Dar faptul că Eddie era şi chel, şi gras nu intra în discuţie. Alţi bărbaţi puteau fi chei, dar nu acela cu care va fi ea. Pufni dispreţuitor, iar apoi se uită din nou. Dispăruse.

„S-a urcat din nou în barcă, dementul."

Auzi soneria de la intrare şi alergă să deschidă, îmbrăcată în costum albastru, cu pantaloni, curea argintie în talie şi espadrile în picioare.

— O! spuse ea blând. Dumneavoastră sunteţi! Fac ordine la Annie în cameră. Poftiţi, mama şi tata vin imediat.

Sejer o urmă prin camera de zi până în camera de lângă cea a lui Annie. Era mult mai mare şi foarte colorată. Pe noptieră era o poză a surorii moarte.

— Am moştenit şi eu nişte lucruri, zâmbi ea în semn de scuze. Mărunţişuri şi câteva haine. Iar dacă reuşesc să-l conving pe tăticu, atunci voi putea să sparg peretele spre camera ei şi să am o cameră mare.

El o aprobă.

— Va fi chiar frumos, mormăi el. Şi în acelaşi moment i se făcu ruşine, încercând o serie de sentimente contradictorii. N-avea niciun drept să judece pe cineva. Încercau cu toţii să-şi ducă viaţa mai departe şi o făceau în modul lor. „Nimeni nu poate să spună celorlalţi cum ar trebui să jelească." Se mustră singur cu aceste gânduri şi privi în jur. Nu mai văzuse niciodată o cameră cu atâtea bibelouri, figurine şi alte lucruri mărunte.

— Şi voi avea televizorul meu, zâmbi ea. Iar dacă mai pun o antenă, pot să prind şi TV-Norge[16].

Se împiedică de o cutie de carton de pe podea şi începu să mai culeagă lucruri din ea.

— Sunt aproape numai cărţi, spuse ea apoi. Annie nu avea farduri sau bijuterii. Plus o sumedenie de CD-uri şi de casete audio.

[16] Canal de televiziune norvegian, în traducere TV-Norvegia. (n.tr.).

— Ție îți place să citești?

— Nu tocmai. Dar e frumos să ai rafturile bibliotecii pline.

Sejer dădu înțelegător din cap.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea discret.

— Da, într-o oarecare măsură. Dar deocamdată nu înțelegem ce înseamnă toate astea.

Fata dădu din cap și mai ridică un lucru din cutie. Era împachetat în ziar.

— Așadar îl cunoști pe Magne Johnas, Sølvi?

— Da, răspunse ea prompt. I se păru că roșise, dar avea oricum obrajii fardați cu roșu. Locuiește la Oslo acum. Lucrează la Gym & Greier.

— Știi dacă el și Annie au avut vreodată ceva în comun?

— Dacă au avut ceva în comun? îl privi nedumerită.

— Dacă au avut vreo fantezie sau dacă Magne a fost vreodată îndrăgostit, sau poate că a încercat să o cucerească în vreun fel? Înaintea ta.

— Annie râdea de el doar, spuse ea pe un ton de regret. Ca și cum Halvor ar fi arătat grozav. Magne mai arată a bărbat. Vreau să spun că are mușchi.

Rupea și trăgea de ziar, evitând privirea lui.

— Credeți că l-ar fi putut jigni cu ceva? întrebă Sejer prudent, în momentul în care ceva de culoare albă se ivi de sub ambalaj.

— Da, tot ce se poate. Pentru Annie nu era de ajuns să spună nu. Uneori putea fi chiar sarcastică și nu prea se uita ea după mușchi. Toată lumea vorbește de cât de drăguță și de splendidă era, și nu vreau să vorbesc urât de sora mea vitregă. Dar uneori era caustică și nimeni nu îndrăznește să o spună. Pentru că e moartă. Nu înțeleg cum de a rezistat Halvor. De fiecare dată, Annie decidea.

— Da?

— Însă era tot timpul drăguță cu mine. Foarte drăguță.

Pentru o clipă părea înspăimântată la amintirea surorii ei și la tot ceea ce se întâmplase.

— De cât timp ești cu Magne? întrebă el politicos.

— Doar de câteva săptămâni. Mergem la cinema împreună.

Răspunsul veni foarte repede.

— E mai mic decât tine?

— Cu patru ani, îi răspunse ea ezitând. Dar e foarte matur pentru vârsta lui.

— Înțeleg.

Ținea ceva sus spre lumină și se uita atentă. Era o pasăre din bronz pe o baghetă. O creatură durdulie, cu pene și cu capul înclinat.

— Se pare că e distrusă, spuse ea nesigură.

Sejer se uită mirat. Imaginea îl izbi precum o săgeată în tâmplă. Putea să semene cu o figurină care se pune în vârf, pe piatra de mormânt, la copiii mici.

— Pot să frământ un boţ de aluat şi să-i fac picioare în felul ăsta, spuse ea contemplativ. Sau poate mă ajuta tăticu. E destul de frumoasă.

Nu reuşi să-i răspundă. O imagine a unei alte Annie, una mai nuanţată decât cea prezentată de Halvor şi de părinţii ei, prindea încet contur.

— Ce crezi că e asta? mormăi el.

Fata dădu din umeri.

— N-am idee. Doar o figură de decor care s-a stricat, nu?

— N-ai mai văzut-o până acum?

— Nu. N-aveam voie să intru în camera lui Annie dacă ea nu era acasă.

Puse pasărea pe birou. O lăsă acolo balansându-se, apoi mai scotoci prin cutie.

— E mult de când nu l-ai mai văzut pe tatăl tău? întrebă el uşor, privind pasarea care se balansa din ce în ce mai încet. Creierul lui funcţiona sub o presiune mare.

— Tatăl meu? Se îndreptă şi se uită la el, surprinsă. Vă referiţi la tatăl meu de pe strada Adamstuen?

Sejer dădu din cap.

— A fost la înmormântarea lui Annie.

— Trebuie să-ţi fie dor de el.

Nu îi răspunse. Era ca şi cum i-ar fi atins un lucru rar, la care se uita cu deosebită atenţie. Ceva neplăcut, ce încerca să uite, o urmă de conştiinţă încărcată, ceva ce alţii au stabilit, reguli nescrise pe care le urmase întotdeauna fără să opună rezistenţă, pentru că nu înţelesese niciodată ce se ascundea în spatele lor. În clipa aceea, Sejer se simţi puţin indiscret. Nu trebuia să uite sa-şi arate îngrijorarea, să se apropie de oameni pe baza propriilor premise, şi nu să distrugă totul.

— Cum îl strigi pe Eddie? întrebă el precaut.

— Îl strig *tăticule,* spuse ea încet.

— Şi pe tatăl adevărat?

— Pe el îl strig *tată,* răspunse ea simplu. Aşa i-am spus dintotdeauna. El voia să-i spun aşa, era atât de demodat.

„Era. Ca şi cum nu mai exista."

— Aud maşina! spuse ea uşurată.

Toyota verde a familiei Holland opri în faţa casei. O văzu pe Ada Holland calcând cu un picior pe gazon şi aruncând o privire spre fereastră.

— Pasărea aceea, Sølvi, poţi să mi-o dai mie? întrebă el deodată.

Sølvi îl privi cu gura căscată.

— Pasărea stricată? Sigur.

I-o întinse întrebător.

— Mulţumesc. Atunci n-o să te mai deranjez, zâmbi el retrăgându-se. Puse pasarea în buzunarul interior şi intră în camera de zi. Acolo rămase în picioare, lângă perete, aşteptând.

„Pasărea. Smulsă de pe mormântul lui Eskil. În camera lui Annie. De ce?"

Domnul Holland intră primul. Făcu un gest din cap şi îi întinse mâna, privind într-o parte. Pentru cineva venit pentru prima oara acolo, ar fi fost considerat un gest respingător. Doamna Holland merse să facă nişte cafea.

— Sølvi va primi camera lui Annie, spuse Holland. În felul ăsta n-o lăsăm goală. Şi vom avea şi cu ce să ne umplem timpul. Vom sparge peretele şi vom pune din nou tapet. Va fi mult de lucru.

Sejer aprobă.

— Trebuie să îţi spun un lucru, continuă el. Am citit în ziar că un tânăr de 18 ani este reţinut de poliţie. Nu poate fi Halvor cel care a comis crima. Îl cunoaştem de doi ani. Într-adevăr, nu e uşor să te apropii de el, dar ajungi la un moment dat să ai anumite sentimente faţă de cineva. Prin asta nu vreau să insinuez că nu ştiţi ce faceţi, dar nu ni-l putem imagina pe Halvor ucigaş. Unii dintre noi pur şi simplu nu pot.

În schimb, Sejer putea. Ucigaşii sunt ca şi ceilalţi oameni. Poate că-i zburase creierii tatălui cu premeditare, pe când acesta dormea.

— Halvor e reţinut de poliţie? continuă Holland.

— L-am eliberat, răspunse Sejer răspicat.

— Dar de ce a fost reţinut?

— Am fost pur şi simplu nevoiţi. Mai multe nu pot spune.

— „Cu privire la anchetă?"

— Exact.

Doamna Holland intră cu patru căni şi un bol cu prăjituri.

— S-a mai întâmplat ceva?

— Da, sigur. Se uită pe fereastră căutând parcă ceva care i-ar fi putut capta atenţia. Deocamdată nu pot să spun prea multe.

Holland îi întoarse un zâmbet amar.

— Bineînţeles că nu. Oricum vom fi ultimii care află, mă gândesc eu. Ziarele vor şti cu mult înaintea noastră când îl veţi prinde.

— În niciun caz. Sejer se uită fix în ochii lui mari şi azurii ca ai lui Annie. În acel moment exprimau durere. Dar presa e peste tot şi au multe contacte. Faptul că citeşti unele lucruri în ziare nu înseamnă ca noi le-am furnizat toate acele informaţii. Când vom aresta pe cineva, vă dăm de veste. Vă promit.

— Nimeni nu ne-a spus despre Halvor, spuse el pe un ton jos.

— Asta se datorează faptului că nu-l credeam pe el autorul.

— Dacă mă gândesc mai bine, mormăi Holland, nu știu dacă vreau să aflu cine e. Cine a putut face asta.

— Ce tot spui acolo?

Ada Holland intră cu cafeaua și-l privi consternată.

— Nu mai are nicio importanță. Totul pare un accident. Unul care nu putea fi evitat.

— De ce spui asta? întrebă ea disperată.

— Ar fi murit oricum. Așadar nu mai are nicio importanță.

Privi în interiorul cestii goale, o ridică și o puse în mișcare, ca și cum ar fi vrut să răcească cafeaua care nici nu era înăuntru.

— Ba are importanță, spuse Sejer îndurerat. Aveți dreptul să știți de ce. S-ar putea să dureze, dar voi afla, deși va fi probabil un proces foarte îndelungat.

— „Un proces foarte îndelungat?" Holland zâmbi brusc, dar cu un zâmbet amar. Corpul lui Annie intră în putrefacție, șopti el.

— Dar, Eddie! spuse doamna Holland. O avem pe Sølvi!

— Tu o ai pe Sølvi.

Se ridică și plecă, dispăru undeva în casă. Nu merse nimeni după el. Doamna Holland ridică disperată din umeri.

— Annie era fata tatei, spuse ea pe un ton jos.

— Da, știu asta.

— Mă tem că n-o să-și revină niciodată.

— Nu, n-o să-și revină. În acest moment încearcă să fie un alt Eddie. Are nevoie de timp. Poate îi va fi mai ușor în ziua când vom afla ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Nu știu dacă am curajul să aflu asta.

— Vă temeți de ceva anume?

— Mă tem de orice. Îmi imaginez tot felul de lucruri acolo lângă iaz.

— Ați putea să-mi povestiți câteva dintre ele?

Femeia dădu din cap și luă ceașca.

— Nu, n-aș putea. E doar imaginația mea. Dacă le rostesc, s-ar putea să se adeverească.

— Se pare că Sølvi se descurcă bine, nu? schimbă el subiectul.

— Sølvi e puternică, răspunse ea hotărât.

„Puternică", se gândi Sejer. Da, poate că era descrierea potrivită. Poate Annie era cea slabă.

Lucrurile luau o altă dimensiune în mintea lui acum, într-un fel neliniștitor. Femeia plecă după zahăr și frișcă. Sølvi intră.

— Unde e tăticu?

— Vine imediat! strigă doamna Holland din bucătărie, pe un ton autoritar, poate în speranța că Eddie o va auzi și va intra din nou în cameră.

„Nu numai că e moartă, se gândi Sejer, dar familia se prăbușește, se destramă, s-au produs fisuri în structura ei de rezistență, iar acum apa năvălește înăuntru. Prin fraze vechi și ordine, ea încearcă să mențină totul pe linia de plutire."

Îi turnă cafea. Degetele lui Sejer nu intrau în mâner și trebui să ridice cana cu ambele mâini.

— Întotdeauna te gândești de ce, spuse ea obosită. Ca și cum ar fi avut un motiv bun.

— Nu bun. Dar un motiv a avut, cu certitudine. Ca și cum doar acolo și atunci s-ar fi putut întâmpla.

— Așadar îi înțelegeți în profunzime? Mă refer la acești oameni pe care îi închideți pentru omor și alte astfel de mizerii.

— Altfel n-aș fi putut să lucrez în acest domeniu.

Mai bău puțină cafea, gândindu-se la Halvor.

— Dar trebuie să fie și excepții, nu?

— Acelea sunt rare.

Femeia oftă, privindu-și fiica.

— Tu ce crezi, Sølvi? întrebă ea cu gravitate. Tonul era mai calm, altul decât cel folosit de ea înainte. Era ca și cum, în sfârșit, voia să pătrundă dincolo de părul acela blond și să găsească un răspuns, poate unul neașteptat, dar edificator. Poate că singura fiică pe care o mai avea era altfel de cum crezuse inițial și poate semăna cu Annie.

— Eu?

Fata își privi surprinsă mama.

— Mie, de exemplu, nu mi-a plăcut niciodată de Fritzner, tipul de vizavi. Am auzit că stă într-o barcă cu pânze în mijlocul casei și citește toată noaptea cu o navetă de bere lângă el.

•

Skarre stinsese mai toate luminile din birou. Doar lampa de birou mai era aprinsă, șaizeci de wați într-un cerc alb deasupra hârtiilor. Imprimanta duduia ușor, dar constant, în timp ce scotea foaie după foaie, cu un scris perfect, din cele care lui îi plăceau cel mai mult, Palatino. În spate, destul de departe, se deschise o ușă și intră cineva. Voia să ridice privirea și să se uite, dar exact în acel moment căzu hârtia din imprimantă. Se aplecă să o apuce, se ridică și descoperi o umbră alunecând deasupra hârtiei albe. O pasăre din bronz pe o baghetă.

— Unde? spuse el rapid.

Sejer se așeză.

— Acasă la Annie. Sølvi moşteneşte lucrurile surorii ei, iar asta era printre lucrurile ei, împachetată în hârtie de ziar. Am trecut pe la mormânt. S-a potrivit ca o mănuşă.

Se uită la Skarre.

— Dar putea să o fi primit de la cineva.

— De exemplu, de la cine?

— Nu ştiu. Dar dacă a fost acolo şi a luat-o singură, trebuie să fi fost cândva pe întuneric şi trebuie să o fi dat jos cu un fel de unealtă, caz în care a putut să facă acest lucru fără scrupule. Nu crezi?

— Annie nu era lipsită de consideraţie?

— Nu ştiu exact. Nu mai sunt sigur de nimic.

Skarre întoarse lampa de pe masă, creând o lună plină perfectă pe perete. Rămaseră acolo, uitându-se la ea. Deodată, Skarre ridică pasărea, ţinând-o de baghetă şi ducând-o în faţa veiozei printr-o mişcare balansată. Umbra creată pe luna albă semăna cu o raţă imensă şi ameţită, în drum spre casă de la o petrecere.

— Jensvoll şi-a dat demisia din funcţia de antrenor al echipei de fete, spuse Skarre.

— De ce?

— Zvonurile au început să se răspândească. Cazul cu privire la viol a ieşit la iveală. Fetele s-au retras.

— Mi-am închipuit. Un lucru atrage după sine un altul.

— Iar Fritzner avea dreptate. Urmează o perioadă dificilă pentru foarte mulţi, de acum înainte. Asta până când vinovatul va ieşi la iveală. Şi nu va mai fi mult până atunci, căci acum înţelegi legăturile, nu-i aşa?

Sejer dădu din cap în semn că nu.

— E vorba de ceva între Annie şi Johnas. Ceva s-a întâmplat între ei.

— Poate că voia să păstreze doar o amintire cu Eskil.

— Atunci ar fi putut să meargă la uşa lor şi să ceară un ursuleţ sau ceva asemănător.

— Crezi că a comis ceva ilegal faţă de ea?

— Faţă de ea sau de vreo altă persoană apropiată ei. Faţă de cineva drag.

— Acum nu mai înţeleg. Te referi la Halvor?

— Mă refer la fiul lui, Eskil. Cel care a murit în timp ce Johnas era la baie şi se bărbierea.

— Doar nu putea să-l acuze pe el de asta?

— Ba cu atât mai mult cu cât modul în care a murit e foarte neclar.

Skarre fluieră.

— Nu mai era nimeni acolo ca să vadă. Nu avem decât declaraţiile lui Johnas. Sejer ridică din nou pasărea, ciupind-o cu grijă de cioc.

— Tu ce crezi, Jacob? Ce s-a întâmplat, de fapt, în dimineaţa zilei de 7 noiembrie?

•

Amintirile îi inundau memoria în momentul în care deschise uşa dublă de sticlă şi făcu câţiva paşi. Mirosul de spital, amestecul de formol şi de detergenţi, mirosul dulce de ciocolată din chioşc şi mirosul de garoafe din florărie.

În loc să reflecteze la moartea soţiei lui, încercă să se gândească la fiica lui, Ingrid, şi la ziua în care se născuse. Această clădire imensă găzduia atât cea mai profundă tristeţe cât şi cea mai mare bucurie a vieţii lui. Atunci, demult, intrase pe aceeaşi uşă şi simţise aceleaşi mirosuri. Involuntar, îşi comparase fetiţa cu ceilalţi nou-născuţi. Ceilalţi erau mai roşii şi mai durdulii, aveau mai multe riduri şi, în plus, aveau un păr stufos. Unii erau născuţi prematur şi aveau pielea galbenă precum ceara. Alţii stătuseră prea mult întinşi şi semănau cu nişte bătrânei subnutriţi în miniatură. Doar Ingrid era perfectă. Amintirile îl făceau, în sfârşit, să se relaxeze.

Nu venise neanunţat. Îi luaseră exact opt minute ca să găsească prin telefon patologul care se ocupase de autopsia lui Eskil Johnas. Îi prezentase în prealabil cazul, ca să poată găsi dosarele şi jurnalele, şi să le aibă pe masă când va sosi. Unul dintre lucrurile care-i plăceau cu privire la birocraţie, acel sistem greoi, rigid şi elaborat care guverna toate departamentele, era regula prin care totul se notează şi se arhivează. Date, ore, nume, diagnosticări, rutine, neregularităţi, totul trebuie să fie inclus. Toate aceste informaţii pot fi preluate şi investigate mereu de alţi oameni, din alte motive şi mereu cu ochi atenţi.

Se gândea la toate acestea ieşind din lift. Simţi mirosul de spital în timp ce mergea pe coridor la etajul opt. Patologul, care, la telefon, păruse aşezat şi de vârstă medie, era de fapt tânăr. Un tip şters, cu ochelari groşi şi mâini moi, şi grase. Pe birou avea agende, telefon, un teanc de hârtii şi o carte mare roşie cu semne chinezeşti.

— Trebuie să recunosc faptul că am răsfoit jurnalul în cea mai mare grabă, spuse doctorul, cu ochelarii care îi dădeau o expresie constantă de frică. Am devenit curios. Sunteţi inspector, specialist în criminalistică, nu-i aşa?

Sejer confirmă.

— Atunci mă gândesc că e ceva deosebit la acest deces, nu?

— Nu am nici cea mai vagă bănuială.

— Dar de aceea sunteţi aici, nu-i aşa?

Sejer îl privi şi clipi de două ori, acesta fiind singurul răspuns pe care i-l dădu. Când nu mai scoase nicio vorbă, doctorul continuă să vorbească, un

fenomen care nu încetase niciodată să-l uimească şi care an de an îi dezvăluise secrete.

— O poveste tragică, mormăi patologul, răsfoind hârtiile. Un copil de doi ani. Accident în casă. Lăsat nesupravegheat doar câteva minute. Găsit mort. L-am deschis şi am descoperit obstrucţionarea totală a cailor respiratorii cu mâncare.

— Ce fel de mâncare?

— Vafe. Am putut practic să le dezlipim una de alta. Erau aproape întregi. Două vafe în formă de inimă, făcute bol. Era cam multă mâncare într-o gură atât de mică, deşi era un copil puternic. Am aflat după aceea că fusese un copil lacom şi, în plus, hiperactiv.

Sejer încercă să-şi imagineze o vafă din acelea pe care Elise obişnuia să le facă. Una cu cinci inimioare. Maşina lui Ingrid era dintre cele mai moderne. Forma era din patru inimioare şi nu erau perfect rotunde.

— Îmi amintesc destul de bine secţionarea aceasta. În general, ţii minte cazurile tragice, ţi se întipăresc în minte. Majoritatea celor pe care îi autopsiem sunt între optzeci şi nouăzeci de ani. Ţin minte acele inimioare de vafă, rămase în gât. Copiii şi vafele merg mâna în mână. Tragic e faptul că aceste vafe i-au luat viaţa. Copilul se aşezase ca să se alinte.

— Aţi spus: *îi autopsiem.* Eraţi mai mulţi?

— Lucram împreună cu patologul-şef, Arnesen. Abia fusesem angajat şi îi plăcea să ne urmărească pe noi, cei nou-veniţi. A ieşit la pensie. Acum avem o şefă.

La acest gând începu să clipească des şi-şi coborî privirea pe mâinile sale.

— Două bucăţi de vafă întregi? Erau mestecate?

— Nu, nu era vizibil. Păreau întregi.

— Aveţi copii? întrebă Sejer curios.

— Am patru copii, răspunse el încântat.

— V-aţi gândit la ei în clipa când făceaţi autopsia?

Patologul se uită prelung la Sejer, nesigur de faptul că înţelesese întrebarea.

— Da, sigur. Sau, mai degrabă, m-am gândit la copii în general şi la felul în care se poartă.

— Aşa?

— Aveam şi eu un fiu care tocmai împlinise trei ani, continuă el. Şi lui îi plăceau vafele. Şi întotdeauna ţipam la el, aşa cum fac părinţii, să nu bage prea multă mâncare în gură.

— Da, dar în cazul acesta nu era nimeni lângă el, spuse Sejer, care să-i poată da asemenea indicaţii.

— Nu. Altfel nici nu s-ar fi întâmplat, desigur.

Sejer nu îi răspunse.

— Puteți să vi-l imaginați pe fiul dumneavoastră cam la aceeași vârstă, cu o farfurie de vafe în față? Ar fi putut sa-i treacă prin cap să ia două bucăți, să le împăturească și să le bage în gură deodată?

Urmă o pauză lungă.

— Ei, acesta era un copil special.

— Mai exact, de unde ați primit aceste informații? Mă refer la faptul că era atât de deosebit?

— De la tatăl lui. A fost aici, la spital, toată ziua. Mama a sosit mai târziu, împreună cu un adolescent. Totul este, de altfel, specificat în raport. Am făcut cópii xerox pentru dumneavoastră, așa cum ați cerut.

Puse mâna pe teancul din fața sa, și apoi dădu la o parte cartea chinezească. Sejer recunoscu primul semn de pe ea: era semnul pentru „bărbat".

— Din câte am auzit, tatăl se afla la baie în timp ce a avut loc accidentul, nu?

— Da, așa e. Se bărbierea. Băiețelul era fixat de scaun, de aceea nici nu putea să scape și să se târască după ajutor. Când tatăl s-a întors în bucătărie, copilul era aplecat peste masă. A dat peste farfurie, iar aceasta a căzut și s-a spart. Mai rău e faptul ca tatăl lui a auzit acest zgomot.

— Și nu a coborât?

— Copilul spărgea de fiecare dată câte ceva.

— Cine mai era în casă când s-a întâmplat?

— Doar mama, din câte am înțeles. Fiul cel mare mersese spre autobuzul școlii, iar mama dormea sus.

— Și n-a auzit nimic?

— Nu s-a auzit nimic, se pare. N-a reușit să țipe.

— Nu, cu două vafe în gât. Dar a fost trezită de soț, după aceea, bineînțeles, nu?

— Se prea poate să fi strigat după ea. Oamenii reacționează diferit în asemenea situații. Unii țipă, iar alții rămân muți.

— Dar n-a venit cu ambulanța?

— A venit mai târziu. L-a luat întâi pe fiul mai mare de la școală.

— Cât de târziu au venit?

— Cam peste o oră și jumătate. Asta apare scris aici.

— Puteți să-mi povestiți cum s-a comportat tatăl?

Medicul tăcu, închise ochii, ca și cum ar fi vrut să-și amintească cu exactitate acea dimineața.

— Era sub stare de șoc. Nu spunea prea multe.

— Se înţelege. Dar ceva tot a spus. Vă amintiţi ce anume? Va amintiţi câteva cuvinte?

Medicul se uită la el întrebător şi dădu din cap.

— E destul de mult de atunci. În curând se împlinesc opt luni.

— Încercaţi totuşi.

— Cred că era ceva de genul: „O, Doamne, nu! O, Doamne, nu!"

— Tatăl fusese cel care a sunat după ambulanţă?

— Da, asta mi-am notat aici.

— Durează într-adevăr douăzeci de minute sa ajungi de aici la Lyndeby?

— Da, din păcate. Şi încă douăzeci de minute înapoi. Nu aveau cu ei personalul care ar fi putut să-i facă o traheotomie. Dacă i-ar fi făcut-o, ar fi putut fi salvat.

— Ce spuneţi?

— Se poate face o secţiune între două vertebre, eliberând apoi traheea.

— Practic se taie gâtul?

— Da. E chiar foarte simplu. Şi poate asta l-ar fi salvat. Dar nici nu ştim exact cât de mult a stat în scaun înainte ca tatăl să-l găsească.

— Cam atâta timp cât i-ar fi luat să se bărbierească, probabil.

— Da, probabil.

Medicul căută prin hârtii şi îşi dădu la o parte ochelarii.

— Aveţi vreo bănuială, să fie vorba de o crimă?

De mult aştepta să pună această întrebare. Simţea că avea dreptul să întrebe asta.

— Nu-mi dau seama. La ce anume vă referiţi?

— Nu m-am gândit la ceva anume.

— Dar aţi deschis copilul şi l-aţi analizat. Aţi găsit ceva nefiresc la acest deces?

— Nefiresc? Aşa sunt copiii. Bagă orice în gură.

— Dar dacă avea în faţa lui o farfurie cu vafe şi stătea singur fără să-i fie teamă că ar putea veni cineva să-i ia mâncarea, de ce-ar băga în gură două bucăţi deodată?

— Spuneţi-mi un lucru. Unde vreţi să ajungeţi?

— N-am idee.

Medicul rămase îngândurat. Îşi amintea acea dimineaţă în care micuţul Eskil zăcea gol pe patul de la morgă, deschis de la gât în jos, şi momentul în care zărise boţul oprit pe trahee, până când descoperise că fuseseră vafe. Două bucăţi în formă de inimă. Un boţ mare format din ouă, făină, unt şi lapte.

— Îmi amintesc autopsia, spuse el pe un ton jos. Mi-o amintesc perfect. Poate e expresia faptului că m-a uimit accidentul. Nu ştiu, nu pot spune

nimic. Nu m-am gândit la asemenea lucruri. Dar, reluă acesta, cum v-a venit ideea? De unde gândul că ar putea fi vreo neregularitate în această situaţie?

Neregularitate. Acest cuvânt care ascundea atât de multe posibilităţi.

— Ei bine, spuse Sejer, privindu-l. Avea o dădacă. Ca să fiu mai exact, unele semnale ale ei după moartea băiatului mi-au dat de gândit.

— Semnale? Atunci puteţi să o întrebaţi pe ea.

— Nu mai pot. Dădu din cap. E prea târziu.

•

„Vafe la micul dejun", se gândea el. Trebuie să fi fost din ziua precedentă. Sunt sigur că Johnas nu s-a trezit dis-de-dimineaţă pentru a face compoziţia. Vafe din ziua precedentă, tari şi reci. Îşi încheie geaca şi se urcă în maşină. Nimeni nu ar fi reacţionat. Copiii bagă mereu lucruri în gură, după cum spunea şi patologul. Porni maşina, traversă strada Rosenkrantzgate şi merse spre râu, unde viră la stânga. Nu îi era foame, dar se duse totuşi până la Judecătorie, parcă şi luă liftul până la cantină, acolo unde vindeau vafe. Cumpără o porţie, nişte dulceaţă şi cafea şi se aşeză la fereastră. Rupse cu grijă două bucăţi în formă de inimioare. Erau pufoase şi proaspăt coapte. Le împături o dată şi încă o dată şi rămase uitându-se la ele. Cu puţin efort, reuşi să le pună în gură, rămânându-i loc să mai şi mestece. Mestecă şi simţi boţul alunecându-i prin esofag, fără nici cea mai mică dificultate. Vafele proaspete erau alunecoase şi grase. Bău din cafea, dând din cap. Cu gura plină, studia involuntar toate pozele copilului care-i treceau prin minte. Modul în care împăturise vafele cu mânuţele, farfuria spartă şi felul cum lupta să se salveze fără ca nimeni sa-l audă. Doar tatăl auzise farfuria spartă. De ce nu fugise în bucătărie? „Pentru că spărgea mereu câte ceva", după cum spunea doctorul. „Dar totuşi, un copil mic şi o farfurie spartă. Eu m-aş fi dus instantaneu, se gândi el. M-aş fi gândit că s-a răsturnat scaunul şi că s-a rănit. Însă tatăl nu s-a grăbit până nu a fost gata. Dar dacă mama era totuşi trează? Poate că a auzit farfuria spartă?" Bău mai departe din cafea şi întinse dulceaţă pe restul vafelor. După aceea, începu să citească cu grijă raportul. În final, se ridică şi merse la maşină. Se gândi la Astrid Johnas. Era singură la etaj şi nu înţelegea ce se întâmplase.

•

Halvor luă o felie de pe fundul de lemn şi începu să mănânce. Îi plăcea sunetul acela de fanfară mică şi valul de lumină albastră ce inunda camera când calculatorul era pornit. Orice fanfară marchează un moment de sărbătoare. Credea că i se urează lui bun venit, ca şi cum ar fi fost aşteptat ca o vedetă. În acea zi avea o stare de nepăsare cumplită, aşa cum avea Annie. De aceea, încerca numai expresii precum: „Stai deoparte", „Accesul interzis" şi „Cară-te". Asta auzea când îşi punea braţul peste umărul ei, deşi cu mare

grijă și prietenește. Dar spunea totul pe un ton foarte drăgăstos. Iar când îndrăznea să-i ceară un sărut, îl amenința că o să-l muște de gura îmbufnată. Vocea spunea altceva decât cuvintele. Într-adevăr, nu putea să le ignore, dar ce spunea vocea părea mai ușor de suportat. De fapt, nu prea îi permitea să o atingă. Dar, cu toate acestea, ea dorea să-l aibă alături. Obișnuiau să doarmă strâns unul lângă celălalt. Nu era rău nici asta, să doarmă, pe întuneric, sub plapumă, lipit de Annie, ascultând liniștea de afară, eliberat de frică și de coșmarurile cu tatăl lui. Acum nu mai putea intra nervos în cameră să tragă plapuma de pe el, nu mai putea să-l atingă. Siguranță. Obiceiul de a dormi întotdeauna lângă cineva, cum dormise cu fratele lui ani la rândul. Să audă respirația celuilalt și să-i simtă căldura pe obraz.

De ce scrisese aceste expresii? Ce era cu ele? Trebuia să le înțeleagă dacă le găsea? Mesteca pâine cu pateu și auzea televizorul urlând în camera de zi. Se simțea puțin vinovat, căci bunica era mereu singură seara și va sta singură până când el va reuși să spargă codul și să afle secretul ei. Trebuie să fie ceva dur, dacă nu e accesibil. Ceva întunecat și periculos, care nu putea fi rostit cu voce tare, ci doar scris și ascuns. Parcă ar fi fost vorba de viață și de moarte. A scris chiar asta: „Viață și moarte". Nu s-a întâmplat nimic.

•

Doamna Johnas avea pauză de prânz. Îl zări din camera din spate, unde stătea cu un biscuite în mână, îmbrăcată în același costum roșu ca data trecută. Părea foarte gânditoare. Pusese mâncarea pe hârtie, ca și cum ar fi fost nepotrivit să mestece, când ar fi trebuit să vorbească despre Annie. În schimb, se concentra asupra cafelei.

— S-a întâmplat ceva? spuse ea bând din ceașca de la termos.

— Astăzi nu vreau să vorbim despre Annie.

Femeia ridică ceașca și îl privi cu ochii mari.

— Azi vreau sa vorbim de Eskil.

— Poftim?

Buzele cărnoase deveniseră tot mai subțiri și mai mici.

— Nu mai vreau să-mi amintesc. Am lăsat trecutul în urmă. Dacă îmi permiteți să spun asta, m-a costat mult.

— Îmi cer scuze că nu sunt mai plin de considerație. Sunt unele detalii cu privire la moartea copilului care mă interesează.

— De ce?

— Nu trebuie să vă răspund la așa ceva, doamnă Johnas, spuse el blând. Răspundeți doar la întrebările mele.

— Și dacă nu vreau? Dacă nu reușesc să trec prin asta încă o dată?

— Atunci mă duc pe drumul meu, spuse el tăcut. Vă las să vă gândiți puțin. Apoi revin într-o altă zi cu aceleași întrebări.

Ea împinse ceaşca deoparte, îşi lasă mâinile în poale şi îşi îndreptă spatele. Ca şi cum ar fi aşteptat asta şi ar fi vrut să rămână de oţel.

— Asta nu-mi place, spuse ea încordată. Aţi mai fost aici şi aţi vrut să vorbiţi de Annie, iar atunci nu puteam să nu cooperez. Dar acum e vorba despre Eskil. Ar trebui să vă pregătiţi să plecaţi imediat.

Îşi împreună mâinile. Părea să fie speriată de ceva.

— Exact înainte să moară, spuse Sejer, uitându-se la ea, a dat peste farfurie, iar aceasta a căzut şi s-a spart. Aţi auzit zgomotul?

Întrebarea o surprinse. Se uită uimită la el, ca şi cum s-ar fi aşteptat la altceva, la ceva mai rău.

— Da, răspunse ea scurt.

— Aşadar l-aţi auzit? Eraţi trează?

Îi studie chipul, urmări umbra care plutea pe lângă ei şi apoi continuă.

— Aşadar nu dormeaţi? Aţi auzit maşina de bărbierit?

Femeia îşi plecă capul.

— L-am auzit mergând la baie şi apoi am auzit uşa închizându-se.

— De unde ştiţi că a mers la baie?

— Ştiam. Locuiam de multă vreme împreună, uşile aveau zgomotul lor propriu.

— Şi înainte de asta? Înainte să se întâmple?

Femeia ezită din nou şi făcu un efort de memorie.

— Vocile lor, în bucătărie. Luau micul dejun.

— Eskil mânca vafe, spuse el precaut. Aşa se obişnuia în familia dumneavoastră? Vafe la micul dejun? Afişă un zâmbet cald odată cu întrebarea.

— El şi le dorea foarte mult, spuse ea obosită. Şi întotdeauna i se făcea pe plac. Nu era uşor să-i spui *nu* lui Eskil, ar fi declanşat o avalanşă. Nu suporta să i se opună cineva. Era ca şi cum ai fi suflat în jar. Nici Henning nu era foarte răbdător. Nu suporta să-i audă ţipetele.

— Aşadar aţi auzit când a ţipat?

Îşi desfăcu braţele şi apucă din nou ceaşca.

— Scotea întotdeauna multe sunete, spuse ea uitându-se la aburii ce ieşeau din cafea.

— Au avut vreun conflict, doamnă Johnas?

Femeia zâmbi uşor.

— Întotdeauna au avut. Făcea gălăgie pentru vafele acelea. Henning îi unsese o felie pe care nu voia să o mănânce. Şi ştiţi cum este, facem tot ce putem ca să ne hrănim copiii, aşa ca i-a scos vafele, sau poate Eskil le zărise. Erau pe masă, învelite în plastic, din seara precedentă.

— Aţi auzit vreun cuvânt? Vreo discuţie între ei?

— Ce căutaţi, de fapt? întrebă ea brusc.

Ochii îşi schimbaseră culoarea.

— Vorbiţi cu Henning despre asta, eu nu eram de faţă. Eram la etaj.

— Credeţi că are ceva să-mi povestească?

Linişte. Femeia îşi încrucişă braţele, închizându-se în sine. Teama creştea.

— Nu vreau să vorbesc în numele lui Henning. Nu mai este soţul meu.

— Pierderea copilului v-a pus în dificultate căsătoria?

— Nu tocmai. S-ar fi destrămat oricum. Mai mult ne chinuiam.

— Dumneavoastră aţi vrut să divorţaţi?

— Ce legătură are asta cu cazul? spuse ea aspru.

— Niciuna, firește. Întreb doar.

Îşi puse amândouă mâinile pe masă cu palmele în sus.

— Când Henning l-a găsit pe Eskil la masă, ce-a făcut? A strigat la dumneavoastră?

— A deschis doar uşa dormitorului şi m-a privit lung. Deodată m-a izbit faptul că era atât de linişte, nu se auzea niciun sunet din bucătărie. M-am ridicat în capul oaselor şi am ţipat.

— Vă este ceva neclar în legătură cu accidentul fiului dumneavoastră?

— Poftim?

— Aţi revizuit împreună cu soţul dumneavoastră cele întâmplate? L-aţi întrebat?

Sejer remarcă din nou frica în ochii ei.

— Mi-a povestit totul, spuse ea cu un ton calculat. Era extrem de disperat. Se simţea disperat de cele întâmplate, de faptul că nu îl supraveghease îndeajuns. Nu e uşor să trăieşti cu acest gând. Nu reuşea, nici eu nu am reuşit. Am fost nevoiţi să mergem fiecare pe drumul lui.

— Dar nu e nimic de neînţeles cu privire la deces, nimic neclar?

Sejer avea ochii mari, cenuşii, iar tocmai în acea clipă erau blânzi, ea fiind la limită, şi poate, dacă avea noroc, putea să scoată ceva de la ea.

Umerii îi tremurau. Sejer aşteptă un moment, răbdător, gândindu-se că nu trebuie să se lase impresionat, că nu trebuie să-i întrerupă liniştea. Femeia ajunsese la momentul confidenţelor. Sejer îşi dădea seama de asta din alte conversaţii, plutea ceva în aer. Ceva o supărase, un lucru la care nu îndrăznise să se gândească.

— I-am auzit ţipând, şopti ea. Henning era isteric, avea un temperament violent. Dormeam cu perna pe cap, nu puteam să-i ascult.

— Continuaţi.

— L-am auzit pe Eskil făcând gălăgie, probabil cu cana cu care lovea în masă, şi pe Henning care înjura şi izbea sertarele şi dulapul.

— N-aţi putut auzi niciun cuvânt?

Buza de jos începu din nou să-i tremure.

— Doar o propoziție. Ultima înainte să intre în baie. Țipa atât de tare încât mi-era teamă ca o să-l audă vecinii. Mi-era frică de ce aveau să creadă despre noi. Dar nu ne era ușor. Aveam un copil care nu se purta așa cum ne așteptam. Îl mai aveam și pe Magne. El era întotdeauna liniștit, așa e și acum. Niciodată nu făcea gălăgie, făcea ce-i spuneam, era…

— Ce-ați auzit? Ce a spus?

Se auzi clopoțelul de la intrare, iar ușa se deschise. Două femei intrară în magazin și se uitau interesate la lână. Doamna Johnas tresări, voind să meargă în magazin. El o opri, prinzând-o cu mâna de umăr.

— Povestiți-mi!

Femeia își plecă capul de rușine.

— Henning a fost distrus după aceea. Nu și-o va putea ierta niciodată. Iar eu n-am mai putut trăi alături de el.

— Povestiți-mi ce v-a spus!

— Nu vreau să afle cineva. Nu mai are niciun rost. Eskil e mort.

— Dar nu mai este soțul dumneavoastră.

— Dar este tatăl lui Magne. Mi-a povestit cum stătea în baie tremurând de disperare, căci nu reușea să se poarte cum trebuie. A stat acolo până s-a liniștit, apoi a venit să-și ceară iertare pentru ca era supărat. N-a reușit să meargă la serviciu până nu a făcut acest lucru. Restul îl știți.

— Povestiți-mi ce v-a spus!

— Niciodată. Nimănui.

•

Gândul urât care prinsese rădăcini în mintea sa lua amploare. Văzuse atât de multe, dar fusese uimit doar o dată. Poate Eskil Johnas era un copil de care voiau să scape?

Îl luă pe Skarre de la Secția de Criminalistică și îl trase după el pe coridor.

— Hai să mergem să ne uitam la covoare orientale, spuse el.

— De ce?

— Vin de la Astrid Johnas. Cred că o chinuie o bănuială îngrozitoare. Aceeași la care mă gândesc și eu. Johnas ar avea o parte de vină în moartea copilului. Cred că de aceea s-a despărțit de el.

— Da, dar cum se poate?

— Nu știu. E îngrozită de acest gând. Mi-a mai trecut ceva prin minte. Johnas nu mi-a menționat deloc decesul când am vorbit cu el.

— Poate că nici nu e așa de ciudat. Am mers la el să vorbim despre Annie.

— Mi se pare ciudat că nici măcar n-a pomenit despre asta. Mi-a spus că nu mai avea copii de îngrijit, căci soția îl părăsise. Nu a menționat faptul că

acel copil îngrijit de Annie era de fapt mort. Nici măcar atunci când ai comentat poza lui de pe perete.

— Cu siguranţă nu suporta să vorbească despre asta. Mă scuzi că spun asta, continuă Skarre, coborând vocea. Şi tu ai pierdut pe cineva apropiat. Cât de uşor îţi este să vorbeşti despre asta?

Sejer rămase surprins şi se opri brusc. Îşi simţi pielea albindu-se, ca şi cum cineva i-ar fi trecut un fir subţire peste faţa.

— Firește că pot vorbi despre asta. În situaţii în care am simţit că se impune sau că era absolut necesar. Aceasta în cazul în care alte considerente erau mai importante decât propriile sentimente.

„Mirosul ei, mirosul părului şi al pielii, un amestec de chimicale şi de transpiraţie, fruntea cu un luciu aproape metalic. Smalţul dinţilor era distrus de toate medicamentele, albăstrui, ca spuma laptelui. Albul ochiului devenise, treptat, galben."

Skarre stătea în faţa lui, cu capul sus, fără să se simtă deloc stânjenit. Sejer se aşteptase la asta după ce îşi deschisese sufletul şi depăşise limita. Ar fi trebuit să-şi ceară scuze?

— Dar n-ai simţit niciodată că era necesar?

Se uita mirat la tânărul din faţa sa. Ţinea pumnul strâns. Părea un om mic.

— Nu, spuse el hotărât, dând din cap. Deocamdată nu.

Începu să meargă.

— Ei bine, continuă Skarre netulburat. Ce a spus doamna Johnas?

— Au avut un conflict. I-a auzit ţipând. A auzit uşa de la baie trântindu-se şi farfuria care fusese spartă. Johnas avea un temperament agresiv. Declară că el se simte vinovat.

— Şi eu m-aş fi simţit, spuse Skarre.

— Nu ai nimic încurajator de spus?

— Ba da. Rucsacul lui Annie.

— Ce-i cu el?

— Îţi aminteşti că era uns cu ceva? Probabil pentru a acoperi amprentele?

— Da?

— În sfârşit, a fost identificată. Un fel de alifie care conţinea, printre altele, şi gudron.

— Am una de genul ăsta, spuse Sejer surprins. O folosesc pentru eczema mea.

— Nu. E grăsime pentru picioare. Din aceea folosită pentru labele rănite ale câinilor.

Sejer dădu din cap afirmativ.

— Johnas are câine.

— Şi Axel Bjørk are un câine-lup. Iar tu ai un „leu”. Mă gândesc doar, spuse el în grabă, ţinând uşa deschisă. Inspectorul-şef ieşi primul. Era puţin confuz.

•

Axel Bjørk puse câinele în lesă şi îi dădu drumul afară din maşină.

Se uită repede în ambele părţi, nu văzu pe nimeni şi traversă piaţa, scoţând o cheie universală din uniformă. Se mai întoarse o dată să se uite după maşina, uşor vizibilă în faţa intrării principale, un Peugeot gri-albastru cu o cutie de schi pe capota şi logoul companiei de pază şi protecţie pe uşă şi pe blindaj. Câinele aşteptă în timp ce stăpânul încerca să deschidă uşa. Deocamdată, acest gest nu-i trezea niciun reflex, mai făcuseră asta de multe ori, la intrare şi la ieşire din case sau din lifturi, mii de mirosuri diferite. Îşi urmă stăpânul docil. Ducea o viaţa bună, cu multă mişcare, cu multă atenţie şi cu hrana bună.

Clădirea fabricii era liniştită şi părăsită. Nu mai avea secţie de producţie, ci era folosită doar ca depozit. Cutii de lemn şi de carton, saci, toate erau stivuite din podea până-n tavan; mirosea a carton, a praf şi a lemn mucegăit. Bjørk nu aprinse lumina. Avea o lanterna agăţată de curea, pe care o aprinse pe când intra în hala mare. Cizmele scoteau un sunet gol la atingerea podelei. Fiecare pas crea un sunet cu totul deosebit în mintea sa. Paşii lui, unul după altul, singuri în liniştea aceea profundă. Nu credea în Dumnezeu, deci câinele era singurul care îi auzea. Akilles îl urma în lesă, cu paşi calculaţi, ca după dresajul corespunzător care i se făcuse. Simţea că e în afara pericolului. În plus, îşi iubea stăpânul.

Se apropiară de maşină, un laminor imens. Bjørk se trase mult în spatele fierăriei, trăgând câinele după el şi legând lanţul de un pilon de oţel. Îi dădu comanda. Câinele se aşeză, dar era în gardă. Un miros se făcea simţit prin cameră. Un miros care nu le mai era necunoscut, ci devenea din ce în ce mai mult parte din viaţa de zi cu zi. Dar mai era ceva. Mirosul încordat al fricii. Bjørk se lasă să alunece pe podea. Nu se auzea decât sunetul lin al salopetei de nailon şi gâfâitul câinelui. În buzunarul lateral al pantalonului găsi o sticlă. Desfăcu capacul şi începu să bea.

Câinele aştepta cu ochii mari şi urechile ascuţite. Nu voia să primească biscuiţi chiar în acel moment, dar aştepta şi asculta. Bjørk se uită în ochii câinelui, fără să scoată niciun cuvânt. Tensiunea creştea în hală. Simţea câinele protejându-l. În acelaşi timp, îl proteja şi el pe câine. Revolverul era în buzunar.

•

Halvor mârâi nemulţumit. „Niciun suflet nu va reuşi să deschidă fişierul ăsta”, se gândi el abătut. Vuietul monitorului începuse să-l irite. Nu mai era

un sunet familiar, ci mai degrabă un vâjâit nesfârşit, ca venind de la un aparat imens, aflat la distanţă. Acest vuiet îl urmărise toată ziua şi se simţea aproape gol de fiecare dată când stingea calculatorul, iar liniştea se lăsa în numai câteva secunde, înainte ca sunetul să-i revină în minte.

„Spune-mi, Annie, se gândi el. Vorbeşte cu mine!"

•

La cinematograf era mare cavalcadă. Annie îşi cumpărase Smarties şi caramele Fox cu lămâie, în timp ce el aştepta la intrare cu biletele în mână.

— Vrei ceva de băut? l-a întrebat ea. A dat din cap în semn că nu, preocupat să o vadă, să o compare cu toate celelalte care intrau în sala de cinematograf. Portarul apăruse în uşă, în uniformă neagră şi cu perforatorul în mână, studiind, în timp ce rupea biletele, toate chipurile care-i treceau prin faţă, iar majoritatea îşi plecau privirea, fiind sub limita de vârstă pentru vizionarea filmului. Era un film cu James Bond. Era primul film pe care îl vedeau împreună, prima oară când ieşeau împreună, un cuplu veritabil. Îi creştea inima de mândrie. Filmul a fost bun. Cel puţin aşa spunea Annie. El nu prea a înţeles mult din film, fiind preocupat să o privească cu coada ochiului şi să asculte sunetele scoase de ea în întuneric. Dar ţinea minte titlul: For your eyes only.

•

Scrise acest titlu în spaţiul negru şi aşteptă. Nu se întâmplă nimic. Se ridică încăpăţânat, făcu câţiva paşi, scoase capacul unui borcan aflat pe pervazul ferestrei, unde avea şi o pungă cu tutun Regele Danemarcei. Era inutil. Brusc, încercă să scape de conştiinţa încărcată şi o împinse într-o cameră secretă a minţii sale, acolo unde mai depozitase ceva cu mult timp în urmă. Halvor nu mai putea fi oprit. Merse prin bucătărie, în camera de zi şi până la bibliotecă, unde era telefonul. Începu să răsfoiască prin catalog la rubrica *Echipament pentru calculatoare*, găsi numărul şi formă.

— Ra Data. Sunt Solveig.

— Sun în legătură cu un fişier blocat, se bâlbâi el. Curajul îi scădea, se simţea mic precum un hoţ sau un obsedat. Acum însă era prea târziu să se oprească.

— Nu reuşeşti să intri?

— Nu. Am rătăcit parola.

— Mă tem că nu mai avem niciun consultant astăzi. Aşteaptă puţin să întreb.

Lipi receptorul de obraz, până când simţi lobul urechii amorţit. Pe fundal auzea voci şi telefoane. Se uită spre bunica lui care citea ziarul cu o lupă şi se gândi că Annie ar fi trebuit să ştie că se poate face asta.

— Mai eşti la telefon?

— Da.

— Locuieşti departe?

— La intrarea în Lundeby.

— Atunci ai noroc. Poate trece pe la tine în drum spre casă. Poţi să-mi dai adresa exactă?

După aceasta aşteptă în camera, simţindu-şi inima bătând, aproape să-i sară din piept, cu perdelele trase deoparte ca să poată zări maşina care urma să vireze în curte. Dură exact treizeci de minute până când apăru un Kadett Combi alb cu logoul „Ra Data" pe uşă. Un tip neaşteptat de tânăr ieşi din maşină, uitându-se nedumerit spre casă.

Halvor alergă să-i deschidă. Tânărul specialist de sistem părea a fi un tip foarte cumsecade, mai durduliu şi cu gropiţe adânci în obraz. Halvor îi mulţumi pentru deranj. Merseră împreună în cameră. Tânărul îşi deschise servieta şi scoase un teanc de tabele.

— Parolă din cifre sau din litere? întrebă acesta.

Halvor roşi instantaneu.

— Nici asta nu-ţi aminteşti? întrebă el surprins.

— Am avut aşa de multe, mormăi el. Le-am schimbat pe parcurs.

— Care e fişierul?

— Acela.

— „Annie"?

N-a mai pus nicio întrebare. Meseria lui cerea şi puţină etichetă, iar el părea să aibă ambiţii mari. Halvor merse la fereastră şi rămase acolo. Obrajii îi ardeau de ruşine şi emoţie, iar inima îi bătea atât de tare, că putea fi o tobă. Auzea tastatura în spatele lui. Mergea atât de repede, ca nişte castaniete. Nu se mai auzeau alte sunete, doar toba şi castanietele. După un timp care păru o eternitate, specialistul se ridică în sfârşit de pe scaun.

— Asta a fost, prietene!

Se întoarse încet lipindu-şi privirea de monitor. Luă carneţelul cu facturi ca să o semneze pe a lui.

— Şapte sute cincizeci de coroane? întrebă el în şoaptă.

— Preţ pe oră şi cât trece peste ea, îi zâmbi tânărul.

Cu mâinile tremurând, semnă pe linia punctată din josul hârtiei şi ceru să primească factura prin poştă.

— A fost un cod din cifre, zâmbi expertul. Zero, şapte, unu, unu, nouă, patru. Data şi anul, nu-i aşa? Gropiţele din obraji i se adânceau tot mai mult. Dar se pare că nu e data ta de naştere. În cazul ăsta nu ai fi avut mai mult de opt luni!

Halvor îl conduse afară şi îi mulţumi, după care alergă înăuntru şi se aşeză în faţa monitorului. Pe ecran apăru un text nou: *Please proceed.*

Aproape că saliva deasupra tastaturii şi trebuia să se ţină de inimă, atât de tare îi bătea. Textul îi apăru în faţă şi începu să-l citească. Trebuia să se sprijine de birou şi clipea neîncetat pe măsură ce citea documentul. Ceva se întâmplase, Annie scrisese asta, iar el aflase în sfârşit. Pe măsură ce citea cu ochii larg deschişi, îl cuprindea o bănuială înfricoşătoare.

•

Bjørk atinsese o limită mare de alcoolemie.

Câinele stătea încă cu limba scoasă, gâfâind nerăbdător. Rătăcea cu privirea. Bjørk se ridică anevoios, puse sticla pe podeaua rece, sughiţă de două ori şi reveni în picioare. În aceeaşi clipă, căzu cu spatele de perete, cu picioarele desfăcute. Şi câinele se ridică şi îl privi cu ochii galbeni. Dădu de două-trei ori din coadă. Bjørk întinse mâna după revolverul din buzunarul strâmt, îl scoase şi îl încarcă. În tot acest timp îşi privea lung câinele, ascultând clănţănitul propriilor dinţi. Deodată se clătină, mâna începu să-i tremure, dar reuşi să se controleze, ridică braţul şi trase. Explozia violentă răsună printre pereţi. Ţeasta explodă, conţinutul se răspândi pe pereţi şi ceva atinse botul câinelui. Împuşcătura continuă să răsune. Treptat se stingea într-un sunet asemănător tunetului. Câinele se aruncă înainte ca să se elibereze, dar îl ţinea lanţul. După încercări repetate, obosi. Ceda şi rămase, în schimb, în picioare, gâfâind.

•

Galeria se afla pe o stradă liniştită, nu departe de biserica catolică. În faţă era un Citroën, un model mai vechi, de tipul celor cu farurile în diagonală. „Aproximativ ca ochii de chinez”, se gândi Sejer. Maşina era plină de praf. Skarre merse spre maşină şi se uită la ea. Capota era mai curată decât restul, ca şi cum ceva ar fi stat vreme îndelungată deasupra maşinii, protejându-i vopseaua gri-verzuie.

— Nicio cutie de schi, comentă Sejer.

— Nu, a fost îndepărtată.

Mirosea ca în magazinul de lână al doamnei Johnas, a lână şi a apret, şi a gudron de la suporţii de pe capotă. O cameră de luat vederi, aşezată într-un colţ, era îndreptată către ei. Sejer se opri şi privi în obiectiv. Peste tot erau covoare stivuite unul peste celalalt şi trepte largi din piatră duceau spre etajele superioare. Câteva covoare erau răspândite pe podea sau erau agăţate de nişte piloni, pe pereţi. Johnas coborî treptele îmbrăcat în flanelă de catifea roşie, verde, roz şi neagră care, alături de cârlionţii negri, se potrivea cu patima lui pentru covoare. Avea ceva blând în înfăţişare. Temperamentul agresiv, dacă într-adevăr îl avea, era acum bine ascuns. Însă ochii erau întunecaţi, aproape negri, şi expresia sa era una inconfundabilă, de comerciant. Prietenos, amabil şi primitor.

— Acum! spuse el blând. Intraţi vă rog. Vreţi să cumpăraţi un covor, nu-i aşa?

Le întinse un braţ, ca şi cum ar fi fost prieteni apropiaţi pe care nu-i văzuse demult, sau potenţiali clienţi bogaţi, cu o slăbiciune pentru exact tipul acesta de meşteşug. Nodurile. Culorile. Modelele cu motive religioase. Naştere, viaţă şi moarte, durere, victorie şi mândrie, pentru a fi puse sub masa din bucătărie sau în faţa televizorului. Rezistent, unic.

— Aveţi mult spaţiu, comentă Sejer privind în jur.

— Două etaje pline plus podul. Credeţi-mă, a fost o investiţie amplă. Locul acesta mi-a stors aproape toţi banii, şi nu arăta aşa când am preluat afacerea. Era mucegăit şi cenuşiu, dar am făcut curăţenie şi am văruit pereţii, încât mai mult nici nu trebuie renovat. Iniţial, era o vilă veche. Vă rog, urmaţi-mă. Arătă spre etaj şi îi invită în aşa-zisul birou, care, de fapt, era o bucătărie spaţioasă cu o masă de lucru din oţel şi aragaz, filtru de cafea şi un frigider mic. Faianţa de pe masă avea motive cu olandeze în costume tradiţionale, mori de vânt şi gâşte grase legănându-se. Ibrice vechi din cupru atârnau dintr-o grindă a tavanului. Masa din bucătărie avea marginea îndoită şi ornamente din alamă la colţuri, precum la vechile vapoare.

Se aşezară cu toţii în jurul mesei, iar Johnas se duse la frigider fără să-i întrebe, servindu-i cu suc de struguri negri în pahare de sticlă.

— Cum a mers cu căţeii? vru să ştie Skarre.

— Hera va păstra unul, iar doi dintre ei sunt deja promişi. Acum poate vă pare rău. Cu ce pot să vă ajut? zâmbi el, luând o gură de suc.

Sejer ştia că amabilitatea lui avea să se diminueze şi să dispară.

— Doar câteva întrebări despre Annie. Mi-e teamă că o să revenim mereu la asta.

Se şterse discret în jurul gurii.

— Aţi luat-o de la intersecţie, nu-i aşa?

Rostirea cuvântului, intonaţia şi aluzia că-i puneau la îndoială afirmaţiile anterioare îi sporiră atenţia.

— Este aşa cum v-am explicat şi îmi menţin poziţia.

— Dar, de fapt, ea voia să meargă pe jos, nu-i aşa?

— Poftim?

— V-a fost greu să o luaţi în maşină, din câte am înţeles, nu-i aşa?

Ochii lui deveneau tot mai mici, dar îşi menţinea calmul.

— De fapt, ea voia să meargă pe jos, continuă Sejer. V-a refuzat oferta de a o lua cu maşina. Am dreptate?

Johnas îl aprobă şi îi zâmbi.

— Asta făcea întotdeauna, era foarte timidă. Dar am crezut că nu era bine să meargă pe jos până la Horgen. Era cam departe.

— Aşadar, aţi convins-o?

— Nu, nu.

Dădu din cap nervos, schimbându-şi poziţia pe scaun.

— Am insistat puţin. Cu unii oameni mai trebuie să insistăm uneori.

— Aşadar nu era vorba de faptul că ea nu avea chef să vină cu maşina dumneavoastră?

Johnas auzi foarte clar accentul pus pe „maşina dumneavoastră".

— Aşa era Annie. Preţioasă poate. Cu cine aţi vorbit? întrebă el brusc.

— Cu mai multe sute de persoane, răspunse Sejer. Una dintre ele a văzut-o urcând în maşina ta, după o lungă discuţie. De fapt, eşti ultimul care a văzut-o în viaţă. Deci va trebui să ne legăm de dumneavoastră, nu-i aşa?

Johnas le zâmbi conspirativ ca şi cum era un joc la care participa cu mare plăcere.

— N-am fost ultimul, răspunse el prompt. Criminalul a fost ultimul.

— Ne-a fost destul de greu să-l găsim, spuse Sejer cu o ironie artificială. Nici nu avem certitudinea că bărbatul de pe motocicletă o aştepta chiar pe ea. Aşadar eşti singurul.

— Scuzaţi-mă. Unde vreţi să ajungeţi?

— Ei bine, răspunse Sejer, desfăcându-şi braţele, până în profunzimea cazului. Poziţia pe care o am îmi impune să pun oamenii la îndoială.

— Mă acuzaţi că am minţit?

— Sunt nevoit să mă gândesc la asta, răspunse el, întorcându-se brusc. Sper să mă iertaţi. De ce nu voia să vină cu maşina?

Johnas deveni nesigur.

— Bineînţeles că voia! Arătă primul semn de înviorare, după care se încordă. A urcat în maşină şi am dus-o până la Horgen.

— Nu şi mai departe?

— Nu, după cum am spus, a coborât la magazin. M-am gândit că voia poate să-şi cumpere ceva. Nu am dus maşina până în faţa uşii, ci m-am oprit pe stradă şi am lăsat-o să coboare. Şi după aceea – se ridică să-şi aducă un pachet de ţigări de pe masa de lucru din bucătărie – n-am mai văzut-o.

Sejer schimbă subiectul.

— Ai pierdut un copil, Johnas. Ştiu ce simţi în astfel de situaţii. Ai vorbit cu Eddie Holland despre asta?

Pentru o clipă păru surprins.

— Nu, nu. E atât de închis în sine, nu reuşesc să mă apropii de el. De altfel, nici despre mine nu pot să vă povestesc.

— Cât timp a trecut de atunci?

— Aţi vorbit cu Astrid, nu-i aşa? În curând sunt opt luni. Dar nu e ceva ce se poate uita sau peste care se poate trece.

Își scoase o țigară din pachet, o aprinse și fuma cu gesturi aproape feminine un Merit cu filtru.

— Oamenii încearcă adesea să-și imagineze cum e. Se uită lung și cu o privire obosită la Sejer. Fac asta cu cele mai bune intenții, își imaginează pătuțul gol și cred că se stă acolo și se plânge. Am făcut asta de multe ori. Dar patul gol e doar o parte din asta. Eu mă trezeam dimineața și mergeam la baie, iar sub oglindă era periuța lui de dinți. Era una dintre acelea care își schimbă culoarea când se încălzește. Rățușca de baie pe marginea căzii. Papucii lui de casă sub pat. Mă abțineam să nu pun masa pentru încă o persoană când trebuia să mâncăm, și am făcut asta zile în șir. În mașină erau jucării lăsate de el. Câteva luni după aceea am găsit o suzetă sub canapea.

Johnas vorbea cu dinții strânși ca și cum, fără voie, le mărturisea ceea ce ei nu aveau dreptul să știe.

— Am curățat totul, rând pe rând, și simt că am făcut ceva rău. Dar era dureros să-i văd lucrurile în jurul meu în fiecare zi, a fost îngrozitor să le pun deoparte. Gândul acesta mă urmărea în fiecare secundă a zilei și mă mai urmărește încă. Știți cât se menține mirosul unui om într-o pijama de bumbac?

Tăcu, iar chipul îi deveni din brun cenușiu. Sejer nu spunea nimic. Se gândi deodată la pantofii din lemn ai Elizei, care stăteau întotdeauna în fața ușii, ca să și-i poată pune repede în picioare dacă trebuia să ducă gunoiul sau să coboare după corespondență, își amintea cu intensă durere cum deschidea ușa, lua pantofii albi și îi aducea înăuntru.

— Nu cu mult timp în urmă am trecut pe la cimitir, spuse el pe un ton jos. E ceva timp de când n-ai mai fost acolo, nu?

— Ce fel de întrebare este asta? spuse el răgușit.

— Vreau doar să știu dacă ai văzut că a fost îndepărtat ceva de la mormânt.

— Vă referiți la pasarea aceea mică, știu. Da, a dispărut chiar după înmormântare.

— Te-ai gândit să faci rost de una nouă?

— Vă manifestați deschis curiozitatea. Da, bineînțeles că m-am gândit la asta. Dar n-am vrut să retrăiesc același sentiment, de aceea am lăsat lucrurile așa cum sunt.

— Dar știi cine a luat-o?

— Bineînțeles că nu! răspunse el aspru. Aș fi anunțat imediat și, dacă aș fi avut posibilitatea, l-aș fi tratat pe vinovat așa cum merita.

— Vrei să spui că l-ai fi mustrat?

Zâmbi amar.

— Nu, nu l-aș fi mustrat.

— Annie a luat-o, spuse Sejer uşurat.

Johnas făcu ochii mari.

— Am găsit-o printre lucrurile ei. Asta e?

Băgă mâna în buzunarul interior şi scoase pasărea. Degetele lui Johnas tremurau când o luă în mână.

— Aşa se pare. Seamănă cu cea cumpărată de mine. Dar de ce…

— Nu ştim. Ne-am gândit că poate ne ajuţi tu.

— Eu? Dumnezeule, n-am nici cea mai vagă bănuială. Asta nu pot să înţeleg. De ce să fure chiar pasărea? Nu era tocmai o hoaţă. Cel puţin nu Annie pe care o ştiam.

— De aceea trebuie să fi avut un motiv şi acela nu avea de a face cu hoţia. Era nervoasă pe dumneata pentru ceva anume?

Johnas rămase uitându-se la pasăre, mut de uimire. „Asta n-o ştia", se gândi Sejer uitându-se spre Skarre, care urmărea cu ochii albaştri sclipitori chiar şi cea mai mică mişcare a bărbatului.

— Părinţii ei ştiu că o avea? întrebă el în final.

— Nu credem.

— Nu putea fi Sølvi? Sølvi e un pic aparte. E ca o coţofană, se aruncă la tot ce străluceşte.

— N-a fost Sølvi.

Sejer ridică paharul şi bău sucul de struguri. Avea gust de vin slab.

— Bine, avea unele secrete, ştim cu toţii, spuse Johnas zâmbind. Era plină de secrete. În special când a mai crescut.

— A trecut greu peste moartea lui Eskil?

— Nu a mai putut să treacă pe la noi. Înţeleg asta, nici eu nu am reuşit să mă mai întâlnesc cu oameni vreme îndelungată. Apoi Astrid şi Magne au plecat, s-au întâmplat atât de multe odată. Un capitol de nedescris, mormăi el, pălind la gândul acesta.

— Dar aţi mai vorbit, nu?

— Ne-am salutat doar prin gesturi când ne-am întâlnit pe stradă. Eram aproape vecini.

— Era distantă şi atunci?

— Era preocupată, într-un fel. Tuturor ne-a fost greu.

— Şi, în plus, spuse Sejer, ca şi cum îi veni absolut întâmplător ideea, ai avut şi un conflict cu Eskil chiar înainte să moară. Trebuie să-ţi fi fost cu atât mai greu.

— Nu vă legaţi de Eskil! spuse el amar.

— Îl cunoşti pe Raymond Låke?

— Va referiţi la idiotul de pe dealul Kollen?

— Te-am întrebat, îl cunoşti?

— Toată lumea ştie cine e Raymond.

— Era o întrebare cu da sau nu.

— *Nu*-l cunosc.

— Dar ştii unde locuieşte?

— Da, asta ştiu. Într-o cabană veche. Se pare că e destul de bună, căci pare idiot de fericit.

— Idiot de fericit?

Sejer se ridică şi împinse paharul.

— Cred că idioţii sunt la fel de dependenţi de bunăvoinţa oamenilor ca noi toţi, pentru a se simţi fericiţi. În plus, să nu uiţi niciodată următorul lucru: deşi nu percepe lumea în acelaşi mod ca tine, nu are nicio problemă cu vederea.

Chipul lui Johnas înţepeni. Nu îi mai conduse până afară. Când coborâră scările până la parter, Sejer simţi obiectivul camerei ca o rază străpungându-i ceafa. După aceea, îl luară pe Kollberg din apartament şi îl lăsară să stea pe scaunul din spate. „Câinele stătea prea mult singur şi, bineînţeles, de aceea părea imposibil", se gândi Sejer, întinzându-i o bucată de peşte uscat.

— Crezi ca miroase rău?

Skarre dădu din cap că da.

— Dă-i un Fisherman's Friend după aceea.

Porniră spre Lundeby, virară la intersecţie şi parcară lângă cutia poştală. Sejer porni pe jos pe stradă, conştient de faptul că toţi puteau să-l vadă, din toate cele douăzeci şi una de case. Toţi ar fi crezut că merge la Holland. Dar se opri şi se uită în urmă spre casa lui Johnas. Părea aproape goală, iar perdelele erau trase la mai multe ferestre. Se întoarse încet înapoi.

— Autobuzul şcolii pleacă din intersecţie la şapte şi zece, spuse el în final. În fiecare dimineaţă. Toţi copiii din zona Krystallen care merg la şcoală sau la liceu îl iau. Aşadar, pleacă de acasă aproximativ la ora şapte, ca să-l prindă.

Bătea puţin vântul, fără să-i atingă niciun fir de păr.

— Magne Johnas tocmai plecase când Eskil şi-a băgat mâncarea pe gât.

Skarre aştepta. Un cuvânt biblic despre răbdare îi trecu atunci prin minte.

— Iar Annie a plecat puţin mai târziu decât ceilalţi. Holland îşi amintea că dormiseră mai mult. Ea trecuse pe lângă casa lor, poate în timp ce Eskil lua micul dejun.

— Da. Şi atunci?

Skarre se uită spre casa lui Johnas.

— Doar ferestrele camerei de zi şi ale dormitoarelor au vedere la stradă, iar ei erau în bucătărie în acel moment.

— Știu, știu, răspunse el iritat. Continuă să meargă, se apropie de casă, încercând să-și imagineze ziua aceea de șapte noiembrie, ora șapte dimineața.

„E întuneric în noiembrie", se gândi Sejer.

— Putea să fi trecut pe aici?

— Nu știu.

Se opri, se uită un moment la casă, mai de aproape. Fereastra bucătăriei era pe peretele lateral, îndreptată spre casa vecinilor.

— Cine locuiește în casa roșie? întrebă Skarre.

— Irmak. Cu soția și copiii. Dar nu este o alee între case?

Skarre privi într-acolo.

— Ba da. Vine cineva.

Dintre cele două case apăru un băiat. Mergea cu capul plecat și nu-i văzuse încă pe cei doi bărbați de pe drum.

— Thorbjørn Haugen. Cel care fusese să o caute pe Ragnhild.

Sejer îl așteptă până când ajunse pe drumul principal. Pe umăr avea o geantă neagră, iar pe frunte același batic cu modele de data trecută. Se uită atent la el în timp ce trecea pe lângă casa lui Johnas. Thorbjørn era înalt și ajungea până la jumătatea ferestrei de la bucătărie.

— Mergi pe scurtătură? întrebă Sejer.

— Da, răspunse Thorbjørn. Scurtătura duce direct pe Gneisveien.

— Majoritatea merg pe acest drum?

— Da, se câștigă cinci minute.

Sejer făcu câțiva pași pe alee și se opri în fața ferestrei. Era mai înalt decât Thorbjørn și putea să privească în bucătărie fără dificultate. Nu mai era niciun scaun pentru copii acolo, ci două scaune obișnuite, iar pe masă era o scrumieră și o cană de cafea. De altfel, casa părea aproape nelocuită. „Șapte noiembrie", se gândi el. Întuneric afară și lumina aprinsă înăuntru. Cei de afară puteau privi înăuntru, dar cei dinăuntru nu puteau privi afară.

— Johnas face grimase de câte ori trecem pe aici, spuse Thorbjørn. S-a săturat de tot fluxul de pe lângă casă, cum spune el. Dar acum caută să se mute.

— Deci toți tinerii merg pe această scurtătură ca să ia autobuzul școlii?

— Toți cei care merg la școală și la liceu.

Făcu un semn din cap către Thorbjørn și se întoarse către Skarre.

— Îmi aduc aminte ce mi-a spus Holland când am vorbit în birou. În ziua când a murit Eskil, Annie venise mai devreme de la școală decât de obicei, pentru că era bolnavă. A mers direct să se culce. A trebuit să intre la ea în cameră și să-i povestească despre accident.

— Cât de bolnavă? voia să știe Skarre. Ea nu era niciodată bolnavă.

— „Indispusă”.

— Crezi că a văzut ceva pe fereastră?

— Nu știu. Poate.

— Dar de ce n-a spus nimic?

— Poate că n-a îndrăznit. Sau poate că n-a înțeles exact ceea ce a văzut. Poate că i s-a confesat lui Halvor. Întotdeauna am avut sentimentul că el știe mai multe decât vrea să ne spună.

— Konrad, spuse Skarre. Nu ne-ar fi spus asta?

— Nu sunt așa de sigur. E un tip ciudat. Hai să mergem să vorbim cu el.

În același moment sună pagerul și merse la mașina, să formeze numărul. Holthemann îi răspunse.

— Axel Bjørk s-a împușcat în cap cu un revolver vechi cu o țeavă.

Sejer trebui să se sprijine de mașină. Vestea era precum gustul unui medicament amar. Acesta îi lăsa o senzație neplăcută de uscăciune în gură.

— Ați găsit vreo scrisoare?

— Nu asupra lui. Se caută și la el acasă. Dar tipul avea cu siguranță conștiința încărcată cu ceva, sau tu ce crezi?

— Nu știu. Puteau fi atât de multe. Avea dificultăți.

— Era iresponsabil și alcoolic. O ura pe Ada Holland, spuse Holthemann.

— A fost în primul rând nenorocit.

— Ura și disperarea pot semăna. Oamenii arată ceea ce li se potrivește mai bine.

— Cred că te înșeli. Renunțase demult. Și probabil de aceea a și pus capăt.

— Poate că voia să o ia pe Ada cu el?

Sejer dădu din cap, privind departe pe drum, spre casa lui Holland.

— Nu ar fi vrut să facă asta împotriva lui Sølvi și a lui Eddie.

— Vrei să găsești ucigașul sau nu?

— Da, vreau să-l găsesc pe adevăratul ucigaș.

Se opri din conversație și se uită la Skarre.

— Axel Bjørk e mort. Mă gândesc ce o să creadă Ada Holland acum. Poate ca și Halvor, când a murit tatăl lui: că e o ușurare.

•

Halvor se ridică brusc. Scaunul i se răsturnă și se întoarse repede spre fereastră. Se uită lung în curtea goală. Stătu multă vreme așa. Cu coada ochiului văzu scaunul răsturnat și poza lui Annie de pe noptieră. Deci așa se întâmplase. Annie văzuse totul. Se așeză din nou în fața monitorului, citi textul de la început până la sfârșit. În textul lui Annie era inclusă și povestea lui, cea încredințată de el în cel mai mare secret. Tatăl turbat, împușcătura din anexă pe 13 decembrie. N-avea nicio legătură cu cazul, așa că inspiră adânc, marcă paragraful și îl șterse din document pentru totdeauna. După

aceea scoase o dischetă şi copie documentul. Ieşi apoi liniştit din cameră, prin bucătărie.

— Ce e, Halvor? strigă bunica, pe când trecea prin camera de zi, cu geaca de blugi pe jumătate trasă. Ieşi?

Nu îi răspunse. Îi auzi vocea, dar nu percepu sensul cuvintelor ei.

— Unde mergi? La cinema?

Începu să-şi încheie geaca, gândindu-se dacă o să-i pornească motocicleta. Dacă nu pornea, trebuia să ia autobuzul, şi i-ar fi luat o oră să ajungă acolo unde trebuia. Nu avea o oră la dispoziţie, trebuia să meargă repede.

— Când te întorci acasă? Ajungi până la cină?

Se opri şi se uită la ea, ca şi cum abia atunci remarcase că era chiar în faţa lui şi vorbea.

— Cină?

— Unde mergi, Halvor, e deja seară!

— Mă întâlnesc cu un tip.

— Cu cine? Eşti foarte palid, mă întreb dacă nu eşti anemic. Cred că nici nu-ţi aduci aminte când ai fost ultima oară la doctor. Cum ai spus că-l cheamă?

— N-am spus. Îl cheamă Johnas.

Vocea îi era neobişnuit de hotărâtă. Uşa se izbi, iar când femeia se uită pe fereastră, îl văzu aplecat peste motocicletă, pornind motorul cu mişcări violente.

•

Camera de luat vederi de la primul nivel nu era plasată favorabil. Ideea aceasta îi veni chiar atunci, când se uită la ecranul din stânga. Intra prea multă lumină în obiectiv, ceea ce îi făcea pe clienţi să arate aproape ca nişte fantome. Îi plăcea să vadă cine erau clienţii, înainte să meargă să-i întâmpine. La al doilea nivel, unde lumina era mai bună, putea să distingă feţele şi hainele, iar dacă erau clienţi fideli, avea timp să se pregătească înainte de a ieşi din birou. Să ia atitudinea cerută de fiecare. Se uită din nou la monitorul care urmărea primul etaj. Văzu o singură siluetă în magazin. Din câte se putea vedea era un bărbat sau poate un tânăr în geacă scurtă. N-avea importanţă, dar trebuia să se ocupe de el, corect şi serviabil ca întotdeauna, pentru a menţine renumele galeriei, care era aproape de necontestat. În plus, nu se mai putea citi pe oameni dacă aveau sau nu bani. Deşi nu se vedea, tipul putea fi putred de bogat. Coborî uşor scările. Paşii aproape ca nu i se auzeau, mergea uşor şi nu obişnuia să sară, ca şi cum ar fi lucrat într-un magazin de jucării. Aceasta era o galerie, iar înăuntru oamenii vorbeau încet. Nu existau cartonaşe cu preţuri şi nici case de marcat. De

regulă, emitea facturi, rareori i se plătea cu Visa sau alte carduri. Aproape ajunsese jos, mai avea de făcut doi paşi, când se opri brusc.

— Bună ziua, mormăi el.

Tânărul stătea cu spatele la el, dar se întoarse, privindu-l curios. În privire i se citea bănuiala amestecată cu uimire. Nu spuse nimic, se uita doar, ca şi cum ar fi vrut să-i interpreteze trăsăturile. Poate un secret sau poate dezlegarea unei enigme. Johnas îl recunoscu. O secundă sau două se gândi dacă să admită acest lucru.

— Pot să te ajut?

Halvor nu îi răspunse. Îl privea încă lung, cu o expresie cercetătoare. Ştia că fusese recunoscut.

Johnas îl văzuse de multe ori, fusese la uşa lui împreună cu Annie şi se întâlniseră şi pe stradă. Acum părea mai dur. Tot ce era mai fin la el, flanela din catifea şi cârlionţii bruni, se transformaseră acum într-o carapace dură.

— Fără îndoială, răspunse Halvor, făcând câţiva paşi în încăpere, mai aproape de Johnas, care era încă pe treapta de jos şi cu mâna pe balustradă. Vindeţi covoare.

Privi în jur.

— Da, aşa e.

— Vreau să cumpăr un covor.

— Păi, spuse el zâmbind, aşa m-am gândit şi eu. Ce cauţi? Ceva special?

„Nu caută covoare, se gândi Johnas. De altfel nici nu are bani pentru asta, caută altceva. Poate că a venit din teribilismul caracteristic unui adolescent. Sigur n-are nici cea mai vagă idee cât costă covoarele. Dar voi afla sigur imediat."

— Mare sau mic? întrebă el, coborând ultima treaptă. Băiatul era mai scund cu mai mult de un cap şi firav ca un vlăstar.

— Vreau un covor care să acopere cât să nu rămână picioarele scaunelor pe dinafară. E aşa de greu când trebuie să spăl.

Johnas dădu din cap.

— Vino cu mine sus. Covoarele cele mai mari sunt acolo.

Johnas începu să urce scările. Halvor îl urmă. Nu se potrivea să întrebe ceva despre incident, dar se simţea purtat înainte de forţe nebănuite, ca şi cum ar fi alunecat pe o şină, într-un munte întunecat.

Johnas aprinse cele şase candelabre trimise de la sticlărie din Veneţia. Acestea atârnau de grinzile din tavan şi aruncau în camera spaţioasă o lumină caldă, dar puternică.

— La ce fel de culoare te-ai gândit?

Halvor se opri pe treapta de sus şi privi înainte.

— Toate sunt roşii, spuse el încet.

Johnas zâmbi larg.

— Nu vreau sa fiu arogant, spuse el prietenos, dar îți dai seama cât costă?

Halvor îl privi cu ochii îngustați. Ceva vechi îi apăru în minte, ceva ce nu mai simțise de multă vreme.

— Poate că nu arăt înfricoșător de bogat, spuse el, lipsit de intonație. Poate vreți să vedeți un extras de cont?

Johnas ezită.

— Îmi cer iertare. Dar destul de mulți intră și se simt stânjeniți. Am vrut să-ți fac un serviciu, ca să evităm asta.

— E frumos din partea dumneavoastră, spuse Halvor liniștit. Merse mai departe, pe lângă vânzătorul de covoare, îndreptându-se spre un covor care era agățat pe perete. Întinse mâna și se jucă cu franjurii. Figurile reprezentau bărbați, cai și arme.

— Doi și jumătate pe trei metri, spuse Johnas încet. O alegere bună, deocamdată. Motivul descrie un război între două popoare nomade. E foarte greu.

— Oferiți și transportul? întrebă Halvor.

— Bineînțeles. Am o mașină de transport. Mă gândesc și la întreținere. E nevoie de mai mulți bărbați numai ca să îl scuture.

— Îl iau pe acesta.

— Poftim?

Johnas mai făcu câțiva pași, uitându-se nesigur la el. Băiatul era ciudat.

— E aproape cel mai scump pe care îl am, spuse el. Șaptezeci de mii de coroane.

Privirea lui o încrucișă pe a lui Halvor. Acesta nici măcar nu clipi.

— Merită cu siguranță.

Johnas nu se simțea confortabil. Avea o bănuială care-i dădea fiori reci pe șira spinării. Nu înțelegea ce voia tânărul și de ce se purta așa. Nu avusese niciodată atâția bani, iar dacă i-ar fi avut, nu i-ar fi dat pe un covor.

— Fiți drăguț și împachetați-mi-l, spuse Halvor, stând cu brațele încrucișate. Se rezemă de o masă din mahon, care scârțâi de greutatea lui.

— Să-l împachetez?

Johnas afișă un zâmbet.

— Eu obișnuiesc să le rulez și să le învelesc în folie. Apoi pun bandă adezivă.

— Da, e minunat.

Halvor așteptă.

— E mai mult de lucru să-l rulezi. Sugerez să ți-l aduc diseară. Atunci te pot ajuta să-l și întinzi pe jos.

— Nu, nu, insistă Halvor. Vreau să-l iau acum.

Johnas şovăi.

— Vrei să-l iei acum. Dar, scuză-mi impolitețea, cum vrei să plătești?

— Cu bani gheaţă, dacă e în regulă.

Se bătu cu mâna peste buzunarul din spate al blugilor decoloraţi. Johnas îl privea sceptic.

— E vreo problemă? întrebă Halvor.

— Nu ştiu. Poate.

— Şi care ar fi asta?

— Ştiu cine eşti, răspunse Johnas, făcând un pas înainte. Fu o uşurare să spargă gheaţa.

— Ne cunoaştem?

Johnas îi confirmă, punându-şi mâinile în şolduri.

— Sigur, Halvor, ne cunoaştem. Mă gândesc că ar trebui să pleci.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Hai să încetăm cu prostiile! spuse Johnas scurt.

— Sunt de acord! spuse Halvor. Să aveţi grijă să îmi aduceţi covorul, şi aceasta cât mai repede!

— Dacă stau şi mă gândesc mai bine, n-aş mai vrea să-l vând. Mă mut şi eu acum, vreau să îl ţin pentru mine. În plus, e prea scump pentru tine. Să fim sinceri, ştim amândoi că nu ai bani.

— Aşadar vreţi să-l ţineţi pentru dumneavoastră?

Halvor se întoarse brusc.

— Atunci înţeleg. Va trebui să iau altul.

Se uită din nou pe perete indicând un alt covor, roz cu verde.

— Îl iau pe acesta în schimb, spuse el simplu. Fiţi drăguţ şi daţi-l jos pentru mine. Şi scrieţi-mi chitanţa.

— Costă patruzeci şi patru de mii.

— E în regulă.

— Da, este?

Aşteptă cu braţele încrucişate şi cu ochii mari.

— Oare întrec măsura dacă îţi cer să-mi araţi că ai într-adevăr bani?

Halvor dădu din cap.

— Bineînţeles că nu. Ştii, nu poţi citi pe oameni dacă au sau nu bani, cel puţin nu în zilele noastre.

Îşi băgă mâna în buzunarul din spate, scoţând un portofel vechi. Era din imitaţie de piele, rupt, cu scai, şi plat. Băgă degetele în portofel şi se jucă cu monedele. Scoase câteva şi le puse pe masă. Johnas se uita neîncrezător la el, pe măsură ce stivuia o grămadă de monede de cinci şi de zece.

— Ajunge, spuse el furios. M-ai reţinut destul. Dispari imediat!

Halvor se opri şi îl privi lung, aproape rănit.

— N-am terminat. Mai am.

Continuă să scormonească în portofel.

— Nu, nu ai! Locuieşti într-o cocioabă veche cu bunica ta şi livrezi îngheţată! Patruzeci şi patru de mii, spuse el aspru. Ai grijă să îi găseşti cât poţi de repede.

— Aşadar ştiţi unde locuiesc?

Halvor îl privea. Situaţia devenea tensionată, dar, dintr-un motiv sau altul, nu-i era frică.

— Mai am şi asta, spuse el repede, scoţând ceva din compartimentul pentru bancnote. Johnas se uita îndoielnic la el şi la ceea ce ţinea între degete.

— E o dischetă, explică Halvor.

— Nu-mi trebuie nicio dischetă, vreau patruzeci şi patru de mii, ţipă Johnas, simţind cum frica îi străpungea pieptul.

— E jurnalul lui Annie, spuse Halvor liniştit, fluturând discheta. Începuse să ţină un jurnal cu ceva timp în urmă. De fapt, în noiembrie. L-am căutat mai mulţi dintre noi. Ştiţi cum sunt fetele. Trebuie să se confeseze întotdeauna.

Johnas oftă, privirea lui întâlnind-o pe a lui Halvor.

— L-am citit, continuă Halvor. E vorba de dumneata.

— Dă-mi-o!

— *Nici în ruptul capului*!

Johnas tresări. Vocea lui Halvor deveni mai profundă. Era ca şi cum auzeai un spirit rău în gura unui copil.

— Mai am alte cópii, continuă el. Aşadar, pot să cumpăr câte covoare vreau. De fiecare dată când îmi doresc un covor nou, mai fac o copie. Înţelegeţi?

— Eşti un puşti isteric! Din ce azil oi fi scăpat?

Johnas făcu un efort, iar Halvor remarcă cum, într-o secundă, trupul i se încordă, ca şi cum ar fi vrut să sară la el. Cântărea cu douăzeci de kilograme mai mult şi era turbat. Se dădu brusc la o parte, văzându-l pe bărbat cum aterizează pe podea, lovindu-se la cap de masă. Monedele se răspândiră în toate părţile, zăngănind pe podea. Căderea lui îl făcu pe Halvor să audă cele mai urâte cuvinte, raportat chiar şi la vocabularul infinit al tatălui său. Era mult mai puternic. Se năpusti spre trepte, în timp ce Johnas se ridică, făcu trei-patru paşi şi se aruncă înainte. Îl lovi pe Halvor la umăr. Instinctiv, îşi ţinu capul sus, dar trupul se izbi violent de ciment.

— Nu mă atinge nici naiba!

Johnas îl împinse. Halvor îi simţi respiraţia în faţă şi pumnii care-i strângeau gâtul.

— Nu eşti în formă! spuse el răguşit. Eşti gata! La naiba, nu-mi pasă ce faci cu mine, dar tu eşti terminat!

Johnas nu vedea şi nici nu auzea. Ridică pumnul şi lovi faţa îngustă. Halvor mai fusese bătut până atunci şi ştia la ce să se aştepte. Loviturile îl atinseră sub bărbie, iar mandibula fragilă crăpă precum un vreasc uscat. Dinţii de jos se loviră violent de cei de sus, şi bucăţele mici de smalţ zdrobit se amestecau cu sângele care îi curgea din gură. Johnas încetă să mai ţintească ceva anume, dar lovea urmărind fiecare mişcare a lui Halvor. În final, izbi cu pumnii de ciment şi strigă. Se ridică cu greu în picioare, uitându-se la mâna sa. Apoi oftă extenuat. Era plin de sânge. Privi la cel de pe podea, trăgându-şi adânc răsuflarea. După câteva minute, inima îi bătea normal şi gândurile i se limpezeau.

•

— Nu-i aici, spuse bunica încurcată, când Sejer şi Skarre ajunseră în pragul uşii şi întrebară de Halvor. Trebuia să viziteze pe cineva. Cred că se numeşte Johnas. Era slăbit şi nici nu mâncase. Nu ştiu ce sfaturi să-i mai dau, şi oricum sunt prea bătrână să am grijă de toate.

Informaţia îl făcu pe Sejer să lovească de două ori cu pumnul în tocul uşii.

— A fost cumva sunat?

— Nimeni nu sună aici. Doar Annie mai suna din când în când. A stat toată după-amiaza în camera lui şi s-a jucat pe calculator. Apoi a ieşit ca o furtună şi a dispărut.

— Îl găsim noi. Acum ne scuzaţi, dar, de fapt, suntem foarte ocupaţi.

— Dintre toate lucrurile, îi spuse el lui Skarre, împingând uşa, acesta e cel mai rău la care se putea gândi.

— Rămâne de văzut, răspunse acesta înfuriat, scoţând maşina din curte.

•

— Nu-i văd motocicleta lui Halvor.

Skarre sari din maşină. Sejer se întoarse către Kollberg, care era încă pe scaunul din spate şi scoase un biscuite din buzunar.

Mergeau către uşa care se deschise încet, în timp ce se uitau lung şi provocator în obiectivul camerei de luat vederi din tavan. Johnas îi văzu din bucătărie. O clipă rămase locului, lângă masă, respirând liniştit, suflându-şi peste răni. Nu se grăbea. Totul la timpul lui. Se întâmplaseră destule în viaţa lui, toate odată, dar reuşea să pună totuşi lucrurile în ordine. Era un om priceput. Lua fiecare problemă pe rând, pe măsură ce apărea. Avea o capacitate aparte. Destul de liniştit, se ridică şi coborî treptele.

— Sunteţi chiar insistenţi, nu credeţi? spuse el ironic.

— Nu. De ce spui asta?

Sejer se postă în faţa lui ca un stâlp. Totul părea discret, nu mai erau şi alţi clienţi care să îi vadă.

— Căutăm pe cineva. Ne-am gândit că poate îl găsim aici.

Johnas se uită la ei întrebător şi arătă cu mâna în încăpere.

— Sunt numai eu aici. Chiar acum mă gândeam sa închid. E târziu.

— Am vrea să ne uităm puţin. Cât de repede, bineînţeles.

— Sincer să fiu…

— Poate că a intrat neobservat şi se ascunde undeva. Nu ştii niciodată.

Sejer tremura, iar lui Skarre i se părea că o furtună e gata să se dezlănţuie de sub cămaşa lui.

— Am să închid acum! spuse Johnas hotărât.

Trecură pe lângă el şi urcară treptele. Se uitară în jur, peste tot. Intrară şi în birou, deschiseră uşa toaletei, urcară până şi în pod. Nu văzură nimic.

— Pe cine credeaţi că veţi găsi aici?

Johnas se aplecă peste balustradă să se uite la ei, ridicând din sprâncene. I se simţea răsuflarea pe sub cămaşă.

— Halvor Muntz.

— Şi cine să fie acesta?

— Prietenul lui Annie.

— N-are ce căuta aici.

— Nu ştiu ce să spun.

Sejer se plimba nestingherit pe lângă pereţi.

— Dar a lăsat vorba că va veni aici. Face pe detectivul de unul singur şi cred că trebuie să punem capăt acestui joc.

— Eu îi pun capăt cu plăcere, spuse Johnas, zâmbind larg. Dar n-a fost niciun dur pe aici.

Sejer lovi cu vârful piciorului covoarele rulate.

— Casa are şi beci?

— Nu.

— Unde ţii covoarele noaptea? Rămân aşa expuse?

— Da, majoritatea. Dar pe cele mai scumpe le pun sub cheie.

— Aşa.

Privirea îi căzu deodată pe măsuţa de mahon. Pe jos erau împrăştiate o mulţime de monede.

— Eşti atât de nepăsător cu mărunţişul? întrebă el curios.

Johnas dădu din umeri. Lui Sejer nu-i plăcea ca era atâta linişte înăuntru. Nu-i plăcea expresia de pe faţa vânzătorului de covoare. Într-un colţ al camerei zări o găleată roz şi un mop. Podeaua era umedă.

— Spălai? întrebă el.

— Asta fac înainte să închid. Economisesc bani, spălând singur. După cum vedeți, spuse el în continuare, nu mai e nimeni aici.

Sejer îl privi.

— Arată-ne seiful.

Pentru o clipă, Johnas păru că vrea să-i refuze, apoi se răzgândi și coborî treptele.

— E la primul nivel. Bineînțeles că puteți să-l vedeți. E încuiat, firește, și e imposibil să se fi ascuns acolo.

Merseră după el până la parter, iar într-un colț, sub scară, zăriră o ușă din oțel, destul de joasă, dar mai largă decât una obișnuită. Johnas merse într-acolo, formă codul și învârti roata de câteva ori. La fiecare rotație se auzea o pocnitură. Lucra doar cu mâna stângă, fără îndemânare, pentru că era dreptaci.

— Trebuie să fie foarte prețios tânărul acesta dacă vă gândiți că l-am ascuns aici.

— Posibil, comentă Sejer scurt, uitându-se la mâna stângă, neîndemânatică. Johnas prinse ușa grea și trase din toate puterile.

— E sigur mai ușor dacă te folosești de ambele mâini, spuse el sec.

Johnas ridică o sprânceană, ca și cum n-ar fi înțeles. Sejer privi în încăperea mică: aceasta conținea un seif și mai mic, două picturi pe lemn, rezemate de perete, și câteva covoare rulate și stivuite pe podea ca butucii de lemn.

— Asta e tot.

Se uită la ei provocator. Nu era nimic de văzut acolo înăuntru, iar lumina era puternică, de la doua neoane lungi din tavan. Pereții erau goi.

Sejer zâmbi.

— Dar a fost aici, nu-i așa? Ce voia?

— Nimeni n-a fost aici în afară de voi.

Sejer dădu din cap și ieși. Skarre se uită la el puțin nesigur, dar îl urmă.

— Dacă apare, promiți să iei legătura cu noi? îl rugă el în final. Îi este destul de greu după tot ce s-a întâmplat. Are nevoie de ajutor.

— Bineînțeles.

Ușa seifului se închise din nou.

•

În parcare, Sejer îi făcu semn lui Skarre să pornească mașina.

— Mergi sus pe dealul acela și intră pe străduța aceea. O vezi?

Skarre dădu din cap.

— Oprește-te acolo. Așteptăm până pleacă, apoi îl urmărim. Vreau să văd unde merge.

N-au avut mult de aşteptat. Nu trecură mai mult de cinci minute până când Johnas apăru la uşă. Încuie, activă alarma, trecu pe lângă Citroën-ul gri şi dispăru pe străduţă, într-o curte. Se făcu nevăzut pentru câteva minute, apoi apăru din nou într-un Transit vechi. Opri la stradă şi semnaliză la stânga. Sejer auzi motorul turând.

— Bineînţeles că are şi o maşină de transport, spuse Skarre.

— Cu un cilindru defect. Duduie precum o vechitură. Porneşte, dar cu grijă. Se îndreaptă spre intersecţia aceea. Nu te apropia prea mult!

— Poţi să vezi dacă se uită în oglindă?

— Nu se uită. Lasă Volvo-ul să treacă înainte, Skarre, acela verde!

Volvo-ul frână, deoarece avea obligaţia să cedeze trecerea, dar Skarre îi făcu semn să treacă înainte. Şoferul îi mulţumi, făcând un semn cu mâna.

— Semnalizează la dreapta. Mergi pe banda din dreapta! La naiba, e prea puţin trafic, o să ne vadă.

— Nu ne vede. Conduce ca pe şine. Unde crezi că merge?

— Posibil pe strada Oscar. Doar se mută, nu-i aşa? Atenţie, că frânează! Ai grijă la maşina de bere, dacă trece înaintea ta, putem să-l pierdem!

— Uşor de zis. Când ai să-ţi iei şi tu o maşină mai ageră?

— Iar frânează. Bănuiesc că merge în jos pe strada Børresen. Să sperăm că şi Volvo-ul merge pe acelaşi drum.

Johnas conducea maşina aceea mare cu multă grijă prin oraş, ca şi cum n-ar fi vrut să atragă atenţia. Semnaliză şi schimbă banda, se apropie de strada Oscar, iar acum se putea remarca faptul că se uita insistent în oglindă.

— Se opreşte la casa aceea galbenă. E numărul cincisprezece. Opreşte, Skarre!

— Chiar aici?

— Opreşte motorul. Uite-l că iese.

Johnas sări din maşină, se uită în jur şi traversă strada cu paşi mari. Sejer şi Skarre se uitau la uşă. Johnas se chinuia să o deschidă cu cheia. În mână avea o cutie cu unelte.

— Urcă în apartament. Îl aşteptăm deocamdată. Când e înăuntru, alergi până la maşina lui. Vreau să te uiţi pe fereastra din spate.

— Ce crezi că are acolo?

— Nu îndrăznesc să mă gândesc. Poţi să fugi acum. Hai, Skarre, du-te!

Skarre ieşi din maşină şi alergă, împiedicat ca un bătrânel, pe jumătate ascuns în spatele şirului de maşini parcate, înspre trotuar. Se duse în spatele maşinii, se uită în jur, protejându-şi ochii cu mâinile ca să vadă mai bine. După trei secunde, se întoarse brusc şi veni înapoi în patru labe. Se aruncă pe scaun şi trânti uşa.

— Un teanc de covoare şi Suzuki-ul lui Halvor. E chiar în spate, cu tot cu cască. Sa mergem după el sus?

— Nicidecum. Stai liniştit. Dacă intuiesc bine, nu mai stă multă vreme acolo.

— Şi apoi îl urmărim din nou?

— Vom vedea.

— A aprins luminile pe undeva?

— Nu văd. Uite-l că iese.

Se pitiră în maşină fiind cu ochii pe Johnas, care se oprise pe trotuar şi se uita în susul şi în josul străzii, văzând şirul lung de maşini parcate pe partea stângă. Nu văzu pe nimeni în niciuna dintre ele. Merse spre Transit, urcă şi dădu înapoi. Skarre ridică puţin capul deasupra bordului.

— Ce face? întrebă Sejer.

— Dă înapoi. Acum merge înainte. Face din nou manevra înapoi şi parchează în faţa intrării. Acum coboară din maşină. Merge la uşa din spate. O deschide. Scoate un covor. Se apleacă. Îl ia peste umăr. Se leagănă puţin. Pare sa fie foarte greu!

— Dumnezeule, pare că se răstoarnă!

Johnas se legăna sub greutatea covorului. Genunchii păreau să-i cedeze. Sejer prinse cu mâna portiera maşinii.

— Intră din nou. Acum încearcă cu siguranţă să pună covorul în lift. N-o să reuşească să urce treptele cu el! Urmăreşte geamurile, Skarre, vezi dacă aprinde vreo lumină!

Kollberg începu să schelălăie.

— Taci, băiete! Sejer se întoarse şi îl mângâie.

Aşteptară, uitându-se în sus la ferestrele întunecate.

— S-a aprins lumina la etajul patru. El are apartamentul la etajul patru, chiar deasupra balconului acela, vezi?

Sejer se uită în sus. Era o fereastră fără perdele.

— Nu urcăm?

— Nu te entuziasma acum. Johnas e şmecher. Trebuie să aşteptăm puţin.

— Dar ce să aşteptăm?

— Acum stinge iar lumina. Poate iese. Ascunde-te, Skarre!

Se ascunseră. Kollberg continuă să scheaune.

— Dacă începi să mârâi, nu primeşti de mâncare o săptămână, îi şopti Sejer iritat.

Johnas ieşi. Părea epuizat. De data aceasta nu se uită nici în dreapta, nici în stânga, urcă în maşină, trânti portiera şi porni.

Sejer deschise portiera cu grijă.

— Urmăreşte-l! Păstrează distanţa. Eu urc în apartament să verific.

— Cum ai să intri?

— Am fost la curs de intrare prin efracție. Tu n-ai fost?

— Ba da, firește.

— Nu-l pierde din vedere! Așteaptă până când virează, apoi începi urmărirea. Probabil așteaptă să se întunece. Când vezi că se îndreaptă spre casă, mergi până la secție și ia oameni cu tine. Prinde-l când e acasă. Nu-i da timp să-și schimbe hainele sau să se debaraseze de ceva și nu spune niciun cuvânt despre apartamentul acesta! Dacă se oprește pe drum ca să scape de motocicletă, nu trebuie să-l prinzi. Auzi?

— Dar de ce? întrebă Skarre, nedumerit.

— Pentru că e de două ori cât tine!

Sejer ieși din mașină, îl prinse pe Kollberg în lesă și îl trase după el. Se ascunse după mașină, exact în momentul în care Johnas porni Transit-ul și o luă în josul străzii. Skarre așteptă câteva secunde, apoi porni după el.

Imediat după aceea, Sejer văzu mașinile virând dreapta. Traversă strada, formă un număr oarecare și murmură în interfon „poliția". Ușa se deschise, intră, nu luă liftul și urcă scările cu pași mărunți până la etajul patru. Erau două uși, dar, calculând după lumina care fusese aprinsă și stinsă, se întoarse automat la ușa dinspre stradă. Pe ușă nu era pusă plăcuță cu numele. Se uită la yală, era una ușor de deschis. Își scoase portofelul și căută o cartelă din plastic. Ezită să folosească cardul bancar, dar mai avea o cartelă de la bibliotecă cu nume și număr, și care, pe dos, avea textul: „Cartea deschide toate porțile". Introduse cardul în crăpătură, și ușa se deschise. Yala nu se mai putea folosi, dar putea fi schimbată. Apartamentul era aproape gol, fără să conțină nicio valoare. Aprinse lumina. Puse ochii pe cutia de unelte din mijlocul casei și pe două taburete de lângă fereastră. În bucătărie era un teanc de cutii de vopsea și o sticlă de cinci litri de diluant. Johnas își renova apartamentul. Intră și ascultă cu atenție. Era un apartament spațios și luminos, cu ferestre mari, arcuite, și vedere la stradă, dar departe de traficul intens. Curtea era de la sfârșitul secolului, cu o fațadă frumoasă și rozete din gips pe tavan. Putea să vadă fabrica de bere, oglindindu-se în râu puțin mai în jos. Se furișă cu grijă dintr-o cameră în alta, privind în jurul său. Încă nu-și instalase telefon și nu avea mobilă, dar pe lângă pereți erau plasate cutii din carton, marcate cu tuș. Dormitor. Bucătărie. Living. Antreu. Două tablouri. O sticlă Cardinal, pe jumătate plină, pe masa din bucătărie. Mai multe covoare rulate erau stivuite sub fereastra din living. Kollberg adulmecă prin aer. Simți mirosul de vopsea, de aracet și de diluant. Sejer mai făcu o rundă. Se opri la fereastră și privi afară. Kollberg era neliniștit. Se furișă fără nicio comandă, Sejer îl urmă și deschise două dulapuri. Covorul greu nu era de găsit. Câinele începu să adulmece și se făcu

nevăzut în apartament. Sejer alergă după el. În sfârşit se opri în faţa unei uşi. I se ridica părul.

— Ce e?

Kollberg adulmecă în crăpătura uşii şi zgârie uşa cu ghearele. Sejer se uită peste umăr, neînţelegând de ce, dar deodată fu cuprins de un sentiment straniu. Cineva era în apropiere. Puse mâna pe mâner, apasă şi deschise. Ceva negru îi sări pe piept cu putere. În următoarea clipa era în stare de şoc, auzind sunete de durere, zgârieturi, mârâit şi lătrat isteric, în momentul în care animalul uriaş îşi înfipse ghearele în pieptul lui. Kollberg sări să înhaţe animalul, pe care Sejer îl recunoscu ca fiind dobermanul lui Johnas. Apoi căzu la podea cu ambele mâini ridicate. Instinctiv, se culcă pe burtă cu mâinile deasupra capului. Animalele se luptau pe podea, iar el căuta ceva cu care să lovească, dar nu găsi nimic. Intră în baie, găsi o matură cu coada lungă, o trase după el, ieşi în grabă şi începu să dea în câini. Aceştia se depărtară la un metru unul de celălalt, mârâind uşor şi arătându-şi colţii.

— Kollberg! ţipă el. E o căţea!

Ochii Herei străluceau ca două beculeţe în capul întunecat. Kollberg îşi lăsă urechile în jos, iar cealaltă stătea precum o panteră, gata de atac. Ridică mătura şi făcu câţiva paşi, simţind şiroaie de transpiraţie şi sânge pe sub cămaşă. Kollberg văzu, se opri şi uită pentru o secundă să nu scape din ochi duşmanul, care se aruncă înainte ca un proiectil zgomotos. Sejer închise ochii şi trase. O lovise după ceafă şi închise ochii de disperare în momentul în care câinele căzu. Rămase întins, schelălăind. În următoarea clipă se aruncă peste el şi îl prinse de zgardă, îl târî până în dormitor, îl împinse violent şi închise uşa. Apoi căzu rezemat de perete, pe podea. Se uită la Kollberg, care era încă în poziţie de apărare, pe podea.

— La naiba, Kollberg. E doar o căţea! Se şterse pe frunte. Kollberg veni spre el şi îl linse pe faţă. O auziră pe Hera care scheuna după uşă. O clipă stătu cu faţa sprijinită în palme, încercând să-şi revină după şoc. Se uită apoi la hainele lui pline de sânge şi păr de câine şi la Kollberg, căruia îi sângera o ureche.

Apoi îşi reveni. Se târî până la baie. Zări, pe un pled de la duş, ceva negru şi moale precum mătasea, care scheuna de durere.

— Nu e de mirare că ne-a atacat, şopti el. Voia să-şi apere puii.

Covorul rulat era plasat lângă un perete. Se aşeză în genunchi şi se uită lung la el. Era rulat strâns, înfăşurat în folie de plastic şi lipit cu bandă adezivă, din aceea care se scoate foarte greu. Se apucă să rupă şi să taie, simţind şiroaiele de transpiraţie pe sub cămaşă. Kollberg apucă cu gura şi cu ghearele, vrând să-l ajute, dar Sejer îl dădu la o parte. În final, sfâşie toată banda şi începu să înlăture plasticul. Se ridică şi desfăcu covorul pe podeaua

din dormitor. O auzi pe Hera care schelălăia în dormitor. Se aplecă din nou, împingând cu putere covorul. Acesta se întinse, încet și cu greu. Înăuntru era un trup presat. Fața era distrusă. Buzele erau sparte și, în parte, și nasul, sau ceea ce mai rămăsese din el. Se clătină puțin și înțepeni, văzându-l pe Halvor. Trebui să se întoarcă și să se sprijine o clipă de perete. Își scoase apoi telefonul de la curea. Se uită pe fereastră și formă numărul. Cu privirea urmărea o navă de marfă care traversa râul. *Hexagon.* Vine din Bremen. Auzi apoi un sunet prelung, ca o melodie tristă. „Vin imediat. Vin imediat, dar nu e urgent."

— Konrad Sejer, strada Oscar, numărul cincisprezece, spuse el în receptor. Am nevoie de oameni.

•

— Henning Johnas? Sejer se juca cu un pix, privindu-l fix. Știi de ce ești aici?

— Ce fel de întrebare este asta? spuse el răgușit. Să vă spun un lucru, am și eu o limită a toleranței. Dacă e vorba de Annie, nu mai am nimic de spus.

— N-o să vorbim despre Annie, spuse Sejer.

— Bine.

N-avea stare pe scaun, iar Sejer remarcă o umbră de ușurare trecând peste chipul său.

— Halvor Muntz a dispărut fără urmă. Ești sigur că nu l-ai văzut?

Johnas își strânse buzele.

— Absolut sigur. Nu-l cunosc.

— Ești sigur de asta?

— Poate că nu vă vine să credeți, dar sunt încă lucid, în ciuda tracasărilor repetate ale poliției.

— Ne întrebam doar ce-o fi cu motocicleta lui în garajul tău. În spatele Transit-ului tău.

Johnas scoase un sunet de spaimă.

— Scuzați-mă, ce-ați spus?

— Motocicleta lui Halvor.

— E motocicleta lui Magne, mormăi el. Repar ceva la ea.

Vorbi repede, fără să se uite la el.

— Magne are un Kawasaki. În plus, nu te pricepi la motociclete, ești specialist într-un alt domeniu, ca să zic așa. Mai încearcă, Johnas.

— Bine!

Izbucni, pierzându-și controlul și ținându-se de masă cu ambele mâini.

— A pătruns în galerie și a început să mă chinuie. Dumnezeule, ce m-a chinuit! Se purta de parcă ar fi consumat droguri, pretinzând că vrea să cumpere un covor. Bineînțeles că nu avea bani. Intră atâția oameni ciudați în

magazin, încât mi-am pierdut simțul rațiunii. L-am lovit o dată. Apoi a fugit, copil neastâmpărat ce e. I-am băgat motocicleta în mașină și am dus-o acasă. Drept pedeapsă, va trebui să mă roage să își primească motocicleta înapoi.

— Numai după o lovitură aș putea spune că mâna ta arată destul de rău!

Sejer se uită la rănile lui.

— Problema e că nu îl găsim nicăieri.

— Așadar, a plecat cu coada între picioare. Trebuie să aibă conștiința încărcată.

— Ai vreo propunere?

— Dumneavoastră investigați crima prietenei lui. Poate că ar trebui să începeți de aici.

— Nu trebuie să uiți, Johnas, că locuiești într-un sat mic. Zvonurile se răspândesc repede.

Johnas transpiră atât de puternic, încât cămașa i se lipi de piept.

— O să mă mut oricum.

— Mi-ai mai spus asta. În centru, nu-i așa? Așadar i-ai dat lui Halvor o lecție. Poate că ar trebui să-l lăsăm deocamdată.

Sejer nu se simțea în largul lui.

— Dar poate că îți pierzi ușor simțul rațiunii, Johnas? O să discutăm puțin despre asta. Se uită din nou la pix. O să începem cu Eskil.

Johnas avea noroc. Tocmai se întinsese să-și ia țigaretele din buzunarul de la geacă. Drumul înapoi îi luă ceva timp.

— Nu, oftă el. Nu am puterea să vorbesc despre Eskil.

— Avem tot timpul la dispoziție, spuse Sejer. Începe cu ziua aceea de șapte noiembrie, când v-ați trezit.

Johnas dădu încet din cap, ștergându-se ușor în jurul gurii. Singurul lucru la care reuși să se gândească era discheta, pe care nu a reușit să o citească. Sejer o luase și citise tot ce scrisese Annie. Gândurile păreau să-l răscolească.

— E greu să vorbești despre asta. Am încercat să las totul în urmă. Ce vreți, de fapt, cu această tragedie a trecutului? Nu vă preocupă alte chestiuni de actualitate?

— Înțeleg că e dificil. Dar încearcă totuși. Știu că v-ați chinuit și că aveați nevoie de cineva. Povestește-mi despre el.

— Dar de ce vreți să vorbim despre Eskil?

— Băiatul a fost o parte importantă din viața lui Annie. Și totul despre Annie trebuie să iasă la iveală.

— Înțeleg, înțeleg. Dar sunt puțin confuz. Pentru o clipă am crezut că mă bănuiți… știți dumneavoastră, că aș fi avut vreo legătură cu moartea ei.

Sejer afișă un zâmbet larg. Apoi se uită mirat la Johnas și dădu din cap.

— Ai fi avut vreun motiv să o omori pe Annie?

— Bineînțeles că nu, spuse el repede. Dar, ca să fiu sincer, m-a costat ceva să vă sun și să vă povestesc că eu am luat-o cu mașina. Am înțeles că asta însemna să-mi întind singur capul călăului.

— Am fi aflat asta oricum. Cineva v-a văzut.

— M-am gândit la asta. Tocmai de aceea am și sunat.

— Povestește-mi despre Eskil, repetă Sejer nestânjenit.

Johnas se așeză mai bine în scaun, trăgând din țigară. Părea confuz. Buzele i se mișcau, dar nu scotea niciun sunet. În minte, totul îi era clar, dar camera părea să se micșoreze, și tot ce auzea era respirația bărbatului de pe partea cealaltă a mesei. Își aruncă privirea pe ceasul de pe perete ca să-și pună gândurile în ordine. Era seara devreme. Era ora șase.

•

Era ora șase. Eskil s-a trezit țipând de încântare. Se zbătea între noi în pat, aruncându-se dintr-o parte în alta. Voia să se ridice din pat în aceeași clipă. Astrid mai avea nevoie de puțin somn, dormise rău, de aceea trebuia să mă scol eu. M-a urmărit cu privirea. Când am ieșit din cameră și am intrat în baie, se ținea de pantalonii mei. Brațele și picioarele lui erau peste tot, iar gura scotea sunete și țipete nesfârșite. Apoi s-a răsucit precum un titirez, în timp ce eu încercam cu disperare să-l îmbrac. Nu voia să-i pun scutec. Nu voia să-i pun costumașul pe care îl găsisem. De fiecare dată trăgea de orice avea la îndemână și se urca pe capacul closetului, pentru ca apoi să tragă toate lucrurile de pe etajeră. Cutiile și sticluțele lui Astrid se spărgeau de podea. L-am ridicat și l-am legat ca întotdeauna. L-am pus la punct, mai întâi prietenește, apoi i-am dat tableta de Ritalin, pe care o dădea mereu afară, prindea perdeaua dușului și reuși să o tragă în jos. Am reușit să mă îmbrac, am încercat să am grijă să nu se rănească, să nu pățească ceva. În final am reușit să ne îmbrăcăm. L-am ridicat și l-am dus în bucătărie, apoi l-am legat de scaun. În drum spre bucătărie și-a dat capul pe spate și m-a lovit la gură. Mi-a crăpat buza, am început să sângerez. L-am legat strâns, i-am uns o felie, dar nu voia să mănânce mâncarea pregătită de mine, a dat din cap și a împins farfuria de pe masă, țipând că voia să mănânce crenvurști.

•

— Johnas? spuse Sejer. Povestește-mi despre Eskil.

Johnas se trezi și se uită la el. În sfârșit luă o decizie.

— Ei bine, cum vreți. 7 noiembrie. O zi ca oricare alta, deci o zi de nedescris. Era ca o torpilă. Lăsa familia distrusă în urma lui. Magne avea note tot mai rele la școală, nu mai reușea să vina acasă și dispărea la colegii lui după-amiaza și seara. Astrid nu mai dormea de ajuns, iar eu nu reușeam să deschid magazinul la ora cuvenită. Fiecare masă era o încercare. Annie, spuse el, zâmbind trist, Annie era singurul ajutor. Venea și îl lua când avea

timp. Atunci, liniștea domnea peste casă ca după un uragan. Cădeam amândoi, epuizați. Eram istoviți și disperați, și nimeni nu ne ajuta. Ni s-a spus că nu avea să se schimbe niciodată. Întotdeauna va avea probleme de concentrare. Și va fi hiperactiv pentru tot restul vieții, iar toată familia trebuia să i se adapteze ani de-a rândul de atunci încolo. Va imaginați?

— Dar în ziua aceea ați avut un conflict, nu?

Johnas râse nebunește.

— Întotdeauna aveam conflicte. Era o nevroză în familie. Bănuiam că îl distrugem, dar nu știam cum să ne purtăm cu el. Țipam și ne răsteam la el.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat.

— Magne a băgat capul în bucătărie, strigând „la revedere". Apoi a plecat spre autobuz cu rucsacul în spate. Afară era întuneric. Am uns încă o felie și am pus crenvurști pe ea. Am tăiat-o în bucățele, deși putea să o mănânce și întreagă. În fiecare zi se juca cu cana pe fața de masă din ceară, țipa, fie de bucurie sau de ură, un flux neîncetat de sunete. Brusc, zări vafele care erau pe masă de cu o zi înainte. Instantaneu a început să plângă pentru a le primi, și, deși știam că o să câștige, am spus „nu". Cuvântul acela a rămas ca un fir roșu, el n-a renunțat, balansându-se în față și în spate pe scaun, amenințând să se răstoarne. Stăteam cu spatele la masă și începusem să tremur. În final, m-am dus și am luat farfuria cu vafe, dând la o parte folia de plastic. Am aruncat bucățile de crenvurști la gunoi și i-am pus vafele în față. I-am rupt câteva bucățele în formă de inimă. Știam că n-o să fie liniștit și n-o să le mănânce în pace, îl cunoșteam. Eskil voia dulceață deasupra. I-am uns dulceață de zmeură peste două bucăți, în mare grabă și cu mâinile tremurând. Exact în acel moment mi-a zâmbit. Îmi aduc foarte bine aminte acest ultim zâmbet. Era mulțumit de sine. Nu rezistam când el părea așa de mulțumit, și eram pe punctul de a-mi ieși din minți. A ridicat farfuria și a vrut să o izbească de masă. Nu voia să le mănânce, singurul lucru pe care și-l dorea era să i se facă pe plac. Vafele au căzut de pe farfurie, deci a trebuit să caut o cârpă. M-am întors fără să găsesc vreuna, dar în schimb am luat vafele și le-am împăturit. Se uita la mine foarte interesat în timp ce făceam un boț mare. Chipul acela mic părea neînfricoșat de ceea ce avea să urmeze. Fierbeam în sinea mea. Trebuia să îmi eliberez o parte din tensiune, dar nu știam cum, însă brusc m-am aplecat peste masă și i-am băgat vafele în gură cât de adânc am putut. Îmi amintesc expresia uimită și lacrimile care i se scurgeau din ochi.

„Acum! am țipat eu furios. Mănâncă-ți nenorocitele de vafe."

•

Johnas se prăbuși ca un toiag rupt la mijloc.

— Nu am vrut să fac asta!

Ţigareta i se stingea în scrumieră. Sejer înghiţi şi îşi îndreptă privirea spre fereastra, fără să găsească altceva care să îi înlocuiască imaginea copilului cu gura plină de vafe şi ochii mari de spaimă. Se uită la Johnas.

— Trebuie să ne obişnuim cu copiii pe care îi avem, nu-i aşa?

— Asta spuneau toţi. Cei care nu cunoşteau situaţia. Nimeni nu ştia cum a fost. Iar acum sunt acuzat pentru comportament inadecvat şi omor din culpă. În orice caz, e cam târziu. M-am acuzat şi judecat singur, cu ceva timp în urma, iar dumneata nu mai poţi schimba nimic.

Sejer se uită la el.

— De ce te-ai acuzat, mai exact?

— Moartea lui Eskil a fost în întregime din cauza mea. Eram răspunzător pentru ea. Nimic nu se poate ascunde sau ierta. Aşa a fost situaţia, dar n-am intenţionat să fac asta. A fost un accident.

— Trebuie să-ţi fi fost greu, spuse Sejer încet. Nu aveai cui să i te adresezi în starea aceea de disperare. În acelaşi timp, simţi cu siguranţă că ai fost pedepsit pentru cele întâmplate. Nu-i aşa?

Johnas tăcu. Ochii i se plimbau prin cameră.

— Ţi-ai pierdut mai întâi fiul cel mic, iar apoi soţia te-a părăsit, luând cu ea fiul cel mare. Ai rămas singur.

Johnas începu să plângă.

— Totuşi ai reuşit să mergi mai departe. Câinele îţi ţine companie. Ţi-ai dezvoltat afacerea, care îţi merge din ce în ce mai bine. E nevoie de multă forţă să o iei de la capăt aşa cum ai făcut tu.

Johnas dădu din cap. Resimţise cuvintele acestea cu o oarecare căldură.

Nici nu-l înduioşase bine, că Sejer îl lovi din nou.

— Şi acum, când aveai deja controlul asupra lucrurilor, iar viaţa mergea înainte, a apărut Annie.

Johnas tresări.

— Poate că îţi trimitea priviri acuzatoare când vă întâlneaţi pe stradă? Ar fi trebuit să-ţi pui problema de ce era atât de neprietenoasă. Iar în momentul în care ai zărit-o, când venea cu rucsacul în spate, trebuia să afli despre ce era vorba, odată pentru totdeauna, nu-i aşa?

•

O fată cobora dealul în grabă. M-a recunoscut imediat şi s-a oprit. Expresia feţei ei s-a schimbat brusc şi mi-a aruncat o privire neîncrezătoare. Întreaga ei fiinţă mă respingea, o atitudine morocănoasă şi aproape agresivă, neliniştitoare.

Mergea cu paşi repezi, fără să se uite în urmă. Apoi am ţipat după ea. N-am vrut să renunţ, voiam să ştiu despre ce era vorba! În final, ea a cedat şi a urcat în maşină, ţinându-şi strâns rucsacul. Conduceam încet, voiam să

formulez o propoziție, dar nu știam exact cu ce să încep, și poate eram pe punctul de a comite ceva periculos pentru amândoi. În concluzie, am continuat să conduc, trăgând cu coada ochiului spre făptura încordată de lângă mine.

— Am nevoie de cineva cu care să vorbesc, spuse el șovăind, ținând strâns mâinile pe volan. Nu îmi este ușor.

— Știu, răspunse ea, uitându-se pe fereastră, dar întorcându-se brusc și uitându-se la mine vreme de o secundă.

Am reușit să mă deschid pentru o clipă și am încercat să mă relaxez. Totuși nu era vreme să continui, căci ea era acolo și mă asculta. Poate că era destul de matură să înțeleagă totul, și poate doar asta își dorea, un fel de recunoaștere a faptei, un fel de rugăminte de iertare. Annie și întregul ei discurs despre onestitate.

— Am putea să mergem într-un loc să povestim, Annie, îmi vine foarte greu aici în mașină. Dacă ai puțin timp, doar câteva minute, te aduc înapoi după aceea.

Vocea mea era slabă și rugătoare, și am remarcat că a mișcat-o. A dat ușor din cap și s-a relaxat puțin, s-a lăsat pe spate în scaun și s-a uitat din nou pe fereastră. După un timp, am trecut pe lângă magazinul Horgen, unde am văzut o motocicletă parcată. Motociclistul era aplecat peste ghidon și studia ceva, probabil o hartă. Am condus cu grijă pe drumul accidentat până la dealul Kollen și am parcat după viraj. Annie a părut deodată îngrijorată. Rucsacul a rămas în mașină, în față, iar eu încerc să îmi aduc aminte la ce mă gândeam, dar nu reușesc. Reținem doar că am pornit amândoi pe aleea umedă. Annie era înaltă, tânără și fermă, dar nu de neatins. A mers după mine până la apă și s-a așezat, șovăind, pe o piatră. Își frământa mâinile. Îmi amintesc unghiile ei scurte și inelul de pe mâna stângă.

— Te-am văzut, spuse ea liniștită. Te-am văzut prin fereastră. Exact în momentul în care te aplecai peste masă. După aceea am fugit. Iar apoi tata mi-a spus că Eskil e mort.

— Am înțeles asta, i-am răspuns eu cu greutate, din felul în care te purtai, știam că mă acuzi. În fiecare zi când ne întâlneam pe stradă, lângă căsuța poștală sau la garaj. Mă acuzai mereu.

Am început să plâng. M-am aplecat înainte și plângeam în hohote, în timp ce Annie stătea liniștită alături. Nu spunea nimic, dar când am terminat în sfârșit, am ridicat privirea și am văzut că și ea plângea. M-am simțit mult mai bine, într-adevăr. Era un vânt blând care mă mângâia pe spate, mai exista speranță.

— Ce să fac, am șoptit. Ce să fac ca să pot să uit?

S-a uitat la mine cu ochii cenușii, aproape uimită.

— Să te prezinți la poliție, bineînțeles. Și să mărturisești totul. Altfel n-ai să-ți găsești niciodată liniștea.

În aceeași clipă s-a uitat la mine. Îmi simțeam inima grea în piept. Mi-am pus mâinile în buzunar, încercând cu greu să le țin acolo.

— Ai povestit cuiva? am întrebat-o apoi.

— Nu, spuse ea liniștită. Încă nu.

— Ai grijă, Annie! am țipat, disperat.

Brusc, am simțit ceva urcând din străfunduri, din întuneric. M-a lovit un singur gând, înspăimântător, și anume că Annie era singura pe lumea asta care știa. Era ca și cum vântul s-ar fi întors și murmura în urechile mele. Totul era pierdut. Privirea ei avea aceeași expresie surprinsă ca a lui Eskil. După aceea am fugit prin pădure. Nu m-am mai întors să mă uit după ea.

•

Johnas studie perdelele și lumina din tavan, încercând să dea glas unor cuvinte care nu voiau sa iasă. Sejer se uită la el.

— Ți-am cercetat casa și am luat câteva probe. Vei fi acuzat de crimă din culpă asupra fiului tău, Eskil Johnas, și crimă cu premeditare asupra lui Annie Sofie Holland. Înțelegi ce-ți spun?

— Vă înșelați! Vocea îi era ca un țipăt fragil. Câteva vinișoare sparte dădeau ochilor lui un aspect roșu.

— Nu eu, ci alții vor cerceta vinovăția ta.

Johnas începu să se caute în buzunarul cămășii. Tremura atât de tare încât semăna cu un bătrânel. În final, scoase din buzunar o cutiuță plată din metal.

— Mi-e gura uscată, mormăi el.

Sejer se uită la cutie.

— Dar nu trebuia să o omori, știi!

— Despre ce vorbiți? spuse el pe un ton scăzut.

Întorcea cutiuța pe toate fețele, scoțând o pastilă de gât.

— Nu trebuia să o omori pe Annie. Ar fi murit oricum dacă ai mai fi așteptat puțin.

— Glumiți, nu?

— Nu, spuse Sejer cu duritate. Nu glumesc când e vorba de cancer la ficat.

— Vă înșelați. Nu era nimeni mai sănătoasă decât Annie. A rămas în picioare lângă apă când m-am ridicat să plec, iar ultimul sunet pe care l-am auzit era o piatră aruncată de ea în apă. N-am îndrăznit să spun de la început că a mers cu mașina până la iaz. Așa a fost! Nu a mai vrut apoi să se întoarcă tot cu mașina, voia să meargă pe jos. Se pare că nu puteți înțelege că a apărut cineva pe când stătea acolo lângă iaz! O tânără, singură în pădure. E plin de

turişti sus, pe dealul Kollen. V-aţi gândit vreodată că s-ar putea să vă înşelaţi?

— Se mai întâmplă, deşi rareori, să mă mai înşel. Dar lupta s-a sfârşit, înţelegi? L-am găsit pe Halvor.

Johnas făcu o grimasă, ca şi cum cineva i-ar fi împuns urechea cu un ac.

— E crunt, nu-i aşa?

•

Sejer stătea liniştit cu mâinile în poală. Îşi scărpină de câteva ori degetul deasupra verighetei. Nu mai avea multe de făcut. De altfel, se făcuse linişte şi aproape întuneric în încăperea aceea mică. Din când în când, îşi ridica privirea şi se uita la chipul distrus al lui Halvor, care fusese spălat şi îngrijit, dar, cu toate acestea, era de nerecunoscut. Gura rămăsese pe jumătate deschisă. Mai mulţi dinţi erau sparţi, iar cicatricea de la colţul gurii aproape că nu se mai vedea. Faţa îi crăpase ca un fruct copt. Fruntea era întreagă, iar cineva îi pieptănase părul, astfel că i se putea vedea pielea netedă, un mic indiciu al frumuseţii lui. Sejer se aplecă, punând cu grijă mâinile peste cearşaf. Erau uşor vizibile în cercul de lumină creat de lampa de pe masa de alături. Nu auzea decât propria respiraţie şi un lift care mergea lent. O mişcare bruscă sub mâinile lui îl făcu să tresară. Halvor deschisese un ochi şi se uita la el. Celălalt era acoperit cu un plasture gelatinos, asemănător unei meduze. Voia să spună ceva. Sejer puse un deget peste gură şi dădu din cap.

— Mă bucur că ţi-ai revenit, dar trebuie să taci. Cedează cusătura.

— OK, mormăi Halvor neclar.

Se uitară unul la celălalt vreme îndelungată. Sejer dădu de două ori din cap, iar Halvor clipi din ochiul său verde.

— Discheta aceea, spuse Sejer, pe care am găsit-o la Johnas, e o copie veritabilă a jurnalului lui Annie?

— Mm.

— N-ai şters nimic?

Halvor dădu din cap în semn că nu.

— N-ai modificat sau corectat nimic?

Urmară alte mişcări din cap.

— Atunci e în regulă, spuse Sejer lent.

— Mm… mesc.

Ochiul lui Halvor se umplu de lacrimi. Începu să se smiorcăie.

— Fără grimase! spuse Sejer repede. Cedează cusătura. Îţi mai curge şi nasul. O să-ţi aduc nişte hârtie.

Se ridică şi aduse şerveţele. Încercă să-i şteargă nasul şi sângele care-i curgea.

— Poate crezi că Annie era dificilă din când în când. Dar acum înțelegi, cu siguranță, că avea motivele ei. Cu toții avem, de regulă, completă el. Săraca Annie a avut cam multe de suportat de una singură. Știu că e o prostie să spun asta, continuă el, în încercarea de a-l consola pe tânărul care suferea în pat, cu fața mutilată. Dar ești încă tânăr. Acum ai pierdut multe. În acest moment simți că doar Annie, și nimeni altcineva, putea să-ți fie aproape. Dar timpul trece, iar lucrurile se schimbă. Mai târziu ai să gândești altfel.

„Doamne, ce discurs", se gândi el brusc.

Halvor nu-i răspunse, se uită la mâinile lui Sejer de pe cearșaf și la verigheta lată, din aur, de pe mâna dreaptă. Avea o privire acuzatoare.

— Știu ce crezi, spuse Sejer liniștit. Că e ușor pentru mine să vorbesc, eu care stau aici cu o verighetă lată pe deget. Are zece milimetri. Dar înțelegi tu, spuse el zâmbind trist, că de fapt sunt două verighete de cinci milimetri topite și unite? Își frământă din nou inelul. A murit, spuse el încet, înțelegi?

Halvor închise ochiul, iar pe față i se prelingeau lacrimi și sânge. Deschise gura, iar Sejer îi văzu dinții zdrobiți.

— Mm pae ău, mormăi el.

•

Soarele apăru pe cer, iar Sejer și Skarre se plimbau pe străzi cu câinele între ei. Câinele îi ocrotea și mergea cu coada ridicată, triumfător.

Sejer avea un buchet de anemone roșii și albastre, învelit cu hârtie de mătase și agățat cu o sfoară de încheietura mâinii. Geaca îi atârna peste umeri, iar eczema era mai bine după multă vreme. Mergea agale, în felul lui, blând și suplu, în timp ce Skarre țopăia pe lângă el. Câinele se mișca foarte elegant. Nu mergeau prea repede, bărbații aveau cămășile proaspăt călcate și nu voiau să transpire înainte să ajungă la destinație.

Matteus le sări curios înainte cu o balenă din pluș alb cu negru sub braț. O chema Free Willy și era aproape tot atât de mare ca și el. Primul impuls al lui Sejer fu să alerge și să-l ridice, încercând să-și exprime entuziasmul printr-o voce veselă. Așa ar trebui să fie întâmpinați toți copii, cu o bucurie veritabilă și debordantă. Dar el nu era astfel constituit. Îl luă cu grijă în brațe și se uită la Ingrid, îmbrăcată cu o rochie nouă, de vară, crem cu imprimeuri cu zmeură. Îi ură la mulți ani și îi strânse mâna. În scurt timp aveau să călătorească într-o altă parte a lumii, unde era război și arșiță, și aveau să rămână acolo o eternitate. După aceea dădu mâna cu ginerele său, dar în același timp îi ținea strâns mâna lui Matteus. Apoi se așezară liniștiți, așteptând mâncarea.

Matteus nu făcea niciodată gălăgie. Era un copil bine-crescut, care nu țipa niciodată și care nu li se opunea și nu era îndărătnic. Singurul lucru pe care Sejer nu-l mai recunoștea la familia lui era acea ușoară tendință de a face

nebunii. Viaţa de zi cu zi a lui era caracterizată exclusiv prin zâmbete şi afecţiune. Iar originea lui, de care aveau o vagă cunoştinţă, nu părea să-i fi transmis genele care puteau duce la anormal, care puteau să le întoarcă minţile sau să-i facă să traverseze limite catastrofale. Gândurile îl duceau până la vechiul Møllevej, lângă Roskilde, pe când era el copil. Rămase multă vreme cufundat în amintiri. În final reveni la realitate.

— Ce ai spus, Ingrid?

Se uită surprins la fiica sa şi văzu cum îşi dădea la o parte o şuviţă de păr blond care îi cădea pe frunte şi cum îi zâmbea în felul acela deosebit, păstrat special pentru el.

— Cola, tata? zâmbi ea. Vrei Cola?

În acelaşi timp, într-un alt loc, o camionetă urâtă mergea pe stradă cu viteză mică, şi un bărbat puternic, cu părul vâlvoi, stătea aplecat peste volan. La poalele dealului se opri ca să lase să treacă o fetiţă care tocmai făcea doi paşi pe stradă. Frână brusc.

— Bună, Ragnhild! strigă el entuziasmat. Faţa ţinea o coardă într-o mână, aşa că îi făcu semn cu cealaltă.

— Ai ieşit să te plimbi?

— Merg acasă, spuse ea hotărât.

— Ascultă! ţipă Raymond cât putu de tare, ca să acopere zgomotul motorului. Cæsar a murit. Dar Påsan are pui!

— Dar e iepuraş, răspunse ea îndoielnic.

— Nu e aşa de uşor să distingi dacă e iepure sau iepuroaică. Au aşa de multă blană! Dar are pui, în orice caz. Cinci. Poţi să-i vezi dacă vrei.

— N-am voie, spuse ea supărată, uitându-se în josul străzii, sperând că va apărea cineva să o scape de această mare tentaţie. „Pui de iepuraşi.” Au blăniţă?

— Au blăniţă şi au deschis deja ochii. Te duc eu înapoi acasă după aceea, Ragnhild. Haide, cresc aşa de repede!

Se uită încă o dată în josul străzii, închise ochii strâns şi îi deschise din nou. Apoi alergă spre maşină şi urcă. Ragnhild avea bluză albă cu guler de dantelă şi un şort roşu. N-o văzuse nimeni urcând. Oamenii erau în spatele caselor, ocupaţi să planteze, să plivească şi să lege trandafiri şi clematite. Raymond se simţea minunat în geaca de vânt a lui Sejer. Porni maşina. Fetiţa stătea nerăbdătoare pe bancheta de alături. El fluiera mulţumit, uitându-se în jur. Nimeni nu-i văzuse.

virtual-project.eu

mastică